

32143, II, B, g, 203 ⁵⁷/₈₆

Marija moja Kraljica

ali

ŠMARNICE.

Spisal

ANTON ŽGUR,

župnik v Loškem Potoku.

Z dovoljenjem prečastitega Ljubljanskega knezoškofijstva.

V LJUBLJANI.

Založila in na svetlo dala »Katoliška Bukvarna«.

1886.

Predgovor.

Šmarnice so se na Slovenskem že tako vkoreninile in vdomačile, da si verno slovensko ljudstvo želi za cvetoči mesec maj vsako leto novih Šmarnic, novega berila, ki naj bi ga navduševalo za ljubezen in češčenje do Marije Device.

Da bi toraj jaz nevredni kaj pripomogel k povzdigi Marijinega češčenja in Marijinim častilcem podal novih Šmarnic, iz katerih naj bi se vtrjevali še v čistejši ljubezni in trdnem zaupanju do Marije, nebeške Kraljice, prijel sem za pero in večidel po »Marien-Predigerji«
sostavil pričujoče delce. Te Šmarnice vtegnejo vstreči vsem za to, ker se dajo porabiti za vsakdanje, tridnevno in tedensko Marijino počeščenje; kajti vsako berilo vsacega dne je za-se popolna celota.

Berila so vravnana tako, da je tudi vsako berilo za-se lepa Marijina pridiga, katero vsak duhoven more rabiti tudi za različne Marijine praznike. In tako najde slovenski duhoven v tem delci 31 lepih Marijinih pridig.

Pridejane so tudi mašne molitve, litanije vseh svetnikov, lavretanske litanije, tri Božje čednosti in sv. križev pot.

Pojdite toraj, nove Šmarnice, med verne Slovence in gojite v njih srcih ljubezen in češčenje do Marije Device!

V Loškem Potoku, novega leta dan 1886.

Pisatelj.

I. dan.

Marija, moja luč!

Marija vse v nas in okoli
nas razsvetljuje.

Sv. Atanazij.

V neki tihi dolinici so prebivali ubogi pastirci. Od svojih majhnih čed so se revno preživljali. Če je bila tudi dolinica samotna in njeni prebivalci ubogi, je vendar neki imenitni gospej tako dopadla, da je vsako pomlad hodila tù sèm prebivat. Ker je tamošnjim prebivalcem veliko dobrega skazovala, so jo prav prisrčno ljubili in se vselej njenega prihoda veselili. Kedar so zvedeli za njen приход, ji je staro in mlado naproti hitelo, in ne zastonj! saj je tudi slehernega obdarovala prav obilno, mnogokrat prav bogato.

Tudi Marija, nebeška Gospá, čeravno kot usmiljena mati med nami prebiva,

nas vendar o lepi spomladi še posebej obišče in en mesec s posebnim veseljem med nami prebiva, tudi ona ne zastonj!

Obilnih darov prinaša tistim, ki ji naproti gredó in njenih dobrot deležni biti želé. Kaj nam li bode letos prinesla? Vsaki dan nov dar, od katerega, če ga bomo prav sprejeli, nam bode obilno dobrega došlo. S svojim zgledom in z zgledom svetih služabnikov Božjih nas bode podučevala, toraj „poslušajmo jo“, saj nas sama tako opominja.

„V začetku bilo je še vse tema. Duh Božji se je razprostiral nad vodami, in Bog je rekel: Bodi svetloba! — In bila je svetloba.“ Čeravno je po ustvarjenji solnca, lune in neštevilnih zvezd zginila tema, je druga, hujša tema pokrivala zemljo: tema zmot, hudobij in pregreh. In to temo razsvetlil je Sin Marije Device. Zato cerkveni učeniški pravijo, da nam je ona luč prinesla na svet. Sv. Atanazij pravi, da ona je, ki vse v nas in okoli nas razsvetljuje; zategadel misli sv. Bernard, da brez Marije bil bi svet temneji

memo najbolj temne noči; in zato jo tudi mi danes, prvi dan meseca maja, prisrčno pozdravljamo z besedami: Marija, ti si moja luč! Pri sv. krstu se nam je prižgala sveča v znamenje luči sv. vere, katero smo prejeli. Takrat še nismo razumeli neprecenljivih dobrot, katere nam sveta vera delí. Toda sedaj vemo, da brez sv. vere zveličani biti ne moremo. Da pa sv. vero ohranimo, jo vtrdimo in oživimo, hitimo k Mariji, katero sv. Metod imenuje luč vernih kristjanov, in ona nas bode v veri potrdila in jo v nas oživila.

Za časa preganjanja kristjanov so se pravi čudeži gledé stanovitnosti v veri godili: majhni otroci, šibke device, sivi starčki so kar tekmovali v spričevanji sv. vere, in niso se ustrašili niti divjih zveri, niti gorečih gromad, niti vsega grozovitega morilnega orožja, s katerim so kristjane trpinčili. K temu jih je spodbujala srčnost svetih mučencev, ki so že pred njimi srčno premagali največe muke in si tako mučeniški venec v nebesih zaslužili.

Med vsemi mučenci in spoznavalci sv. vere je pa Marija, njih kraljica, najlepši zgled stanovitosti v veri. Ona je bila prva, ki je imela čisto in neskaljeno spoznanje resnic sv. vere, in kako stanovitne vere! Njena vera je stanovitna, ko ji angelj z neba oznani, da bo mati Sinu Božjega; njena vera ne peša, ko vidi svojega Sina kot revno dete v jaslicah ležati, in tudi ne omaguje, ko ga vidi na sramotnem križu med razbojnikoma viseti in umirati. Ona zmirom trdno veruje, da ta njen Sin je Gospod nebes in zemlje. Njena vera je bila tako močna, da je pod križem svojega Sina stala v sredi preklinjevalcev in zaničevalcev Njegovih. Sv. Alfonz pravi zaradi tega: „Kedar se veliki teden popoldne prepevajo duhovne pesmi, se na v to pripravljenem svečniku vse sveče ugasnejo, le srednja ne, v znamenje, da Marija ni nikdar v veri omahovala.“ — Ko je veliko soboto Jezusovo truplo v grobu ležalo, je vera le še v Marijinem srcu svitlo gorela; ko so Jezusovi učenci

omahovali, edino ona ni omahovala in najmanjšega dvoma ni imela. Njena vera ni nikdar zatemnela. Zato tudi pobožni kristjani radi o sobotnih dneh pred Marijino podobo luč prižigajo. Zarad tolike stanovitnosti v veri jo je pa tudi Bog čudežno poplašal. On ji je podelil milost, sv. vero v vesoljni Cerkvi, kakor tudi v srcu slehernega kristjana vtrjevati, in s sv. Bonaventuro jih tisoč in tisoč spričevanje daje, da ena sama kratka molitvica Mariji v čast obmoljena v kristjanu vero čudežno ojačuje in poživlja.

Luč, še tako svitla, sčasoma le ugasne, ako se ji ne priliva olja ali kake druge gorljive tvarine. Luč še tako svitla, bi nam ne pomagala, ako bi za njo hoditi ne hotli. Marija si prizadeva s svojim zgledom luč sv. vere v nas ohraniti in nas tudi po poti, katero nam sv. vera kaže, skrbno vodi.

Kedar se noč naredi, nastane tema po hišah. V temi ne dá se ne brati ne pisati. Delavec položi svoje delo na stran; vse miruje, vse je tiho, vse molči. Kakor

hitro se pa luč prinese v hišo, začne se zopet delo; vse zopet oživi, vse se giblje. Taka tema postane včasih tudi v srcu kristjana.

Sv. Frančišk Salezijan je občutil velike skušnjave, hude dušne britkosti. Dvomi nad resnicami sv. vere so ga tako silno napadali, da je celó na telesu zeló oslabeled. V svoji veliki stiski poda se v neko cerkev, poklekne pred oltar Marije Device in kliče z otročjim zaupanjem k njej, ki je luč onim, ki se znajdejo v verskih dvomih. Tolažilna luč posveti res v srce sv. Frančiška. Razpodi mu dvome in dušne britkosti. Kakor da bi bilo mu odgrnjeno zagrinjalo spred oči, spozná jasno resnice sv. vere. Poln veselja vrne se na dom. Pokazala mu je Marija, da mu je bila res ona prava luč v hudih verskih dvomih. Kedar zvečer po solnčnem zatonu mrak pada na zemljo, tedaj vse nekako otožno postane. Stemni se polagoma popolno in — noč je tù. Ljudje in živali se podajajo k počitku. Veseli ptički

omolknejo. Cvetlice pobesijo svoje glavice. Vsa narava počiva! — Začne se proti solnčnemu vzhodu žariti. Svitleje in svitleje postaja. Jutranja zarija zlati vrhove hribov in gorá. Dan se začne in ž njim se novo življenje vzbudi. Glej, koliko moč ima pač svitloba! Marija se imenuje zgodnja Danica in jutranja Zarija. Kedar ona svoje milostive oči na nas obrne, vselej občutimo, da ona je naša luč. Ona nam sprosi milost, da radi premisslujemo resnice sv. vere, da spoznanje božje v nas raste, da pri božji službi vzbujemo v sebi sv. misli in želje. Ona nas uči Boga in njegovo sv. voljo premissljevati. Ohrabri nas v spoznavanji sv. vere in osrči nas, oznanovati jo tudi onim, ki se znajdejo v temi nevere, krivovere in grešnih zmot.

Zveličani misijonar Gašper Ferreira je med poganskimi narodi v Tonkinu z vso gorečnostjo oznanoval sv. vero. Da bi z večim vspehom svoj namen dosegel, imel je navado povsod, kamor je prišel, napraviti majhen oltar, nanj postaviti

podobo Matere Božje z Jezuščekom v naročji in s sv. Janezom Krstnikom v podnožji, ki klečé moli Jezuščeka kot svojega Boga.

Ko v nekem mestu zopet po svoji navadi začne pred izpostavljeno podobo pridigovati, oglasi se neka stara ženica ter vsklikne: „Resnično, to so tisti trije, ki so se meni prikazali, jih že poznam!“ Misijonar reče ženi, k njemu priti in jo vpraša, kaj je mislila z besedami, ki jih je med pridigo izgovorila, doseči. Ona mu odgovori, da se je svojega malikovanja zmirom zvesto držala, pa tudi srčno želela priti v nebesa. Iz tega namena sem, pravi, po svojem premoženji rada ubogim miloščino dajala. V neki noči zagledam veliko svitlobo in sredi nje divno gospo z otročičema, ki mi je rekla: „Hodi za menoj in boš dosegla nebeško veselje!“ In ta podoba se mi je potem tako vtisnila v srce, da sem jo zmirom videla pred seboj. Kako in kod morem hoditi za-njo, nisem vedela do danes. Danes pa med podukom zapazim na

oltarji v podobi ravno tiste, ki so se mi prikazali v spanji; toraj vem, da, ako to spolnujem, kar me Vi učite, bom izveličana. Misijonar je potem staro ženo v sv. veri dalje podučeval in krstil, ki je pa kmalo po prejetem sv. krstu mirno in srečno v Gospodu zaspala. Kristjan, mar li ne spoznaš sedaj, da Marija je res naša luč v spoznavanju resnic. Zato tudi mi danes kličimo polni zaupanja sv. vere k Mariji!

Molitev.

O Marija, ki si nam rodila Luč, katera razsvitljuje vsakega človeka, ki pride na svet, sprosi nam od svojega Božjega Sina luč razsvitljenja, da resnice sv. vere vselej prav spoznamo ter po tem spoznanju tudi živimo. Sprosi nam, Marija, zlasti v naši zadnji uri luč razsvitljenja, da se ločimo od sveta v živi veri, trdnem upanju in prisrčni ljubezni ter zamoremo uživati večno luč in Tebe,

našo Mater veselo pozdravljati: Marija,
moja luč! Amen.

Moli trikrat Češčena si Marija v namen
današnjega preišljevanja.

II. dan.

Marija, moja zvezda!

Ti si moja zgodnja Danica,
na katero zaupam.

Sv. Tomaž iz Vilanove.

Kakor zgodovina pové, je francoski kralj Robert Marijo prečisto Devico tolikanj ljubil, da je l. 1022 njej na čast viteški red ustanovil. Vitezi in vsi, ki so iz žlahtnih in najodličnejših rodovih temu redu pristopali, nosili so na svojih plajščih zvezdo in okolo vratú zlato verižico, na kateri se je na prsih blesketala zopet zlata zvezda.

Izvolimo si tudi mi zvezdo v znamenje ljubezni naše do Marije in si jo trdno

pripnimo na svoje srce. Hebrejski pomeni ime Marija morsko zvezdo, in sv. Bernard pravi, da se Mariji lepše ime memo tega ni moglo dati. In v resnici! Marija je ona svitla zvezda, ki se na širjem, valovitem in nevarnem morji našega življenja blesketá.

Kedar se stemní nebo in na morji nastane vihar, ki največe ladije kakor bilke sem ter tje premetava; kedar se morski valovi kakor gore vspenjajo in žugajo vsem pomorščakom strašni pogin: takrat zrejo mornarji s strahom in trepetom v strašni grob, ki se jim odpera pod morskimi valovi v globočini morja. Pa, ko bi trenil, zjasni se, poleže se vihar in pokaže nebo, na katerem zablesketá se zvezda, ki kaže pomorščakom pot po nevarnem morju. Rešitve upanje povrača se v obupna srca nazaj; strah in trepet, ki sta mornarje navdajala, zginjata polagoma. Radostnega srca obračajo se z gorečo, zahvalno molitvico pomorščaki k Mariji, morski zvezdi, da so na njeno pomoč rešeni gotovega po-

gina. — Viharjem na morji podobno je naše življenje. Previdnost božja pošilja nam križev in težav mnogo, v katerih zdihuje naše srce. V našem osrčju vskipavajo cele gore najhujih skušnjav, ki vsi žugajo prekucniti barčico našega življenja in pahniti nas v grob nesrečne večnosti. V tem žalostnem stanu, kam hočemo se obrniti, v tem trenutku obupa, kam hočemo se podati? Še nismo zgubljeni, če se zatečemo k njej, ki je za Jezusom upanje naše največe, če pribežimo k Mariji, katera je, kakor pravi sv. Bernard, pribežališče vseh grešnikov! — Da, Marija je v temi našega življenja, v trdi noči nesreče in v temoti naše smrti naša zgodnja Danica, ki nam napoveduje dan, in naša Večernica, ki nam oslajuje noč.

Zgodnja Danica je tesno sklenjena s solncem; kajti ona nam napoveduje dan. Ti si moja zgodnja Danica, na katero zaupam, vsklikne navdušeno sv. Tomaž iz Vilanove; zakaj? Zato, kjer ko se ti v srcu človeškem prikažeš, ni daleč več

dan, dan veselja, dan ljubezni, dan milosti božje. Ti si moja zgodnja Danica, na katero zaupam; zakaj? Zato, kakor zgodnja Danica ni daleč od solnca, tako tudi Marija ni daleč od Solnca pravice, Jezusa Kristusa, s katerim je tesno združena in se od njega nikdar ločila ne bo. Vzroka dovelj, da se trdno na Marijo zanesemo in stanovitno vanjo zaupamo!

Blizo Jeruzalema je holmec, na katerem je evangeljska žena Jezusu zavpila: „Srečno je telo, katero je tebe nosilo, srečne so prsi, katere so te dojile!“ — Pravijo, da ta holmec zelení po zimi in poleti, in da njega površje je zmeraj snažno, ker veterc vsak prahek, ki ga sapa prinese, zopet odpodi. — Lepa podoba zaupanja v Marijo! Kakor holmec, na katerem je po ženi blagrovana bila Marija, zre vsaki čas tudi ona v zimi trpljenja, kakor v poletji veselja, z nebeških višav dobrotno na nas. Noben prahek nehvaležnosti, dvoma in nezaupanja ne obtiči na njenem maternem srcu, katero je zmirom z enako ljubez-

nijo pripravljeno, pomagati nam, zaupanje do nje v nas vtrditi in je vedno živo ohraniti.

Kolikor dobrot in milosti od Boga prejmemo, vse nam po Mariji zgodnji Danici dotekajo. S čegavo pomočjo, prša sv. Bonaventura, zamorejo ladije po tolikih nevarnostih morja varno v zaželjeno luko dospeti?

Gotovo samo s pomočjo enega lesa in ene zvezde, — s pomočjo križa in s pomočjo luči, katero nam je rodila Marija, zgodnja Danica. — Toraj kliči, ljubi kristjan, s sv. Alfonzom: „V Tvojem podnožji, moja Kraljica, hočem prebivati, ker si ti moje upanje vse!“ Tedaj tje gori na zgodnjo Danico obračaj zmirom svoje okó, po njej zadobila bode vsikdar tvoja užaljena in potrta duša tolažbo in pomoč. V trpljenji in križi, v skušnjavah in težavah, v zapuščenosti in v obupnosti srca, zri v zgodnjo Danico in kliči na pomoč Marijo Devico. Kar je ona razodela sv. Brigiti, to govori tudi nam: „Nobeden ni tako zavržen, da bi mu, dokler

živi, moje usmiljenje ne bilo na ponudbo ; nobeden se ni tako daleč proč od Boga oddalil, da ne bi mogel nazaj vrniti se k Očetu, če kliče mene na pomoč.“

Kakor se v naravi vsaki dan mrak vleže na zemljo in se noč naredí, tako se tudi nagne dan našega življenja, in solnce, ki nam gré ravno k zatonu, daje temno senco čez našo mrtvaško posteljo. — In kakor pogled zvezde večernice v temni noči s čudežnim mirom očara našo dušo, tako tudi pomiri in potolaži jo Marija v smrtnem boji, razkropi temne oblake črnega obupa, prepodi strah pred neznano večnostjo, ohladi nas z roso milosti, razsvetljuje nam božje resnice in vlije hladno upanje v naše obupno srce, ter odvzame ves prevelik in nepotreben strah pred smrtjo in grozo pred grobom !

Ker je naše življenje le nekako pripravljajenje na smrt: nikar ne odlašajmo vedno in neprenehoma prositi Marije, naj bi nam ona, kakor zvezda večernica, razsvetljevala večer našega življenja in žarke svojega usmiljenja sipala nad našo

mrtvaško posteljo ; naj bi nam ona, kakor sv. Jožefu, stala na strani in naj bi tudi mi, kakor sv. Jožef, v njenem maternem naročji izdihnili svojo dušo. Kajti nikdar ni mogoče, da bi se pogubil ta, pravi sv. Atanazij, ki umrè v Marijinem naročji.

Nesrečni in bolje osode vredni francoski kralj, Karol VI., je vsled neke zaobljube že v prvih letih svojega vladanja Mariji na čast ustanovil nek viteški red. Za časa njegovega bivanja v Tuluzi šel je večkrat na lov z Olivierom Elissonskim in Petrom Navarskim in z drugimi imenitnimi dvorniki v tamošnje pragozdove Bukonske. V teh se nekega dne predaleč od spremstva za divjačino predrzne oddaliti. Vračajočega se nazaj prehiti noč v divji goščavi in temnem gozdu, v katerem so se klatili neštevilni medvedje, volkovi in druga nevarna roparska zverjad. Nevarnost za njegovo življenje, raste kolikor bolj raste tema, katero provzročijo še posebno oblaki, ki se raztegnejo čez vse zvezdnato nebo.

Strašna tema pokriva gojzd. Poznati ni nobene steze, nobene poti. Ne vé ne naprej, ne nazaj. V tej divji samoti pre-mišlja kralj žalosten svoj stan ter smrtno nevarnost, v kateri se znajde. Da bi se srečno rešil iz nje in otél .si življenje, izroči se v varstvo Marije, naše ljube Gospé. V trdnem zaupanji, da ga bode varovala in mu pomagala, se ji slovesno zaobljubi. — Kar h krati potegne veter in razpodi oblake. Blesketajoče zvezde razsvitljujejo s svojimi žarki stezo, katera mladega vladarja srečno pripelje iz gojzda. S svitom napoti se Karol s spremstvom svojih baronov v Marijino kapelico, da bi precej spolnil svojo obljubo in se ji srčno zahvalil za rešitev iz smrtne nevarnosti. In iz hvaležnosti vstanovi kmalo potem red „naše ljube Gospé od upanja“, čigar udje naj nosijo kot zunanje znamenje tega reda pripeto zvezdo.

Glej, kristjan! enaka zvezda nam je Marija v vseh nevarnostih, najbolj pa še v zadnji smrti nevarnosti. Zatoraj kličimo Marijo na pomoč v vseh svojih

potrebah, in razpodila bo temne oblake ter pokazala nam pravo stezo v zveličanje.

Molitev.

O Marija! Tudi mi spoznamo, da si nas mnogokrat rešila iz teme greha in smrtne nevarnosti večnega pogubljenja. Zato hočemo tudi mi tvojo podobo kot zvezdo v srcu nositi ter se na-njo kot na svitlo Danico v vseh nevarnostih življenja ozirati. O Marija, bodi nam zgodnja Danica v vseh skušnjavah in dušnih nevarnostih našega zemeljskega potovanja. In kadar se bode nagnil dan našega življenja ter bližal trenutek naše ločitve iz sveta, takrat varuj nas in brani nas kakor svojo lastino in posestvo, o Marija, naša zvezda! Amen.

Moli trikrat Češena si Marija v namen današnjega premišljevanja.

III. dan.

Marija, moje solnce!

Ti si izvoljena kakor solnce.

Vis. pesem, 6.

V življenji sv. Gregorija Čudodelnika se bere, da je enkrat v tihi noči premišljeval skrivnosti sv. vere. Naenkrat pa zagleda častitljivega starčka pred seboj. Vstane in vpraša ga strmeč, kdo da je in kaj da hoče. Starček mu odgovori, da je od Boga poslan razlagat mu resnice sv. vere. To izgovorivši, vелеva mu pogledati v stran, sv. Gregorij stori tako in ugleda gospó nebeške lepote, katera ga tako prevzame, da je gledati ne more in si zatisne oči; sliši pa nebeško Gospó imenovati sv. apostola Janeza, kateremu vелеva, tega mladenča učiti resnice sv. vere. Sv. Janez odgovori, da na povelje Gospodove Matere hoče to storiti. In zares starček podučí sv. Gregorija o nekaterih resnicah v sv. veri in potem zgine vsa prikazen.

Iz te prigodbe vidimo, da je Marija povzdignjena nad apostole in učenike, nad vse modrijane vseh časov. Če se pa apostoli, modri in učeniki sv. Cerkve svetijo kot zvezde na nebu, se Marija sme in mora imenovati svitlo solnce. V skrivnem razodenji jo sv. Janez imenuje ženo s solncem obdano, in v visoki pesmi beremo, da je izvoljena kakor solnce. Zato danes Marijo pozdravljamo z besedami: Marija, ti si solnce našega življenja!

Solnce sveti, ogreva in zori žito in sadje. — Tudi Marija grešnike razsvetljuje, kristjane k dobremu ogreva, da dozore sad dobrih del.

Bil je mladenič, ki je bil ves grehu vdan. Ko sliši o neki veličastni božjepotni cerkvi, podá se tjekaj na božjo pot. Že dospè do prekrasne cerkve. Poln radovednosti stopi vanjo, da bi si ogledal njeno krasoto. Ali, ko vanjo stopi, ne vidi ničesar. Kakor bi mu bile oči zavezane, ničesar ne razloči. Mane in mane si oči, da bi spregledal, ali zastonj!

Ves žalosten, da je h krati vid zgubil, zapusti cerkev. Ko pa pride iz cerkve, zopet vse prav in natančno vidi. Vrne se vnovič v cerkev, da bi si jo ogledal. Ali, komaj zopet prestopi cerkveni prag, zatemné se mu iz novega oči in ne vidi ničesar. Čudno se mu to zdi. Nekoliko časa je nevoljen, nekoliko časa žalosten. Zdaj se spomni svoje nekdanje nedolžnosti, pa tudi svojega sedanjega grešnega življenja. Spomin na preteklost in sedanjost mu podere vse srce, da žalosti krvoví, in debele solze se mu vderó iz oslepljenih oči. Nevedé kam, poklekne, in jame klicati Marijo na pomoč. H krati se mu oči odpró, in prvi njegov pogled uprè se na ljubeznjivo podobo Marije Device, pred katero trdno obljubi popboljšati zares svoje življenje, greh zapustiti in Marijo zvesto in vedno častiti. V zakramentu sv. pokore od svojih ostudnih grehov očiščen in z najsvetejšim zakramentom okrepčan vrne se vesel na svoj dom. Marija mu je bila duhovno solnce, ki je razsvitljevalo njegovo dušo,

ga ogrevalo za dobro, da je odsihmal
čednostno živel in bogatel v dobrih delih.

Prva stopinja, katero mora grešnik storiti, da se vrne nazaj k Bogu, pravi sv. Tomaž, je spoznanje samega sebe. Kedar grešnik začne spoznavati svojo revščino in praznoto; kedar začne spregledovati, kako globoko je padel, kako daleč je prišel, kako nesrečen postal; kedar začne razumevati strašno zgubo milosti božje in žalostne posledice smrtne greha, — tedaj se jame bolj in bolj daniti v njegovem notranjem, bolj in bolj svetiti se v njegovi zatemneli duši; in kdo preganja vso to strašno noč? — Ti, o nebeško Solnce, ti, o Marija, z žarki svoje naklonjenosti in ljubezni, s svojim usmiljenjem; kajti tvoja molitev. kliče sv. Bernard, razsvetlí noč in tvoja mogočnost prepodí temo! — V grešnikovem umu se daní. Temne strasti, huda poželjenja in črne razvade zginajo. Megla zaslepljenja se razprši. Črni mrak nezaupanja na božje usmiljenje zginajo kakor dim v ozračji, in

grešnika je solnce Marijine priprošnje privedlo tako daleč, da ves spremenjen govori z zgubljenim sinom: „Vzdigniti se hočem in vrniti se nazaj k svojemu očetu!“

Noči so z malimi izjemami zmirom nekoliko hladne, in to sosebno proti jutru. Še-le, kadar zlato solnce izza gorá priplava, zgublja se nočni hlad in jutranji mraz, ki se zamenja, kedar solnce zadostno visoko stopi, tudi z veliko vročino. — Čim globokeje človek pade, čim dalje v takem grešnem stanu živi, tem ledeneje postane njegovo srce. Prevleče se z nekako ledeno skorjo tako zeló, da je ne gane niti svarjenje očetovo niti solze materine, niti žalovanje sester in bratov, niti mile prošnje prijatelja ali znanca. Na njegovo okamnelo srce ne naredi nobenega vtisa še tolika nesreča, še tako velika sramota. še tako huda revščina. Tudi dušni pastir le še prav zdraži tacega nesrečneža, ako se drzne ga z ljubeznjivo besedo dramiti iz strašnega in pogubnega dušnega spanja.

Pa naj bo led še tako debel, sneg še tako visok, spomladansko solnce led stopí in sneg raztaja. — Naj bo grešnik le še tako otrpnen, naj bo le še s tako ostudnimi in velikimi pregrehami pokrit, solnce usmiljenja, Marija, ona edina je, ki zamore grešnikovo trdovratnost zdrobiti in njega ledeno srce otajati in razgreti.

Najhudobnejšemu otroku se toži po očetovi hiši, katero je zapustil. — Pod pepelom še tli iskra, in rosno kaplico osuši še le na jutro solnce. Marija zbudi v grešniku želje po hiši večnega Očeta. — Marija razpiše še zadnjo iskrico, katera je tlela pod pepelom grešnega veselja. — Marija osuši še zadnjo strupeno rosno kapljo, ki je v pregrešnem veselji padla na grešnikovo grešno srce. Ona s svojim maternim pogledom grešnika tako pretrese, da grenke solze pretaka! Ponavlja se, kar govori sv. pismo o Petru, ki pravi: „In je ven šel in je bitko jokal.“

Solnce ima nadalje lastnost, da rast daje in ves sad zemlje zori. V duhov-

nem življenji pomenja ta učinek potrjenje volje in stanovitnost trdnega sklepa: oprati umazano vest, storjeno škodo in vsaktero pohujšanje poravnati; stare, grešne navade opustiti, do konca svojega življenja v dobrem stanovitnemu ostati, in tako vreden sad prave pokore storiti. Vse to dela v grešniku ona, po kateri nam vse milosti dohajajo, toraj tudi milost spreobrnjenja. Marija je ono solnce, ki v grešniku vse te trdne sklepe dozoreva. Sv. Avguštin sam spoznava, da za svoje spreobrnjenje se ima Mariji zahvaliti; kajti ž njeno pomočjo se mu je posrečilo pretrgati verige hudih strasti in odvaditi se grešnih razvad. In glejte! zdaj vživa v nebeškem veselji sad, katerega mu je dozorilo solnce, Marija.

L. 1481 se je v Benetkah od imenitnih in bogatih staršev rodil Hieronim Emilijan. Čeravno so ga njegovi v resnici pobožni roditelji le za Boga in nebesa odgojevali, zaide vendar že kot petnajstletni mladeneč na razna grešna pota. Boga se ne boji nič več: le še pred

svetom bi rad za neomadežanega veljal. Pozneje stopi v vojaški stan, v katerem se po smrti svojega očeta vdá vsem pregreham razbrzdane strasti. V vojski bil je hraber, sploh pogumen vojak. V več vojnih praskah pridobil si je mnogo priznanja hrabrosti; toda v božjih očeh, bil je reven, nesrečen grešnik. Tako preživi do 30. leta vsa svoja mladostna leta le v pregrešnem trušu in vsakoršni razbrzdanosti. — Ko so l. 1511 sovražniki z naskokom vzeli trdnjavo Kastro-novo, bil je on ravno v njej. Na čelu svojega kardela vojskuje se hrabro na življenje in smrt s sovražnikom, ki ga pa premaga, vjame ter na rokah in nogah vkljenjenega pahne v ječo, kjer s strahom in trepetom čaka vsak trenutek svoje smrti. V tem strašnem stanu se prebudi iz dušnega spanja. Z otožnim in potrtem srcem spominja se dni svoje mladosti, v katerih je velikokrat klečal in goreče molil pred milostno podobo Materè Božje Trebiške. Tjekaj se v iskreni molitvi zaobljubi. Razsvetli se njegov um, —

spozná svoje pregrehe. Razgreje se mahoma njegovo srce tako zeló, da se britko razjoka. Naenkrat nenavadni blesk razsvetli temno ječo, in pred njim stoji nebeška Kraljica, obdana s solnčno svitlobo. Zarad tolikega bleska ne more pogledati vanjo, a ona se dotakne njegovih verig, katere mu pri tej priči odpadejo, ga pelje varno iz ječe skozi vse sovražne straže notri do Trebiža. Tam ga popusti. Tedaj je rešen. Tamkaj pred milostno podobo Matere Božje Trebiške zahvali se na kolenih s skesanim srcem in s spokornimi solzami oblit svoji nebeški Materi za čudežno rešitev svojega življenja. Odslej bil je čisto prerojen. Ko l. 1528 strašna lakota jame razsajati, poprodá vse svoje imetje, da uboge prehrani. Do zadnjega zdihljeja svojega življenja je živel odtistihmal le za nebesa in blagor svojega bližnjega. In ko 5. februvarija l. 1537 konča svoje spokorno življenje, bile so njegove zadnje besede: „Marija, moje solnce!“ O srečna smrt, komur Marija stoji na strani v

smrtnem boji! Prosim jo toraj s sv. Alfonzom :

Molitev.

O Marija, dobrotljiva Gospa, moja najbolj ljubeznjiva Kraljica, o moja Mati! Ne prosim te posvetnih darov, ne minljive časti, ne veselja tega sveta, tudi za bogastvo ne maram; želim in prosim te samo tega, kar tudi tvoje sveto in čisto srce želi, — prosim te ljubezni do svojega Boga. Gotovo mi bodeš pomagala doseči jo. Ne nehaj prositi za-me, dokler me ne vidiš pri sebi v nebesih, kjer ne bom več v nevarnosti svojega Boga in Gospoda zgubiti, in kjer bodem vžival srečo s teboj, o moja ljuba Gospa, svojega Boga ljubiti in hvaliti ga na večne čase. Amen.

Moli trikrat Češčena si Marija v namen današnjega premišljevanja.

IV. dan.

Marija, moja pesem!

Dokončana si, moja pesem:
kdorkoli te poje, bere ali po-
sluša, naj hvali z menoj ne-
beško Kraljico! *Dante.*

Dante, najslavnejši laški pesnik, imel je poseben Božji dar za skladanje krasnih in veličastnih pesem. Med vsemi najlepša in najbolj ginljiva je ona v čast Marije Device. Dokončavši to pesem, pridene h koncu še te-le besede: „Dokončana si, moja pesem: kdorkoli te poje, bere ali posluša, naj hvali z menoj nebeško Kraljico! Čeravno si pesem končana, v moji duši se vedno in neprenehoma glasiš, nikdar ne nehaš odmevati se v globočini mojega srca: Marija, moja pesem!“ Tako je pobožni pevec z besedami: „Marija, moja pesem! Ti, ki mi vedno dušo in srce razveseljuješ“, — Marijo častil.

Kakor je tù pobožni pesnik navdušeno opeval Marijo, tako naj jo tudi slehernà

krščanska duša pozdravlja s prelepim naslovom: „Marija, moja pesem!“ — „Tvoje ime, Marija“, vsklikne sv. Anton Padovanski, „je méd za usta, in naj-prijetnejši glas za uho!“ In sv. Bonaventura pravi: „Ni je skladbe tako čiste, pesmi tako lepe in godbe tako mile in sladke, kakor Marija!“

Zato se pa tudi bere od Svetnikov, s kolikim veseljem so prepevali lepe pesmi Mariji v čast, kakor n. pr. sv. Alfonz, sv. Vincencij Pavljanski. Sv. Frančišek Solanski je pogostokrat z največjo radostjo srca prepeval slavo Mariji, Materi Božji. Zveličani Jakob Guemanuski imel je navado na svojem popotovanji zmeraj prepevati pesmi Matere Božje v slavo Mariji. Marija naj bo tedaj naša pesem, njeno sv. ime razveseli srce, zbudi spokorne solze in uteši naše hrepenenje.

Kralja Savla je hudoben duh tako hudo nadlegoval, da je bil silno otožen. V tej otožnosti pokliče k sebi mladenča Davida, ki je znal lepo na harfo brenkati in zraven lepe pesmi prepevati. S tem

je Savla poveseljeval in mu odganjal otožnost iz srca. Če so tedaj že pesmi Davidove otožnega Savla razveseljevale, koliko bolj bode pesem Marijina oveselila naše srce! Kajti če tebe, o Marija! imenujem, povrne se mi veselje v srce; ko zaslišim tvoje ime, zgine mi vsa bolečina. Sv. Cerkev zategadel tudi Marijo imenuje: „Začetek našega veselja“, in „jutranjo Zarijo“, ki noč in megle prežene ter solnčni dan napoveduje. Zato tudi lepo pravi neka pesem: „Zakličem Marijo, se vzdigne srce, — vsa žalost proč gre!“

Sv. Frančišk Solan, od hudih skušnjav in trdega dušnega boja skoro omagan, je imel navado v tej svoji stiski zapeti neko milo pesmico v čast Mariji Devici. In glej! komaj je pesem zapel, že se mu je dušni mir in veselje v toliki meri povrnilo v srce, da je od samega veselja zavriskal in vse one, ki so ga slišali, enako navdušil. Pa Marija ga ni poplašala samo s tem, ampak poslala mu je še tudi malo pred smrtjo nekoliko tičev,

ki so pred njegovim oknom do zadnjega njegovega zdihljeja tako čudno lepo in sladko prepevali, da so bili vsi navzoči do solz ginjeni. Kralj David je bil hudo grešil; pa čem večji je bil njegov greh, tem večja je bila njegova pokora. Noč in dan pretakal je solze. Svojo srčno boleost nad tolikanj velikimi pregrehami izlival je pevajoč v svojih spokornih psalmih in žalostinkah, katere je spremljal z otožnimi glasi na harfi. Tudi mi smo velikrat in hudo grešili, iščimo tedaj s pevanjem svetih Marijinih pesem pri Mariji tolažbe in pomoči. Ona, vir solz, bo tudi nam sprosil spokornih solz; ona, pribežališče grešnikov, bo tudi nam pokazala pot do spokornosti. Ona je, ki sprosi vsakemu potrtemu grešniku pravo spokornost, pa tudi stanovitnost v začetni pokori — Zveličani misijonar Jožef Ankieta je bil poslan v Brazilijo, tamošnjim prebivalcem oznanovat sv. vero. Ti pa so bili tako divji, da so celó ljudi lovili, jih klali in njih meso jedli. Sv. misijonar, ki je vedel, med kakšne divje

narode mu je iti, zaobljubi se, Mariji v slavo, ako ga bode varovala, da ji bo zložil lepo pesem. Res, zložil je pesem, ki je štela 2086 vrstic. To je neprenehoma prepeval Mariji na čast, in pod njeno mogočno brambo mu je bilo mogoče celih 47 let neutrudeno delati med divjaki. Ves čas mu nobeden ni nič žalega storil.

Če nas tudi obdajajo skušnjave in pregrehe najbolj divje, če je Marija naša pesem, nič žalega se nam zgodilo ne bo; kajti na klic njenega imena pobegnejo skušnjave in greh beži pred tem mogočnim imenom.

Že v starem zakonu so imeli nekake orglje. V novem zakonu pa glas orgelj pripomore neizrečeno veliko k povišanju Božje službe. Veselo, žalostno in milo doneči glas orgelj povzdigne nam srce, da se duša kakor tica na perutnicah povzdigne do božjega prestola. Zgodilo se je že, da se je marsikateri trdovratnež, ko je stopil v cerkev, po krasnem glasu orgelj in lepo vbranem petji zamislil

v presrečni čas nedolžnosti, in nehoté se mu je zbudilo hrepenenje po nebesih. Kajti glas orgelj vzbuja hrepenenje po Bogu in neti čutila hvale in časti do Boga. Marija pa dopolni naše hrepenenje po nebesih. Ona je vredna zato vse hvale in časti. Ona naj bo naša pesem! In kakor veli sv. Filip Neri: „Ako prepevaš, hočem, da pój od Marije!“ tako storimo tudi mi: če pojemo, pojmo pesmi Marijine!

Ko je sv. Vincencij Pavljanski hotel po morji potovati v Marseille, bil je na ladiji sredi širnega morja od morskih roparjev vjet in potem kakor suženj prodan v Tunis. V tej sužnosti pride v oblast nekemu hudobnemu gospodarju, bivšemu kristjanu, kateri je bil pa za voljo časnih namenov krščansko vero zatajil. Trdo je moral delati kakor živinče. Silo hudo so ž njim ravnali. Pa vse to ga vendar ni toliko bolelo in žalostilo, kakor ono, da je tako daleč od krščanskih dežel, v katerih so lepe cerkve in se vedno prepeva hvala Bogu.

V zavesti svoje sužnosti je svetnik večkrat prepeval žalostne pesmi kralja Davida, katere so judje peli v babilonski sužnosti, rekši: „Ob rekah babilonskih smo sedeli in jokali spominjaje se Sijona. Svoje harfe smo obešali na vrbe, rekoč: kako moremo peti v tuji deželi?“ Kedarkoli je to s tužnim srcem prepeval, pogledoval je milo čez široko morje proti dragi svoji domovini, Franciji, in ni se mogel zdržati solz. Pevajoč te žalostinke imel je vselej navado precej pristavljati tudi ono potrtega duha oživljajočo pesem sv. Cerkve: „Češena bodi Kraljica, Mati milosti, življenje, sladkost in upanje naše, bodi češčena!“ In veselo upanje se mu je vrnilo v otožno srce. Soproga njegovega gospodarja je večkrat ginjeno poslušala pesmi krščanskega sužnja in potem svojemu možu vselej očitala, zakaj je zatajil vero, katera ima tolikanj lepe pesmi! To očitiranje je tolikanj vplivalo na moža, da se mu srce omeči, se spreobrne in po svojem spreobrnjenji s sv. Vincencijem zapusti tujo deželo. In tako

je svetnik na Marijino pomoč dosegel kmalo zopet svojo domovino.

Tudi mi velikokrat občutimo, da zemlja, na kateri se gibljemo in smo, ni prava naša domovina, da smo le popotniki na njej, ter milo se nam stori vselej, ko proti prelepim nebesom pogledamo, kjer bode naša duša še le našla zaželeni počitek in videla spolnjene vse upe svoje. Toraj le zaupljivo večkrat zakličimo povzdigovaje svojega duha k Bogu: Češčena bodi kraljica, upanje naše! Pokaži nam po tem revnem življenji Jezusa, blaženi sad svojega telesa! — Marija govori sama o sebi v prelepi pesmi, katera se tako-le začinja: „Poveličuj moja duša Gospoda!“ — ter pravi: „Odslej me bodo srečno imenovali vsi narodi!“ In zares! kje je krščanska hiša, v kateri ne bi se za Bogom najbolj častila Marija? Sv. Bernard pravi: „Vse naše življenje naj bo hvalna pesem Mariji!“ Sv. Anzelm želi vse ure dneva Mariji v čast darovati. Zategadel je pa tudi za vsako uro dneva in noči dru-

gačno pesem zložil ter jo Mariji v čast zapel.

Imenitni francoski general Vergé podá se v vojsko. Za njim pošlje njegova pobožna soproga pismo, v katerem mu živo priporoča, da naj vselej, kedar bode v smrtni nevarnosti, stori Mariji kako obljubo in občutil bode Marijino varstvo. Ravno ko je prišel čas, planiti nad sovražnika in podati se v najhujši ogenj ter vzeti z naskokom zeleni holmec pred Sebastopolom, dobi pismo od svoje drage soproge, hitro se zaobljubi Mariji, da hoče, če se srečno povrne iz ognja, v čast Marijinega spočetja zložiti lepo pesem. Strašno je smrt kraljevala. Padali so vojaki okolo njega kakor snopi. Čeravno so mu krogle preko ušes brenčale, kakor sršenov roj, vendar ni on prejel najmanjše rane ne. Rešen tako gotovega pogina, spolni svojo zaobljubo, zloži lepo pesem, v kateri najpoprej opeva in slaví Marijino brezmadežno spočetje, potem pa očitno spričuje, da zmago nad sovražnikom in ohranjenje svojega življenja

pripisuje le Marijini pomoči in njenemu varstvu. — Hvala, čast in slava, naj bo Mariji na vekomaj! Marija naj bo tedaj tudi naša pesem!

Molitev.

Molimo tedaj danes s srčnim zupanjem: „Češčena bodi kraljica, Mati milosti, življenje, sladkost in upanje naše, bodi češčena! K tebi vpijemo zapušeni Evini otroci; k tebi zdihujemo žalostni in objokani v tej solzni dolini. Oh, obrni tedaj, naša pomočnica, svoje milostljive oči v nas; in pokaži nam po tem revnem življenji Jezusa, blaženi sad svojega telesa: O milostljiva, o dobrotljiva, o sladka Devica Marija! Amen.

Moli trikrat Češčena si Marija v namen današnjega premišljevanja.

V. dan.

Marija, moje bukve!

Ti, o Marija, si zlata knjiga
Gospodova, katere luč temoto
sveta razsvitljuje.

Sv. Tomaž Akvinski.

Sv. Anton puščavnik ni znal niti brati niti pisati, pa je vendar tako učen in moder bil, da se je slehern, kateri je ž njim govoril, čudil njegovi učenosti in modrosti. Ko ga njega dni vpraša nek modrijan, iz katerih bukev zajema toliko učenost, modrost in tako globoko spoznanje skrivnosti božjih, odgovori mu sv. Anton: „Čeravno niti ene črke ne poznam, ne znam brati ne pisati tako, kakor svet uči, so mi pa ves svet bukve in vse stvari same črke, iz katerih se učim vsegamogočnost, modrost in dobroto Božjo.“ „Ves svet ni družega“, pravi sv. Avguštin, „kakor velika knjiga, polna Božjih čudežev. Nebo, zemlja, voda, zrak so listi te knjige in vse, kar se v teh

giblje, v njih živi, so same črke teh bukev. Kdor te črke prav pozná in te bukve prav čitati umeva, temu je jasno kot beli dan, kako se v njih Božja vsegamogočnost, modrost in dobrotá na čuden način razodevajo.“

Toda še druge krasne bukve je dobrotljivi Bog nam pred očmi odprl, ki gledé krasote vse druge knjige prekose v oni meri, kakor nebesa zemljo; kajti v teh bukvah je pisala Božja roka s skrivnimi črkami. Te bukve so Marija, od katere je rojen Jezus, ki je imenovan Kristus. Toraj zakliče ves navdušen sv. Tomaž Akvinski: „Ti, o Marija, si zlata knjiga Gospodova, katere luč temoto sveta razsvitljuje.“ Sveti Ildefonz pravi lepo: „Ni jih bukev, iz katerih bi bral tako lepo, kako se pride v nebo, kakor v bukvah materinskega srca Marijinega.“ Ti, o Marija, bodi tedaj naša knjiga, ker ti si vsem, tudi onim, ki čitati ne znajo, neprecenljive vrednosti, ker polna si najkrasnejših naukov in najspodbudljivših sv. čednost.

Krasne v oziru zunanje lepote, imenitne gledé notranje vrednosti, ter v vsakem oziru dragocene bukve dobé se na svetu. Gostokrat že sami biseri in žlahtni kamni, s katerimi so kake bukve kot obsejane, pričajo visoko vrednost tacih bukev. Druge bukve so, ne gledé na zunanji blišč in krasoto, pa gledé na obseg, preimenitne in neprecenljive vrednosti. Njega dni se je pripetilo slavnemu Juliju Cezarju, da je moral, če je hotel sovražnikom ubežati in oteti si življenje, skočiti v neko reko in jo preplavati. V tej nepopisljivi smrtni nevarnosti ni mu bilo ležeče tolikanj na njegovem življenju, kakor na bukvah, v katere je zapisoval vsa svoja imenitna in slavna dejanja v vojski, ter vse dejanje in nehanje celega svojega slavnega življenja. Da bi otél si ta dragoceni zaklad, plaval je samo z eno roko, z drugo je držal kviško bukve, da ne bi jih valovi zmočili in oškodovali. Tako dragocene so mu bile te bukve. Kolikanj bolj ljube in drage morajo pa biti še le Bogu pre-

krasne in neprimérljive cene, bukve z imenom „Marija“, v katerih so zapopadena vsa čudežna dela božje vsega-mogočnosti. Bog ni dopustil, da bi se te bukve bile potopile v vesoljnem potópu, ni dopustil, da bi se bile omadeževale v dereči reki strašnih pregreh Sodome in Gomore; s svojo mogočno roko jih je varoval, da jih ni okužil izvirni greh naših prvih staršev, kateri je poplaval vse Adamove otroke in jih pahnil v strašno večno gorjé. Knjigo „Marija Devica“, katero je Bog na prečuden način obvaroval pred madežem izvirnega greha, obdal je s toliko krasoto, da jo kralj David opeva tako-le: „Kraljica stoji ob tvoji desnici v zlatem oblačilu, v pisani obleki“. (Ps. 44, 10.) Te besede kralja Davida merijo, pravijo vsi cerkveni učeniški, „na prelepe čednosti Marije Device; kajti nad njo se svetijo lepše, kakor vsi žlahtni kamni, njene visoke čednosti“. Žlahtni kamni so mnogobrojni: nekateri so svitlobeli, kakor svečna luč; drugi modrovišnjevi,

kot jasno nebo; zopet drugi žolti ali rumeni kot jutranja zarija; nekateri lepo zeleni kot najlepše spomladansko zelenje, in zopet nekateri rudeči kot plamen. Lepo se svetijo vsi ti kamni, ali še lepše se svetijo Marijine čednosti: njena deviška čistost; njena ponižnost; njena goreča ljubezen do Boga in bližnjega, ter še vse druge njene čednosti, ki so imenitnejše in lepše memo vseh žlahtnih kamnov celega sveta.

Sv. cerkveni učenik Tomaž Akvinski je spisal veliko bukev, ki so vse neprecenljive vrednosti; kajti, kakor beremo v njegovem življenopisu, dal jim je On, večna modrost in resnica, Jezus Kristus sam, to spričevalo. Ko je namreč ta svetnik klečal nekega dne pred bridko martro (sv. razpelom) in goreče molil, nagovori ga Kristus in mu reče: „Dobro si pisal o meni, moj Tomaž!“

Iz teh besedi Kristusovih sledí, da so vsi nauki sv. Tomaža brez zmote, brez madeža in brez vse graje. Toda še lepše in Bogu dopadljivše so bile

bukve „Marija“, kar stoji nad vsakim dvomom; kajti tega ne najdemo zapisanega v kakem pobožnem berilu, temuč pravi nam sv. pismo samo naravnost, da je ravno tista večna resnica in modrost govorila sledeče besede Mariji Devici: „Ni ga madeža nad tabo, moja prijateljica, ti si vsa lepa!“ — Ni ga nad tabo, o Marija, ne madeža izvirnega, ne lastnega — dejanskega greha, ti si tedaj prav lepa, vsa lepa, vsa brez greha! Na povelje Božjega veličanstva pozdravi nadangelj Gabrijel Marijo, rekoč: „Blažena si med ženami in blažen je sad tvojega telesa!“ Če je pa knjiga „Marija“ Bogu tolikanj dopadljiva in pred njegovimi očmi tolike vrednosti: kdo bi ne imel veselja brati, pogostoma prebirati to knjigo? Kdo ne bi se potem z največim spoštovanjem in veselo dušo zamislil v preišljevanje prekrasnega berila, ki ga nam daje knjiga „Marija“ iz svojega življenja? — Kedar beremo to knjigo, kedar klečimo pred Marijinim materinskim srcem; naj nas vsikdar pre-

šine božji strah, kakor je Mojzesa, stoječega pred gorečim grmom, in tedaj naj sezujemo čevlje, t. j. : rešimo se pozemeljskih misli; vse posvetno hrepenenje in poželjenje odpravimo iz srca, in z vezmi prave ljubezni, češčenja in zaupanja povzdiguemo srce do prestola milosti in usmiljenja, — do Marije.

Sv. evangelist Janez je med vsemi apostoli najbolj učeno pisal in je bil med njimi edini, ki se je s svojim evangelijem povzdignil celó do Božjega prestola. Zato ima podobo orla zraven sebe. Kakor se namreč orel med vsemi ptiči najvišje v zrak povzdigne in more v solnce gledati, ne da bi mu bilo treba migati z očmi, tako se je tudi sv. Janez povzdignil gori do Boga, ter je s skrivnostnimi besedami popisal Jezusovo večno rojstvo od Očeta. Zamaknjen v nebeški Jeruzalem, nam popisuje v svojem skrivnem razodenji njega lepoto in krasoto.

Kje je zajemal sv. Janez toliko učnost? Jezus Kristus mu je viseč na križi izročil najbolj učene in modrostne bukve

z besedami: „Sin glej, ta je tvoja Mati!“ Božji Sin je tedaj umirajoč na križi izročil svojo mater Janezu, in tako je postal Janez Marijin sin. Kakor pa dobre in skrbne matere pridno podučujejo svoje otroke, takó je tudi Marija podučevala sv. Janeza v skrivnostih Božjih. Ona mu je bila tedaj knjiga, polna največe učenosti in modrosti. Tudi za nas je Marija knjiga polna nebeške učenosti, če radi in z veseljem preišljujemo njeno življenje.

Imamo pa še druge bukve, namreč bukve svoje vesti, v katere zapisujemo vsa svoja dobra in slaba dela. Te bukve naše vesti bodo enkrat na Božji sodbi odločile ali naše izveličanje ali pogubljenje. Če hočemo, da bodo bukve naše vesti sodnji dan dobro za nas govorile, storimo takó, kakor delajo oni, ki hočejo take bukve prepisati. Oni položé bukve pred-se, zvesto vanje gledajo, kar v njih berejo, to tudi natanko v svoje bukve zapišejo; če se kaj zmotijo, popravijo hitro, in če drugač ni, tudi z

ojstrim nožem zmoto iz bukev izpraskajo. Takó glejmo tudi mi zvesto v bukve Marijinega življenja. Kar vidimo v njih, zapišimo zvesto v svojo vest. Ako nas pa zmota prehití, odprimo bukve svoje vesti in z ojstrim nožem prave žalosti zbrisimo in izmimo iz njih vse napake, da, kaderkoli nas pravični sodnik zakliče na ojstro sodbo, najde bukve naše vesti popisane s samimi dobrimi deli, in nas takó sprejme v družbo svoje Matere, v večno veselje.

Neki mladeneč peljal se je v družbi s pobožnim duhovnom po morji. Da bi mu pa bil krajši čas, bere neke bukve. Med branjem večkrat zakliče: „O, to so bukve, to je lepo branje, to je meni všeč!“ In na to podá mladeneč te bukve duhovnu in mu zaničljivo reče: „Te bukve pogledjte, tudi Vam morajo dopasti!“ Duhoven vzame bukve, pogleda vanje, bere v njih nekoliko ter jih mladencu nazaj dá in reče: „Že vem, kakšne so te bukve. Polne strupa so in zapeklivosti. Branje tacih bukev mora vsa-

cega mladenča pohujšati in priversti ga takó daleč, da postane podoben zgubljenemu evangelijskemu sinu. O nespametna kupčija, s katero kristijan prodá satanu svojo dušo in zato ne prejme družega, kakor zastavo večnega pogubljenja! O da bi vsaj taki k Mariji pribežali, ona bi jih še rešila!“ Na to odgovori mladeneč z otožnim srcem: „Oh, tudi jaz sem nekđaj Marijo goreče ljubil. Nosil sem celó njen škapulir, ali pozneje sem vse to opustil, in na vse zadnje sem se še sramoval biti Marijin častivec. Kako bi smel tedaj upati, da bi mi Marija hotela pomagati?“ „Upati smete in se zanesti“, odvrne mu duhoven, „da vas bo Marija s srčnim veseljem sprejela, ako se le k nji povrnete. Dajte ji precej danes, precej zdaj en dar, in ta dar naj bodo te zapeljive bukve, katere berete in ž njimi si srce pačite.“ „Mar mislite“, reče mladeneč, „da ji bo to ljubo in da bo potem hotela zopet biti moja mati?“ „Gotovo vas bo vesela; le bukve te iz ljubezni do nje zavržite.“

„Tu jih imate“, veli mladeneč, „storite ž njimi, kar je drago“, ter podá duhovnu bukve. „Vi sami prinesite dar Mariji“, pravi duhoven, „sami vrzite bukve v morje“. „Nisem vreden“, odgovori mladeneč, „da bi moje umazane roke prinesle dar Mariji“. „Naj bo!“ reče duhoven. „Raztrgajva bukve in vsak polovico jih vrziva v morje!“ In to sta tudi storila. — S tem, da je mladeneč zapeljive bukve vrgel od sebe, odprle so se mu druge drage bukve Marije Device, kateri je svoj dar prinesel. Marija mu je odprla zaklad nebeških milost, spoznal je svojo zmoto, zapustil zapeljivi svet in postal tudi sam duhoven, ter je do konca svojega življenja častil Marijo in razširjeval na vso moč češčenje njeno. In tako mu je Marija postala knjiga modrosti in nebeške učenosti. — Ko so se mu pri sodbi bukve njegove vesti odprle, mu je Marija, mati milosti, naprot prišla, ter ga spremila v večno življenje. Kakor je ta mladeneč, dokler je zapeljive bukve bral,

hodil po potu pregrehe in še le, ko je kužne bukve od sebe vrgel, postal je častivec Marijin; tako storimo tudi mi. Morebiti tudi marsikateri izmed nas bere zapeljive bukve. Nekateri berejo bukve napuha, katere je spisal Lucifer. Taki nočejo podložni biti, ne svojemu bližnjemu odpustiti. Nečimurnost in prevzetnost razodeva vse njihovo govorjenje in vsa njihova dejanja. Vrzi proč od sebe bukve napuha, in odprle se ti bodo Marijine bukve ponižnosti. Drugi berejo bukve, ki so se kupovale v Sodomi in Gomori in tem dopada le to, kar meseno poželjenje vnema in srca v grešne zveze kuje. Toda pomislite, da črvi bodo oglodali vaše kosti in snedli vse meso, v katero se zdaj nespametno ozirate. Vrzite tedaj proč bukve mesenega poželjenja in odprle se vam bodo bukve Marijine čistosti, na katerih je na prvi strani zapisano: „Blagor njim, ki so čistega srca“, in na zadnji strani: „Boga bodo gledali“. Zopet drugim so najljubše bukve, katere je spisal Judež Iškarijot,

pravi se jim: lakomnost. Le uri se v nezmernem hrepenenji po časnem premoženji; le kopiči si bogastvo po zatiranji ubozih, vdov in sirot; le srkaj kri svojega bližnjega s tem, da se bogatiš po krivici z blagom in premoženjem svojega bližnjega; le vdiraj in teri svojega brata; toda vedi: konec Judežev bila je strašna smrt; kajti v obupnosti se je obesil z vrvjo. Vrzi tedaj od sebe presilno hrepenenje po časnih rečéh in odprle se ti bodo bukve Marijine, v katerih je zapisano: „Blagor ubogim v duhu, ker njih je nebeško kraljestvo“. V teh Marijinih bukvah boš našel bogastvo nebeških zakladov, od katerih sam Kristus velí, da jih tatje ne ukradejo, molj in rija ne razjesta. Imaš katerokoli hudo in grešno navado, danes odloži jo pred Marijinim altarjem in jo Mariji prinesi v dar. In ta dar ti bo začetek novega, boljšega in v resnici svetega življenja, in začetek večnega zveličanja.

Molitev.

O Marija, sedež modrosti! uči nas spoznavati, kar nam je edino potrebno in po tem tudi hrepeneti. Sprejmi naše darove, ki jih danes polagamo pred tebe. Pomagaj nam s svojo mogočno pomočjo, da srčno vse vržemo od sebe, kar nas je dosedaj ločilo od tebe. Pomagaj, da se zvesto poprimemo tvojih nauk, bukev tvojih zgledov, bukev tvojega sv. življenja, da takó v bukvah svoje vesti popravimo vse, kar nam zapira vrata v nebesa. Amen.

Moli trikrat Češčena si Marija v namen današnjega premišljevanja.

VI. dan.

Marija, moj vrt!

Zaklenjen vrt sí ti, sestra,
moja nevesta, zaklenjen vrt.

Vis. pes. 1.

Bilo je velikonočno nedeljo na vse zgodaj, ko je Marija Magdalena hitela v vrt, kjer so bili veliki petek v nov, v skalo vsekane grob položili Jezusa. Ali kako se prestraši, ko najde grob prazen. V neizrečeni žalosti teka po vrtu semtertje in kliče: „Kam so položili mojega Gospoda, kdo mi ga je uzel?!“ Ne zmeni se za žvrgolenje ptičev, ki skakljaje po drevju prepevajo svojo jutranjo pesem; ne zmeni se za krasoto cvetic, ki po vrtu razširjajo svojo vonjavo. Neobčutljiva je za vso krasoto in prijetnost vrta ter ne miče je še tolikošna vabljalnost narave. Le ena misel ji je v glavi in jo napolnuje z nepopisljivo bolestjo: „Kje je moj Odrešenik“, vpije, „kam so položili mojega Gospoda?!“

Ko bi trenil stoji pred njo Jezus, Gospod, a ona ga ne pozná in meni, da je vrtnar. Jezus jo ogovori, rekoč: „Marija!“ Po tej besedi ga spozná, poklekne predenj, poljubi polna srčne ljubezni noge Gospodove, ki ji na to zgine spred oči. Vsa iz sebe po tej nenavadni prikazni čuti v svoji duši nepopisljivo radost in navdaja jo nebeški mir. In kakor ji je bil ta vrt poprej vrt poln britkosti, tuge in žalosti, tako ji je sedaj vrt srčnega veselja in radosti, ker je v njem našla svojega Učenika. Kje in v katerem vrtu naj tudi mi iščemo svojega Boga? Sv. Evodij imenuje Marijo razveseljevalni vrt večnega Boga in vseh ljudi. Sv. Hieronim pravi, da Marija je vrt, poln vonjave in dišečih čednost. Toraj naj bode tudi nam Marija vesel in prijeten vrt, v katerem si hočemo dušo napajati s studencem nebeškega veselja, ter si kakor bučele skakljaje od dišeče cvetlice do cvetlice pridno nabirati medú — neminljivih zakladov za večno življenje.

Velikaši tega sveta si zidajo imenitne in drage palače, zraven katerih napravljajo krasne vrtove, polne najžlahtnejših cvetlic in najimenitnejšega drevja iz raznih delov svetá.

Tudi vsegamogočni Bog naredil je tako; kajti sv. pismo nam pové, da je Bog, vstvarivši svet, zasadil si prelep vrt — raj, in vanj je postavil prvega človeka, ki ga je naredil iz ila in mu dušo vdihnil. — Nebeški ženin Jezus Kristus in njegova nevesta — s katero se misli človeška duša — imata tudi svoj prelep vrt, v katerem se shajata. Zato kliče Ženin: „Pridi v moj vrt, sestra, moja nevesta!“ in duša ga zopet vabi z milim glasom: „Naj pride moj ljubi v svoj vrt!“ (Vis. pes. 1.) Kaj neki je ta prekrasni vrt, v katerem Jezus Kristus tako rad vidi ljubljeno dušo in se mu v njem tako rada najti dá?

Cerkveni učeniki nam imenujejo trojni vrt, ki ga je zasadil večni Bog. Prvi je vesoljna zemlja s svojimi gorami, hribi, holmci, dolinami, travniki, logovi,

katere kinčajo pisane cvetlice, zeleno grmovje, vsakovrstno rodno in divje drevje, po čijih vejevji skakljajo tisočeri tički, vsegamogočnost in slavo božjo prepevajoč. Prvi vrt je naša zemlja, nad katero se v neskončnem oboku spenja višnjevo nebo, z njega nam sveti po dnevu zlato solnce, po noči pa po njem plava bela luna, spremljevana od milijonov in milijonov lučic, katere je vsegamogočna Božja roka prižgala na nebesnem oboku. Prvi vrt je zemljina krogla, na kateri izvirajo neštevilni studenci, po nji pa se raztaka nešteta množina rék, in obdajajo jo nepregledna morja, polna čudovitih živali, ki plavajo po morji in živé v njegovi globini. Naša zemlja je prvi vrt, ki ga je Bog dal v stanovanje tolikih in tako mnogoterih živali, pa ljudi, katere je postavil gospodarje čez vse te zemeljske stvari.

Drugi vrt imenujejo cerkveni učenički bukve sv. pisma, v katerem je toliko lepih, s sadjem obloženih dreves in dišečih cvetlic, kolikor je v sv. pismu lepih

naukov, modrih pregovorov in sv. besed. Tretji vrt je sv. raj ali paradiž. Pred njega vratmi stoji angelj z gorečim mečem in ne pusti pred srečno smrtjo vanj nobenega. Zato pravi sv. Pavel: „Nobeno oko ni videlo, nobeno uho slišalo, in nobenega človeka srce ne občutilo, kar je Bog pripravil njim, kateri ga ljubijo!“

Vendar pa vsi ti vrta niso pravi Božji vrta; kajti vstvarjeni so le za nas, božje stvari. Zemljo nam je vstvaril Bog za naše prebivališče ves čas našega življenja; sv. pismo spisano je po možéh, navdihnjenih od sv. Duhu, le v naše podučenje in razsvetljevanje; sv. raj ali paradiž postavljen je v plačilo zvestim služabnikom Božjim. Tedaj tudi nebes Bog za-se ne potrebuje; kajti, kakor je zamogel od vekomaj brez njih ostati in je sam v sebi našel najpopolnejše veselje, tako tudi za prihodnje v svoje osrečevanje ne bi potreboval nebes, katere je, kakor govori Izaija in sv. Pavel, edino tem in za te pripravil, ki njega ljubijo.

Vendar pa je Bog, čigar veselje je bivati s človeškimi otroci, vstvaril še drugi vrt, katerega sam popisuje z besedami: „Zaklenjen vrt si ti sestra, moja nevesta, zaklenjen vrt!“ Sv. Bernard, ki te Božje besede premišlja, prilastuje Bogu take-le besede: „Marija, moja najljubeznjivša nevesta, ti edina si moj vrt. Tebe, najžlahtnejšo stvar, sem od vekomaj sebi v nebeško radost in veselje izvolil ter te v svoj prijetni in krasni vrt pripravil. Vse druge vrte: svet, sv. pismo, nebesa, prepuščam ljudém v njih korist in razveseljevanje; toda Marija, ona je moj vrt, čigar cvetje in sadje je vse moje.“

Kakošno sadje pa raste in dozoreva v tem Božjem vrtu? Marija sama ga nam popisuje, ko pravi: „Kakor ceder na Libanu sem povišana, in kakor cipresa na gori Sijonski. Visoko kakor palma v Kadezu sem zrastle, in kakor zasajena roža v Jerihu, kakor lepa oljka na polji, in kakor javor ob vodi na potih sem visoko zrastle. Kakor sladka skorja

in lepo dišeče mazilo sem dišala, kakor izbrana mira sem dajala prijeten duh od sebe.“ (Sir. 24.) Tako popisuje Marija vrtni sad, kateri sad pomenja v duhovnem oziru njene lepe čednosti, ki dajejo prijeten duh od sebe in jo povzdigujejo visoko nad vse svetnike. Najdražji sad tega vrta pa je On, katerega imenujemo z besedami Elizabete: „in blažen je Sad tvojega telesa, Jezus.“ In na katerem vrtu je prirastel ta Sad? V vrtu, kakor si ga ne moremo lepšega misliti ne na zemlji in ne v nebesih. Vrt, ki nam je rodil samega Boga, je gotovo vrt Božji. — Po prvem grehu naših prvih staršev je bil Bog zemljo preklel in njegovo prekletstvo je zadelo vse stvari na zemlji; le Marija, brez madeža izvirnega greha spočeta, bila je obvarovana tega prekletstva. Na-njo merijo besede Davidove: „Ti, o Gospod, si posvetil in blagoslovil svojo zemljo!“

Marija je sicer Božji vrt, vendar pa zamore vsak kristjan, ki Jezusa in Marijo ljubi, po vsej pravici reči: Marija je

tudi moj vrt, nad katerim je Gospod zapisal: „Za-me in za one, ki so moji in moje matere prijatelji!“ Saj nam Marija sama govori: „Jaz sem kot trta sladek in dišeč sad rodila, in iz mojega cvetja je častit in obilen sad. Pristopite k meni vsi, ki me poželite in mojega sadú se nasitite, zakaj moj duh je slajši od medú in moj del slajši od medú in satovja.“ (Ecc. 24, 26.) Hitimo tedaj v ta Božji vrt. Vživajmo prijeten duh, katerega nam razširja cvetje njenega tako svetega in spodbudljivega življenja. Vživajmo sad njenih dobrot in milost, ki nam jih ona izprosi od Jezusa Kristusa, ki je njen vekomaj blaženi Sad.

Sv. Cerkev govori Kristusu o devici in mučenici sv. Ceciliji te-le lepe besede: „Tvoja služabnica Cecilija ti služi kakor pridna bučela“; pač iz tega vzroka, ker je bila posebna čestiteljica duhovnih cvetlic, sv. čednost. Čebelica je majhna živalica, pa s svojo pridnostjo daje sad, ki ima prednost pred vsemi sladčicami. (Ecc. 11, 3.) „Kdo kaže bučeli pot na

vrt?“ vpraša sv. Bernard, in odgovori: „Dvojni kaŕipot: lepota vrta jo kliče, lastno hrepenenje jo ŕene.“ — Marija, moj vrt, je napolnjena rajske diŕave in je lepŕi kot raj; kajti v njem cvete cipresa strahú Boŕjega in diŕava ljubezni; v njem raste balzam čistosti in sladka skorja sv. premiŕljevanja; tam je lepo zelenje zatajevanja in velikanska Aloe (stoletnica) popolnosti ŕivljenja.

Sveti Anzelm pripoveduje o nekem Marijinem sluŕabniku, da je imel navado vsaki dan Marijo poĀastiti z molitvijo, v kateri se je spominjal peterega veselja, ki ga je Marija imela na svetu. S tem ji je hotel osladiti boleĀine, katere je njeno srce obĀutilo, ko je videla pod kriŕem odprte petere rane Kristusove. Ko se temu Marijinemu sluŕabniku pribliŕa smrtna ura, obide ga grozen strah pred njo; pa Marija se mu prikaŕe in mu govori: „Ker si pogostoma premiŕljeval moje boleĀine, naj se tvoja duŕa loĀi brez njih iz tega sveta!“ In ves miren in vesel je v Gospodu zaspal, kakor

otrok v naročji svoje matere. Ta Marijin služabnik je bil draga čebelica, ki je v svojem življenju najraje brenčala za svojim kraljem, Kristusom, v njegov prelepi vrt, in se tamkaj v pobožnem premišljevanju vsedala na dišeče cvetlice žalosti, veselja in čednost Marijinih; to ljubav mu je Marija ob smrtni uri z velikimi milostni poplačala.

Čebela je snažna živalica, in če še toliko leta po cvetlicah, nobene ne umaže; zato je pa tudi sad njenega truda čist vosek. V tem se tudi mi učimo od čebel, da ne smemo svoje duše umazati z nobenim, sosebnost ne s smrtnim grehom. Kajti še le potem bode Marija imela nad nami veselje, in naša srca bodo podobna čistim voščnim svečam, ki goré v Marijino čast v plamteči ljubezni. Pobožni vojvoda Bavarski, Maksimilijan I, je bil poseben častilec Marije Device. V kapeli Matere Božje v starem Etingu je veliko in dragih spominkov, katere je on podaril Mariji. Posebno znamenita je skrinjica s predalcem, ki je bogato

okinčana z raznimi dragocenostmi. To skrinjico je daroval Mariji, da se je vanjo shranjevala podoba Matere Božje, v predalec pa neko pismo, ki ga je bil pisal Mariji. Ko po njegovi smrti odprejo predalec, najdejo v njem pismo, ki se tako-le glasi: „Marija Devica! jaz se v tvojo službo darujem, in to potrjujem s tem pismom, ki sem ga pisal z lastno krvjo.“ In res, vse njegovo življenje, vse njegovo dejanje in nehanje bilo je obrnjeno v povišanje Marijine časti. V svoji oporoki zahteva, naj se njegovo srce hrani v kapeli Matere Božje in zraven pridene napis: „Tù počiva srce Maksimilijanovo, katero, dokler je živel, je z največo ljubeznijo Marijo ljubilo. In slehern, ki to bere, vedi, da Maks tudi po smrti ljubi Marijo.“ — Srečen, pač ves srečen tedaj, kdor v življenju, v smrti, in po smrti ljubi Marijo; kajti po smrti bode prebival v nebeškem vrtu in gledal cvetlice, ki nikdar ne usahnejo, in vžival sad svojega truda.

Molitev.

O Marija, ti moj rajski vrt! Prosim te ponižno, naj bom vsaj najmanjši služabnik tvojega presrečnega vrta, naj se vdeležujem njegovih cvetlic in sadú, to je, najlepših čednosti tvojega presvetega Srca. Sprosi mi cvetlico in sad prave, žive, goreče ljubezni do Boga, kakoršen je v tvojem srcu cvetel in dozorel. Sprosi, da ljubim tebe in tvoje čednosti v življenji in v smrti. Amen.

Moli trikrat Češčena si Marija v namen današnjega premišljevanja.

VII. dan.

Marija, moja jed!

Kristus je imel svoje mesó od Marijinega mesa in to svoje mesó je nam zapustil v jed.

Sv. Avguštin.

Grški cesar Andronik je na svojem vratu vedno nosil svetinjico Matere Božje.

Ko se mu je približala smrtna ura, pa ni mogel dočakati, da bi prejel sv. Obhajilo, vzame zlato svetinjico, jo dene v usta, naj bi mu bila tako vsaj Marija zadnja jed ali popotnica v večnost. S tako pobožnim srcem, kakor ta umirajoči cesar, pozdravimo tudi mi danes Marijo, rekoč: Marija moja jed!

Človek obstoji iz duše in telesa; oboje potrebuje hrane, če hoče živeti. Če telo nima živeža, oslabí, zgine mu vsa moč, in omedli. Tako tudi duša, če nima dušne jedi, zgubi vso svojo živost in brhkobo, postane mlačna in čisto oslabi. Za dušo in telo je tedaj jed takó neobhodno potrebna, da brez nje bi v gnadi živeti in obstati ne mogla. Jed, katero človek uživa, se s človekom tako zedini, da vse človeške ude prešine, se v kri in meso spremeni in tako njegovo moč vtrjuje in pomnožuje. Zato je pa tudi veliko ležeče na tem, kakšne jedi človek uživa; kajti jedi ne vplivajo mogočno samo na njegovo telo, ampak tudi na njegovo dušo. Dobro, sladko

duhovno jed, katera telesu in duši dobro služi, hočemo danes preišljevati, in ta duhovna jed naj bo: Marija!

Zveličani brat Nikolaj Fluenški, ki skozi celih dolzih 20 let ni užival nobenih jedi, vprašan, od česa se vendar živi, odgovori: „Od sv. Obhajila“. Iz tega in veliko drugih zgledov je jasno kot beli dan, da sv. Obhajilo ne poživlja samo duše, ampak tudi telo, katerega redí, kreпча in mu moč daje. Tako bemo od sv. Gerazima in sv. Katarine Sijenske in drugih Svetnikov, da jim je bilo sv. Obhajilo tudi v telesni živež, ker po njem je njihovo oslabiljeno telo novo moč in krepost dobivalo. Sv. apostelj Pavel veliko bolezní in telesnih slabosti pripisuje opuščanju ali nevrednemu prejemanju sv. Obhajila, s čemur očitno spričuje, da pa vredno prejeta sv. Obhajilo služi k zdravju in moči duše in telesa. Sv. Klemen, škof Aleksandrijski, opominja kristijane k večkratnemu prejemanju sv. Obhajila in pravi, da ta najsvetejša jed pomore h koristi in sreči

duše in telesa. In sv. Tomaž Kempčan pravi: „Tako velika je nekaterekrati milost skrivnostnega Zakramenta, da tisti, ki ga pobožno prejme, ojačenja svojih slabih moči ne občuti samo na duši, ampak tudi na telesu.“ — Mana v puščavi je predpodoba najsvetejšega Zakramenta; kakor je mana telesa Izraelcev boleznim varovala, tako služi človeku ta posvečeni Kruh k zdravju in življenju, ker je mogočno zdravilo za vse dušne in telesne bolezni.

Presv. oltarni Zakrament je pa pravo telo in kri Jezusa Kristusa; pa je v duhovnem pomenu tudi telo in kri Marije Device, ker je Jezus Kristus po človeški natoru Sin Marije Device. Sv. Avguštin govori še bolj jasno v svojem razlaganju 98. psalma, ko pravi: „Kristus je imel svoje meso od Marijinega mesa, in to svoje meso je nam zapustil v jed.“

Sv. Alfonz Ligvori je s posebno gorečnostjo častil in molil Jezusa v najsvetejšem Zakramentu. Toda to mu ni zadostovalo, da je sam tako gorel za

Jezusa, ampak je želel tudi še vsa druga srca vneti za to ljubezen. Zategadel je zložil veliko lepih pesem in spisal lepe bukve, polne ljubeznjivih opominjevanj, gorkih molitev in srčnih zdihljejev k časti presv. Zakramenta. Pa vsakemu premišljevanju sv. R. T. dodal je še tudi ginljivo molitvico v čast Marije Device; kajti pobožni častilec presv. R. T. je vedel, da kjer je Jezus, je po duhovno tudi njegova Mati Marija.

Če tudi ti kristijan Marijo ljubiš, je ne moreš ljubiti, da bi tudi Jezusa ne ljubil. Jezus pa je pripravljen v sv. Obhajilu skleniti se z nami, on pride po duhovno v naše srce in v njem ostane, in če pride Jezus, pride tudi Marija ž njim.

Pripoveduje se prijazna pravljica, ko je Marija z Jezusom in sv. Jožefom bežala v Egipt, jih je nekega dné huda žeja nadlegovala. V tej stiski jih sreča deklica, ki je nesla vrč mleka. Marija jo poprosi, naj ji dá mleka piti, kar deklica z veseljem stori. Marija vzame

ponujeni vrč in dá piti iz njega najpoprej Jezusu, in med tem ko sama pije, podá Jezusa deklici v naročje. Deklica se ne more načuditi Detetovi lepoti in ga nekaj časa z vidnim veseljem pestova. Potem ga dá Mariji nazaj in gré z vrčem naprej. Kader pride do vode, si hoče svoj umazani obraz umiti. Ali kako se začudi, ko ugleda v vodi svoj obraz, kateri je bil poprej grd in ostuden, zdaj pa tako krasen, da se ga nagledati ne more. Toda ta sedanja telesna lepota je ni motila, da bi hrepenela ljudem dopasti, pač pa gnalo jo je odsihmal še večje hrepenenje, edino le Bogu služiti. Tudi k tebi, krščanska duša, se pri sv. obhajilu Jezus podá, ž njim pride tudi Marija. Mar li ne bo ta sklenitev z Jezusom in z Marijo preobrazila tudi tvoje duše, da bo lepa in dopadljiva večnemu Bogu in angeljem nebeškim? Tedaj le k Jezusu in k Mariji zahajaj, in nebeška lepota te bo vedno obdajala.

Jezus Kristus je rekel: „Človek ne živi samo ob kruhu, temuč tudi od

vsake besede, ki pride iz ust Božjih.“ Tedaj živež naše duše so večne resnice, kedar jih poslušamo ali preišljujemo. „Kako sladke so tvoje besede mojim ustam, o Gospod, nad méd in satovje“, pravi David kralj. In če je kdo izmed Svetnikov v življenji žejin bil božje besede in je tisto si globoko v srce zapisal, bila je gotovo Marija. Ona je tista cvetlica, katera se je najbolj napila nebeške rose, in tista vinska trta, katera rodi najboljši sad. Krščanska duša! ako želiš napiti se nebeških sladkost, hiti k Mariji, pri njej se navžij tudi njenega sadu, ter preišljuj njeno življenje, ki je polno najlepših čednost. Najbolj razsvitljeni in učeni možje vadili so se v pogostem preišljevanju Marijinega življenja, katero je bilo njihova prava dušna hrana.

Sv. Bonaventura spričuje o sebi, da mu je Marija bila vedno pri srci, in da je zmiraj mislil na-njo: Zjutraj je vstal z mislijo na Marijo; ko je po dnevu pisal ali bral, ali kaj družega delal,

vedno je mislil na-njo. In kakor je sam ravnal, tako je tudi drugim priporočal. „Vsak čas“, velí on, „spomnite se Marije!“ Sv. Janez Damaščan pravi: „Pripravimo svoj spomin za Marijino prebivališče!“ Tudi časti vredni Bernardin Bustiški je enacih misli, ko piše: „Spomin na Marijo imej zmeraj v svojem srci in pri vseh svojih delih.“

Kako huda je lakota, to vedó najbolj oni, ki so jo skusili, in jih morí vedna skrb za najpotrebnejši vsakdanji živež. Pa tudi zgodovina vseh časov nam spričuje, da jih je veliko že umrlo in jih še dandanašnji umira za lakoto. Slavni zgodovinopisec Jožef Flavij pripoveduje nam, da je za časa obleganja Jeruzalemskega mesta neka mati svojega lastnega otroka zaklala in povžila, da si je ž njim grozovito lakoto potolažila. Lakota je bila tedaj močnejša od čuta materinske ljubezni! Tudi naša duša občuti gostokrat strašno lakoto, čeravno je ob enem ne čuti telo. Nasitovati pa zamoremo svojo dušo s kruhom, ki ga

nam ponuja Marija. Njene lepe čednosti so poživljajoči kruh naših duš. Čim bolj uživaš jed Marijinega zgleđa, tem bolj te žene hrepenenje po njem in tem večjo sladkost občutiš v njem.

Sv. Dominik je živel s svojimi samostanskimi brati, katerih je bilo 40, v Bolonjskem samostanu. Ko jim živeža zmanjka, pošlje dva svojih tovarišev precej zjutraj vbogajme prositi, da bi opoldne kaj jesti imeli. Pride poldan, tovariša se vrneta in prineseta samo dva majhna hlebčka, katera bi bila komaj dvema zadostovala. Menihi se pogledavajo, kako kosilo bo danes za toliko ljudi. Zdajci se obrne sv. Dominik k Mariji, od katere je že tolikrat pomoči dobil. Po opravljeni goreči molitvi veli svojim 40 tovarišem sestiti za mizo. Vzame izberačeni kruh in ga jim razdeli. In glej, o čudež! vsak je od teh dveh hlebov dobil toliko, da je bil do dobrega nasiten in na vse zadnje je bilo še kruha več, kakor poprej. Tudi Marija nam ponuja dva kruha v dušni živež: prvič telo

in kri svojega Sina, kar je tudi njeno telo in kri, in drugič lomi nam kruh Božje besede, katera se v njenem življenju po tako krasnih zgledih nam razodeva.

Molitev.

Marija, nebeška Kraljica! bodi nam, prosimo te, živež našim dušam. Tvoj presv. zgled naj nas uči živeti tako, da bomo vsikdar vredni v življenji prejemati telo in kri tvojega Sina. In kedar se bode dan našega življenja nagnil, sprosi nam, o Marija, še to milost, da nam bode sv. obhajilo naša zadnja popotnica v večno življenje. Amen.

Moli trikrat Češčena si Marija v namen današnjega premišljevanja.

VIII. dan.

Marija, moj škit!

Turn kralja Davida.
Lavretanske litanije.

V starih časih so imeli vojščaki, kedar so šli v vojsko, zraven orožja na poseben način izdelan in okovan ploč, katerega je vojak nosil na levi roki ter se ž njim varoval, da ga sovražne pušice, sulice in drugo tako orožje ni tako lahko zadelo. To brambeno orodje so imenovali škit. In to orodje je bilo pri judih v toliki časti, da so pri kronanji svojega kralja ne samo njega, ampak tudi njegov škit mazilili s sv. oljem, v znamenje, da kakor škit varuje pred sovražnikovimi pušicami, tako mora tudi kralj varovati svoje ljudstvo pred sovražnikovimi napadi. Kedar David govori o svojem sinu Salomonu, imenuje ga varha ljudstva, škit svojih podložnih, kateri s svojim varstvom svojece tolaži in jih s srečo in blagoslovom obлаго-

daruje, sosebno pa revne in nadložne s svojo mogočno roko brani.

Tudi Marija, pravi sv. Anzelm, je od samega Boga izvoljena mati milosti, pomočnica in varhinja kristjanov. Zato se Marija tudi imenuje škit, za katerim so kristjanje varni pred sovražniki.

Sv. Janez Damaščen zove Marijo pribežališče, v katero se v svojem dušnem boji zateka in varnosti išče, kakor se skriva vojščak za svoj škit, da mu sovražno orožje škodovati ne more. Kolika sreča tedaj za nas kristjane, da nam je Bog dal tako mogočno brambo zoper vse sovražnike!

Imenitni vojščaki so na svojih škitih imeli vdolbena znamenja svojega žlahtnega rodú, da jih je zamogel vsakdo spoznati. Tako je imel kralj Alfonz Aragonski v svojem srebrnem škitu tri zlate rože, umetno vdelane. Tudi v Marijinem škitu se blesketajo v čudovitem svitu tri zlata vredne rože in te so: ljubezen, skrb in moč, tri kraljeve lastnosti — velika ljubezen do onih, katere

ona brani; neutrudljiva skrb za one, kateri so ji izročeni, in nepremagljiva moč zoper vse nasprotnike njenih varovancev.

V skrivnem razodenji popisuje sv. Janez imenitno, prekrasno in veličastno mesto, katero je videl. To mesto pomeni sv. katoliško Cerkev, pa tudi nebeško mesto, kjer prebivajo izvoljeni Božji. Razsvetljeno je to mesto s svetlobo Jezusovega nauka in obdano z obzidjem trdne vere sv. Cerkve. Dvanajstera vrata pomenijo pastirje in učenike, kateri nas vodijo po pravem potu sv. vere. Dvanajsteri vogleni kamni obzidja pomenijo dvanajst apostolov. Tlak tega mesta, ki je iz čistega zlata, pomeni medsebojno krščansko ljubezen; studenec, ki sredi mesta izvira in nikdar ne usahne, pomeni sv. zakramente, in drevesa, ki vedno cvetejo in sad rodijo, so pobožni kristjani, kateri s svojim krščanskim življenjem dajejo lepe izglede in rodé sad dobrih dél. Sv. Janez je pa tudi videl nad mestom ženo s solnčno

svetlobo obdano, katera je svoje ljubeznjive oči imela neprenehoma obrnjene na to mesto. Kakor vse to mesto pomeni sv. katoliško Cerkev, tako pomeni tudi žena nad mestom — Marijo Devico, katera vedno čuje nad sv. Cerkvijo, jo varuje in brani. — V očéh se razodeva ljubezen; kajti ljubezen srca se najlepše bere iz oči. Ako ima tedaj Marija svoje ljubeznjive oči vedno obrnjene v nas in na sv. katoliško Cerkev, je to neovržljivo znamenje njene velike ljubezni do nas in naše sv. katoliške Cerkve. Ona je mati Jezusova; tedaj ljubi vse ljudi, ker je Jezus za vse prelil svojo predrago kri.

Sv. Peter Damijan pravi, da ima Marija toliko ljubezen do kristjanov in sv. Cerkve, da se ta njena ljubezen nobeni posvetni primerjati ne dá. Kajti ta njena ljubezen je podobna oni Jezusa Kristusa, iz katere je on na ta svet prišel nas odrešit. Zato pa tudi sv. katoliška Cerkev Marijo vedno časti kakor svojo mogočno pomočnico. Saj se je pa tudi

zares ona že velikrat skazala mogočno pomočnico kristjanov.

L. 1571 so se bili vzdignili kruti Turki na svojem silnem brodovju proti krščanskim deželam, jih ropat, požigat, kristjane morit in sv. vero mandrat. Le z majhnim brodovjem so se zamogli jim krščanski knezi v bran postaviti. Trda se jim je godila že zavoljo tega, ker jim je od ene strani nasproti veter nagajal, od druge strani so jim pa solnčni žarki tako slepili oči, da niso mogli prav razločiti gibanja zakletega sovražnika. Že se bliža turško brodovje krščanskemu. Kristjanje to vidijo, da je Turkov večje število in njih brodovje mnogobroj- niše, in so se silno bali in zgubljali pogum. V tej sili začnejo vsi goreče klicati Marijo na pomoč. Komaj nekoliko časa molijo, že jim Bog pošlje vgoden veter, oblak solnce zakrije in zdajci ohrabreni pla- nejo s klicanjem v Marijo nad sovra- žnika, katerega na čudežni način popol- noma premagajo. To se je godilo 7. oktobra istega leta v bitki pri Lepantu. Tukaj

se je Marija očitno skazala kristjanom kar mogočna Pomočnica.

Kakor pa Marija svoje varstvo nad sv. Cerkvijo razodeva, ravno tako je ona milostna pomočnica slehernemu kristjanu, kateri pribeži pod mogočni škit njenega varstva. V dušnih in telesnih potrebah pomaga ona vsakemu, ki se nji priporočuje.

Neki mladeneč se podá pozno v noč sam domú. Da bi prej prišel, jo zavije po bližnji poti. Noč je bila temna, da se čisto nič videlo ni. Ni čuda, da zaide in ne more več priti na pravi pot. Dolgo tava semtertje, ali zastonj; le ne more pogoditi prave poti. Ves poten od truda in skrbi, si vendar ne upa nekoliko sesti in odpočiti se, ker je mrzla sapa brila. Zato gre zmeraj naprej, in da bi mu čas krajši bil, vzame molek v roke ter moli sv. rožni venec. In ko ravno spregovori besede: „Sveta Marija, Mati Božja, prosi za nas grešnike zdaj . . .“, kar ga ustavi neznana moč in ne more ene stopinje naprej storiti. Čudno se mu zdi,

kaj bi moglo to biti, zrè okoli sebe, in ko se v tem hipu oblaki prepodé in luna posije, vidi mladeneč, da stoji na robu globokega brezdna, v katerem bi bil našel svoj grob, če bi bil storil le še eno samo stopinjo. Komu drugemu, ljubi kristjani, se je imel zahvaliti za rešitev, ako ne Mariji in goreči molitvi, katero je med potjo opravljal k njeni časti? Bila mu je to noč Marija bramba ali škit, ker mu dalje stopiti ni dala ter ga je tako rešila gotove smrti. — Če pa Marija že tolikanj skrbi za telesni blagor svojih častilcev, kolikanj bolj odvrča od njih še le dušne nevarnosti, skušnjave, ki obdajajo njih dušo!

Ko je bil kralj David mesto Jeruzalem dobil v svojo oblast, je v njem postavil v pribežališče prebivalcev močen stolp — turn, kateri je bil sovražnikom pravi strah; kajti tega turna niso mogli vzeti in ne ga premagati. Temu mogočnemu stolpu primerja sv. katoliška Cerkev Marijo, ko jo v Lavretanskih litanijah imenuje „turn kralja Davida“. Tak močen

in nepremagljiv turn, zoper katerega vsa sovražna sila ne zmore, je Marija Devica vsem tistim, kateri pod njeno varstvo pribežijo. Če se tudi vsi peklenški sovražniki vzdignejo zoper nas, nam nič škodovati ne morejo, ako nas Marija s svojim škitom materne ljubezni varuje in brani.

Sv. Vincencij Pavljanski bil je nekoč poklican k bolniku, kateremu se je že bližala smrtna ura. Ko pride k njemu, ga ljubeznjivo opominja, naj skrbi za svojo dušo, katera bo kmalo stopiti morala pred božji sodni stol. Toda bolnik ni hotel nič o tem slišati. Sv. Vincencij ga zopet prijazno ogovori in mu reče: „Moj brat! saj veš, da je Jezus tudi za-te umrl, čemu obupuješ nad njegovo milostjo.“ „Jaz pa hočem biti zavržen in ne potrebujem usmiljenja Božjega“, — odgovori osorno bolnik. „Jaz pa te hočem iz ljubezni do Kristusa rešiti“, mu dé na to svetnik. Obrne se tedaj do okoli stoječih in jih poprosi, naj molijo ž njim za tega bolnika sv. rožni

venec. Še niso bili sv. rožnega venca zmolili, že začne bolnik zdihovati in točiti solze ter prosi svetnika, naj ga spové, kar se je tudi precej zgodilo. Po skesani in čisto opravljeni spovedi prejel je bolnik z veliko spodbudnostjo vse sv. zakramente za umirajoče, in je v zaupanju na Božjo milost z veliko hvaležnostjo do Marije mirno v Gospodu zaspal. — Z vso močjo si je hudobni duh prizadeval to dušo dobiti v svojo oblast, ali kakor je v nebesih proti luciferju sv. Mihael vzdignil svoj škit, na katerem je bilo zapisano: „Kdo je, kakor Bog“, — tako je tudi Marija vzdignila svojo mogočno roko nad skušnjavca tega bolnika, ga je premagala in zagnala v bég. Zatoraj, preljubi! v vsaki nevarnosti pribežimo k Mariji, kakor nas sv. katoliško Cerkev napeljuje moliti:

Molitev.

Pod tvojo pomoč pribežimo, o sv. Božja porodnica! ne zavrzi naših prošenj

v naših potrebah, temuč reši nas vselej vseh nevarnost, o častitljiva in blažena Devica, naša gospá, naša srednica, naša besednica, naša pomočnica. S svojim Sinom nas spravi, svojemu Sinu nas priporoči, svojemu Sinu nas izroči. Amen.

Moli trikrat Češčena si Marija v namen današnjega premišljevanja.

IX. dan.

Marija, moj biser!

Kraljica brez madeža izvirnega greha spočeta, za nas Boga prosi!
Lavr. litanije.

Pri neki priliki je rekel Jezus svojim učencem: „Nebeško kraljestvo je podobno kupcu, ki išče dražih biserov, ko najde drag biser, gre in vse prodá, da si ga ukupi.“ Ta kupec je podoba Jezusa Kristusa, kateri je zapustil nebeški prestol, prišel na ravno zemljo, da je Marijo

Devico svojo mater izvolil ter jo potem zapustil nam kakor drag biser — mater. — Biseri se visoko cenijo in se tudi silo drago prodajo. Cesarji, kralji in drugi imenitni zemlje jih vdelujejo v svoje zlate krone, drage prstane, napestnice in v ovratne kinče, in jih visoko cenijo. Pa kaj so vse te dragocenosti sveta proti Mariji, katero je sam Bog tako visoko cenil, da si jo je izvolil svojo mater. Zato jo imenuje sv. Metod nebeški biser in méni, da vsak kristjan, ki Marijo ljubi in časti, ima pravico pozdravljati jo z besedami: „Marija, moj biser!“

Kako se biseri počnejo in nastanejo in kako velika je njih vrednost, hočemo danes v Marijino čast premišljevati. Kakor stari prirodoslovci trdé, nastanejo in se gojijo biseri od rose. Biserne matice pridejo zjutraj k vrhu morja in odprejo svoje lupine, da čista nebeška rosa nanje pada. Tako se biseri narejajo iz čiste nebeške rose. V tem nastanku in življenji biserov je krasna podoba Marije Device.

Kajti tudi ona je že v svojem spočetju vsa čista in brezmadežna, kakor kristalna rosa neba, ker bila je že od vekomaj namenjena, da bo Kraljica vseh čistih angeljev in mati najsvetejšega Boga. Tisti, kateri je nebeške angelje varoval, da se niso s svojimi sodrugi spuntali zoper Boga in niso pahnjeni bili v strašno gorjé, je obvaroval tudi Kraljico angeljev pred vesoljnim spridenjem ljudi, ter rekel Mariji, kakor kralj Ahasver Esteri: „Postava, katero mora vsakdo spolnovati, ni za-te dana.“ Tisti, kateri je po Mariji človeško natora na-se vzel, je tudi Marijo obvaroval pred sleherno sužnostjo greha. Tisti, kateri je že v rajú Marijo izvolil, da bode glavo strla kači, moral je Marijo obvarovati tudi pred izvirnim grehom, da ni mogel satan nikdar reči, da je bila ona tudi en sam trenutek pod njegovo oblastjo.

Zato govore o nji že bukve modrosti božje: „Gospod me je v lasti imel v začetku svojih pot, preden je kaj storil, od začetka. Od vekomaj sem postavljena,

in od nekdanj, preden je bila zemlja storjena. Še ni bilo brezen, in jaz sem bila že spočeta; vod studenci še niso izvirali; goré še niso bile s svojo težo vstanovljene; preden so bili hribje, sem bila jaz rojena.“ Tudi sv. cerkveni očetje ne najdejo dosti besed, s katerimi bi Marijino brezmadežno spočetje, njeno čast, lepoto in visokost nad vsemi drugimi stvarmi zadostno povzdigovali. Sv. Efrem pravi, da je Marija biser iz Adamovega rodú, ki pa pregrehe po njem podedovala ni. Sv. Justin mučenec imenuje Marijo najčistejšo srednjico človeškega odrešenja. Sv. Irenej jo zove novi rod nove vredbe sveta. Sv. Hipolit jo pre-slavlja kot neomadežano srednjico med Bogom in ljudmi. V čast in slavo Marijinega brezmadežnega spočetja govori obširno Origen in zagovarja jo sv. Atanazij; za-njo povzdiguje sv. Leon svoj mogočni glas in navdušuje se sv. Bazilij; njo jemlje v varstvo sv. Epifanij, in sv. Avguštín dokazuje njeno brezmadežno spočetje; sv. Hieronim jo razlaga in

sv. Ildefonz jo tolmači; o njej govori sv. Ambrož in razliva nad njo sv. Kri-zostom svoja zlata usta; o nji piše sv. Bernard in za-njo gori Don-Skot. Toda, kje smo zmožni naštetih vse lepe besede, s katerimi sv. cerkveni učniki Marijo preslavlja in njeno čiščenje vsem drugim priporočajo? Ta nauk o brezmadežnem spočetju Marije Device, katerega so tako jasno učili sv. cerkveni očetje in nad katerim nobeden nikdar dvomil ni, so blagega spomina rimski sv. oče papež Pij IX l. 1854 povzdignili v versko resnico. Tisto leto je bilo 8. decembra krog rimskega papeža v cerkvi sv. Petra zbranih okolo 200 škofov, 400 višjih duhovnov in okolo 40.000 ljudi. Papež povzdignejo svoj glas in kakor poglavar sv. Cerkve in namestnik Jezusa Kristusa na zemlji očitno spričujejo in okličejo, da je bila Marija brez madeža izvirnega greha spočeta. In ta veseli govor je prešinil srca vseh vernih kristjanov po vesoljnem svetu, in v najlepših pesmih in veličastnih pobožnostih

je po vsem krščanstvu odmeval veseli glas v Marijino čast in povelečevanje njenega brezmadežnega spočetja.

To veselo preslavljenje Marijinega brezmadežnega spočetja in počeščevanje Marije Device je našlo gotovo glasen odmev tudi med angelji in svetniki Božjimi, in dvoma tu ni, da je Bog obilnih milost za to rosil iz nebes na vernike.

Marija je tedaj tisti krasni in dragi biser, kateri ima neprecenljivo vrednost in veljavo v nebesih in na zemlji. K Mariji tedaj hitimo, počeščujmo njeno čistost in brezmadežnost, ob enem si pa tudi prizadevajmo posnemati njene čednosti.

Marija je tisti biser, kateri je zrastel v morji Božje vsegamogočnosti, napolnjen je s čisto roso nebeških milost. Lep je in svetel, da tudi najmanjši madež ne kazi njegove lepote. Dasi tudi je ta dragi biser od vekomaj lastnina Božja, se vendar tudi nam ponuja, da občudujemo njegovo lepoto in se v njem razveseljujmo.

Biseri so silno dragi, večji in lepši ko so, tolikanj dražji so tudi. Že v starem zakonu pripovedujejo o biserih, katerih vrednost je bila čudo velika. Nekateri so se cenili nad sto tisoč goldinarjev. Vendar pa, kaj je vsa zemeljska biserna vrednost proti vrednosti nebeškega bisera, „Marije“! Njena vrednost je tolikanj velika, da smo si jo le zmožni misliti, ne pa je izgovoriti, njena vrednost je zapopadena v besedah: Marija je Mati Božja. Sam nebeški poslanec jo tako imenuje, ko jo ogovori: „Sveto, katero bo iz tebe rojeno, bo Sin Božji imenovano.“ Tudi sv. Duh jo po teti Elizabeti imenuje mater, ko Elizabeta Marijo tako-le nagovori: „Kako je to, da me obišče mati mojega Gospoda?“ Marija sama imenuje Jezusa svojega Sina; aposteljni jo najraje imenujejo mater Jezusovo, in tako jo nazivlje sv. Cerkev od začetka. Sv. apostelj Pavel piše v pismu do Korinčanov, da tisti je „hvale vreden, katerega Bog hvali“. In kdo je večjo hvalo prejel od Gospoda, kakor ravno Marija,

katera je bila med vsemi stvarmi v nebesih in na zemlji povzdignjena k največji časti. Le roka vsegamogočnega Boga jo je zamogla tako visoko povzdigniti, le njegova moč s toliko častjo obdati. Nebeški Oče jo je obdal s tolikim nebeškim bogastvom, kakor se spodobi hčeri večnega Boga; Bog Sin jo je navdal s tolikošno modrostjo, kolikoršna gre njegovi materi; Bog sv. Duh jo je ovenčal s tolikošno obilnostjo svetosti, kolikoršna se spodobi njegovi nevesti.

Zato piše sv. Bonaventura: „Bog bi bil lahko večji in prostornejši svet vstvaril; nemogoče mu je pa bilo, katero stvar višje povzdigniti, kakor izvoliti si jo za svojo mater.“ Samo že s tem, pravi sv. Epifanij, da je Marija mati Božja, je izrečena vsa njena visokost in imenitnost. Te in enake besede sv. cerkvenih učencev nam zadostno spričujejo veliko vrednost bisera, katerega smo danes premišljevali. in kdo bi si ne želel posesti ga? Imeti ga zamore slehern izmed nas, ako le v resnici hoče. Marija, ta

nebeški biser, se rada vsakemu izroči, ako le mara za ta predragi biser ter si prizadeva ga vreden biti. Že kako majhno počeščenje nji v čast opravljeno, kaka gorečnost pri vdeleževanju njenih počeščenj, kako majhno zatajevanje samega sebe v raznih skušnjavah, kaka kratka molitvica nji v čast vsaki dan opravljena, kaka svetinjica, ki jo pri sebi nosiš, včasih pogledaš in poljubiš, — glej že take majhne reči te vedno bližej pripeljejo k Mariji.

Ko so pred več leti francoski vojščaki v hudi zimi bili na vojski, imeli so večjidel vsi okolo vratú svetinjice čistega spočetja Marije Device. Čeravno je bila vojska silo huda, so jo vendar slavno in srečno skončali. Njih vojskovodja sam, general Kanrobert, je nosil svetinjico Matere Božje, katero mu je bila francoska cesarica sama poslala z naročilom, naj jo nosi pri sebi, ter da ga bode varovala v vseh nevarnostih. In pobožni general je očitno razglasil, da zmaga nad sovražnikom in ohranjenje v nevarnostih

pripisuje češčanju Marije Device, katero so ž njim vsi vojaki goreče častili. Pa še drugo moč je imela svetinjica, katero so nosili vojščaki, namreč to, da tisti, ki so jo nosili, če so bili tudi ranjeni, vendar niso brez tolažil sv. Cerkve duše izdihnili na bojišči. Ni li bila ta svetinjica za vojščake drag biser, kateri jim je več pomagal, kakor vse posvetno bogastvo? — V tej vojski se je pa zgodil še drug čudež s svetinjico brezmadežnega Marijinega spočetja. Nek vojak se dá prenesti v bolnišnico. Vse njegovo vedenje je prijazno in priljudno. Svoje nesrečne sodruge tolaži, kakor vé in zná, in če vidi, da se jim bliža zadnja ura, jih lepo opominja, naj prejmejo sv. zakramente za umirajoče. Med tem pa tudi sam oslabi tako hudo, da na njegovo ozdravljenje ni bilo več misliti. Usmiljene sestre, ki bolnim vojakom strežejo, opominjajo tudi njega, naj bi se dal previditi. Kdo bi mislil, da bo on, ki je druge tolažil in tako goreče prigovarjal k prejemanju sv. zakramentov, od sebe

odbijal s toliko trdovratnostjo tolažilo sv. Cerkve? Na prigovarjanje usmiljenih sester izgovarja se, da je pošten človek in da ni mu treba spovedati se, čeravno je bilo znano njegovo slabo življenje. Ker same pri njem nič opraviti ne morejo, pokličejo duhovna, ali tudi ta se trudi zastonj. Ko ga drugo jutro duhoven zopet obišče, najde bolnika s postelje, ki se muči, nekoliko časa hoditi, ter reče: „Vidite, da nisem še tako slab.“ Toda kmalo se vleže nazaj in začne mu huje ter huje prihajati; ali pri vsem tem noče od spovedi in sv. zakramentov nič slišati, le enkrat žalostno zdihne: „Zgubljen sem!“ Na večer mu je bilo tako slabo, da se skoraj zavedel ni. Usmiljena sestra vzame svetinjico Matere Božje, mu jo položi na tihem pod zglavje in potem prav goreče zanj moli. Ko zjutraj zopet pride pogledat k bolniku in ga vpraša, kako mu je kaj, odgovori, da prav dobro. Ko že strežnica od njega proč gre, jo zakliče nazaj in ji reče: „Danes se bom pa vendar le spovedal.“

Zaproši jo tedaj, naj mu pokliče duhovna, kateri tudi hitro pride in skesanega bolnika spové. Po prejetih sv. zakramentih očitno spoznava, da od tistega časa, odkar je prejel prvo sv. Obhajilo, do danes ni bil še nikdar tako vesel in zadovoljen. In ko mu potem usmiljena sestra pové, da mu je bila na skrivnem svetinjico Matere Božje dejala pod zglavje, reče: „A, toraj se mi je zdelo v spanju, da je nekaj pod zglavjem; tedaj ljubeznjiva podoba mi je storila sladko spanje in mi omečila srce.“ Na to prosi usmiljeno sestro, naj mu podari to svetinjico in mu jo prišije na vojaško suknjo z namenom, da jo hoče, če mu Bog zdravje dá, vedno očitno nositi na prsih, ako pa umrè, naj bo ž njim vred dejana v grob, da bi se nikdar več ne ločil od nje. Čez dva dni potem umrè in nese seboj svetinjico Matere Božje v grob; njegova duša pa, kakor je upati, šla je gledat pravo podobo Matere Božje gori v sv. nebesa. Vprašam vas, preljubi, kje in kakošen biser bi bil mogel

ta vojščak najti na smrtni postelji v bolnišnici, da bi bil zanj tolike vrednosti?

Molitev.

O Marija, brez madeža spočeta, sprosi nam milost, da imamo odsihmal svoje srce obrnjeno vedno na-te, nebeški biser, katerega posesti bodi naše največe prizadevanje. Dodeli nam milost, da, kedar tudi nam smrtna ura bíje, si s tem biserom nebeška vrata odpremo. Sveta Marija, Mati Božja, prosi za nas grešnike, zdaj in ob naši smrtni uri! Amen.

Moli trikrat Češena si Marija v namen današnjega premišljevanja.

X. dan.

Marija, moja beseda!

Nikoli ne izgovoriš zastonj
 imena Marije; kajti vsikdar
 ti ona odgovori s kako milostjo.
Sv. Bernard.

Česar je polno srce, od tega usta govore. Marijino srce je polno ljubezni do Boga in do bližnjega, polno svetih misel in želja: kako sveto in ljubeznjivo je moglo tedaj biti tudi njeno govorjenje! Toda, le malo je zapisano v sv. pismu od njenega svetega govorjenja. Kaže nam le sedem prilik, v katerih je Marija spregovorila nekoliko besed; pa vselej so bile besede zveličanja, katere je govorila s povzdignjenim glasom radosti in s srčnim glasom ljubezni.

Ko ji angelj Gabrijel prinese nebeško pozdravljenje, se silno prestraši in mu začudena odgovori: „Kako se bo to zgodilo, ker moža ne poznam?“ Te njene besede jasno pričajo, kako čista

in lepa je bila njena duša, kako sveto njeno devištvo. In ko ji angelj razodene, da bode od sv. Duha spočela in rodila sina, katerega naj imenuje Jezus, ki bo Sin Najvišega imenovan, vdá se v Božjo voljo in reče: „Glej, dekla sem Gospodova, zgôdi se mi po tvoji besedi!“

„Glej, dekla sem Gospodova“, ta beseda spričuje njeno ponižnost, katera jo vredno dela, da je povzdignjena nad vse stvari; kajti, ker je ona zadovoljna biti dekla Gospodova, postane Mati njegova. Da se je razveselilo nebo in zemlja, dovolj je bila beseda: „Zgodi se mi po tvoji besedi“; kajti s temi besedami se je pričelo delo odrešenja, katero je toliko veselja vzbudilo med angelji v nebesih in med ljudmi na zemlji. — Svojo hvaležnost, katere ji kipí srce, daje naznanje z besedami: „Moja duša poveličuje Gospoda!“ Te besede je Marija takrat izgovorila, ko jo je Elizabeta pozdravila, rekši: „Blagoslovljena si med ženami in blagoslovljen je sad tvojega telesa.“ Marija pa vso hvalo daje le Bogu, in

želi se vsa z vsim le Bogu v čast darovati. Ali besede, katere je Marija spregovorila, niso le pričale, kako hvaležna je do Boga, da jo je mater svojemu Sinu izvolil, ampak so imele tudi čudežno moč do deteta še ne rojenega sv. Elizabete, ki je bilo pred rojstvom svojim v tistem trenutku posvečeno in očiščeno vsega izvirnega greha. Kako mile in polne materinske ljubezni so bile tudi besede, katere je v tempelji po tridnevnem iskanji svojega sina izgovorila: „Sin, zakaj si nama to storil? Jaz in tvoj oče sva te z žalostjo iskala!“ V Kani Galileji reče: „Vina nimajo!“ kar priča in kaže njeno ljubeznjivost, pa tudi skrb za tisto skrivnostno vino, katero se sleherni dan spreminja v Jezusovo kri in daruje nebeškemu Očetu. „Vse, kar vam bo rekel, storite“, reče svatom v Kani Galileji, pa pravi tudi vsem svojim otrokom: Kar vam poreče moj Sin, vse storite. In kakor je Jezus v Kani Galileji vodo v vino spremenil, tako bo tudi, ako na Marijino besedo vse storimo, kar nam Jezus reče,

vse težave našega vsakdanjega življenja spremenil v nebeško sladkost.

Ti, o Marija, bodi tedaj naša učiteljica v govorjenji, ti bodi naša besednica in priprošnjica!

Velika je moč besede. Na eno samo besedo kraljevo podajo se cela krdela vojakov v boj, v katerem si jih toliko najde grob. Koliko število je pa taci, ki se hudo pohabijo, in niso ves svoj živi dan za nobeno delo več! Pa glejte! kralj spregovori kratko besedo, in storjen je zopet mir. Na Mojzesovo besedo posuši se morje in omehča se skala, da iz nje privre voda. Na Jozuetovo povelje se v hipu ustavi solnce. Na Elijevo besedo se nebo zapre in odpre. Na besedo mašnikovo pride sam Sin Božji pri daritvi sv. maše na oltar, da se daruje po mašnikovih rokah nebeškemu Očetu. V zakramentu sv. pokore moli spovednik kratko molitvico sv. odveze nad grešnikom, in glej! satanove verige, v katere je bil vkovan, mu odpadejo in nebeška vrata se mu odpro. Če pa

Marija svojo mogočno besedo izreče, in za nas prosi, tedaj tako rekoč premaga ž njo Boga samega — nepremagljivega. Marija je premogočna priprošnjica pri Bogu; njen glas se zmeraj posluša, njena prošnja ima nezmerno moč. Zato jo pa tudi katoliška Cerkev pozdravlja z besedami: „Obrni tedaj, naša pomočnica, svoje milostljive oči v nas!“ In če se mi zavoljo svojih velikih grehov bojimo stopiti pred Boga samega, tedaj posnemajmo zgled otrok, kateri, kedar se bojé razžaljenega očeta, se zatečejo k materi, ker vedó, da mati jih ne bo zavrgla in bo prosila za-nje. Zatecimo se tedaj tudi mi k Mariji, ker dobro vemo, da Bog jo je zavoljo tega k sebi vzel v nebesa, da bi pri Božjem prestolu prosila za nas.

Ljudje se radi navadijo, da nekatere besede pogostoma izgovarjajo. O tacih pravimo, da imajo ta ali oni pregovor ali rek v navadi. Se vé, da je veliko tacih ljudi, ki imajo le grešne reke, celó preklinjevalske, v navadi. Drugi

sv. besede, pa brez vsacega spoštovanja in premisleka izgovarjajo, kar tudi ni prav. Dobri kristjanje se pa radi tolažijo s svetimi besedami.

Vojvoda Henrik Avstrijski je bil zmeraj tako v Božjo voljo vdan, da je to svoje pobožno mišljenje v reku: „Tako mi Bog nakloni“, zmeraj, tudi v svojem govoru, razodeval. Zavoljo tega njegovega pobožnega reka nadala mu je zgodovina ime: „Henrik Jasomirgott“. Ludovik Bavarski je pa imel navado rekati: „Jezus moje veselje!“ Te besede je zapisaval pod svoj podpis še celó pri vseh ukazih in družih državnih pismih v znamenje, da pri vseh rečéh išče in najde svoje veselje le v Jezusu. Tudi mi, preljubi kristjani, če hočemo biti dobri otroci Marijini; pogostoma njeno sv. ime izgovarjajmo; to izgovarjanje naj nam preide v navado, to izgovarjanje imejmo za najslajšo znamenje ljubezni. Kakor se spozná ptica po petji, tako se tudi človek spozná po govorjenji. Tedaj po svojem govorjenji dajajmo na znanje, da smo

otroci in častivci Marije Device, ne pa otroci spačenega sveta ali otroci zavrženega duha. Radi se tedaj pogovarjajmo o mogočnosti in usmiljenji Marije Device, in gostokrat izgovarjajmo s častjo njeno sveto ime. Na ta način bode očitno, da pobožnost in počastenje Marije Device prešinja naše srce.

„Nikoli ne izgovoriš“, pravi sv. Bernard, „imena Marija zastonj; kajti vsikdar ti ona odgovori s kako milostjo“. Njen glas predere oblake in je podoben Mojzesovi palici, s katero je vdaril po skali, da je iz nje privrela voda. Na njeno prošnjo odprè se studenec milosti iz oblakov, če bi bili zaklenjeni tudi kakor trda skala.

Presv. Devica! pred tabo je že lepo pela Marija, Mojzesova sestra; molila in jokala Ana, Samuelova mati; stokala je Estera, Asuerova soproga; klicala Judita, junakinja Betuljska. Toda tvoj glas, o Marija, je v zboru vseh teh žen najlepši in prekosi vse druge glasove, kakor slavčevo prepevanje prekosi vseh družih tičev žvrgolenje.

Pred altarji starega zakona so mukala goveda in bleketale cele čede koz in ovac; razlegali so se kraguljčki ali cimballi devic, peli so mogočni vojni bobni, bučale so trobente duhovnikov, šumelo je veselo radovanje ljudstva, da bi tako ganili s svojo pobožnostjo Boga, naj bi se odprla nebesa in on stopil na zemljo, ljudstvo osrečit. Toda Bog ne usliši prošenj svojega ljudstva poprej, dokler ne predere do neba najmogočnejši, čistejši in milejši glas Marije Device. Marijin glas je še le omečil Božje srce, da so nebesa rosila Pravičnega na svet. Toliko moč je tedaj imela Marijina molitev, da se večni Bog na njeno prošnjo usmili pogubljenju zapadlih ljudi ter svojega lastnega, edinorojenega Sina pošlje v odrešenje na svet.

Kakor se svetna ljubezen otrok nikdar ne utruje z zgovarjenjem besede „mati“, tako imejmo tudi mi presladko ime Marija vedno v čislih, vedno v svojih ustih. In najlepši pripomoček k temu je pogostna, pobožna molitev sv. rožnega

venca, v katerem se ime naše nebeške matere Marije tolikokrat imenuje. Po pogosti molitvi sv. rožnega venca se bomo po lahki poti navadili izrekanja presladkega imena Marije. — Kakor ni sv. Edvard, Angleški kralj, nobenemu prošnje odbil, ako je kaj prosil v Marijinem imenu, tako tudi Kralj nebes in zemlje nam ne bode ničesar odrekel, ako ga bomo prosili v imenu Marijinem.

Zveličani Klemen Ana Hofbauer je zmeraj, tudi hodé po ulicah dunajskega mesta, na tihem molil sv. rožni venec in prebiral jagode na moleku, katerega je nosil ovitega okolo rok. On je imel sv. rožni venec za svojo bukvarnico in ga je imenoval najmočnejše zdravilo za spreobrnjenje grešnikov, in to še posebno — umirajočih. Če me pokličejo h kakemu bolniku, pravi zveličani Klemen, o katerem že naprej vem, da ni za spoved pripravljen, ali da bode jo celó zaničeval; tedaj molim med potjo sv. rožni venec in svést sem si, da se mi bode vse dobro izšlo. Verjemite mi, da Marija

vse stori in nobenega ne zapusti, kateri jo pobožno in v resnici prosi pomoči. Nekoč pride on ves utrujen iz nekega dunajskega predmestja ter pripoveduje, da je bil pri bolniku, kateri že sedemnajst let ni bil pri spovedi, ki je pa vendar skesan umrl. A, v takem slučaju, pravi on, če kdo daleč kje v kakem predmestju prebiva, se že storí, ker imam časa dovolj med potjo moliti sv. rožni venec, in ni mi znan primerljaj, da ne bi se kateri bolnik spreobrnil, če sem imel le časa dovolj, za vgodni vspeh moliti sv. rožni venec.

Molitev.

O presveta Devica! prepričani smo, da spoštljivo izgovarjanje tvojega presladkega imena nakloni nam tvojo pomoč, in da tvoja priprošnja pri tvojem Božjem Sinu več premore, kakor združena prošnja vseh družih svetnikov. Pod tvojo mogočno pomoč pribežimo toraj v vseh

dušnih in telesnih potrebah, posebno pa se ti priporočamo v strašni smrti uri, ko bodo nas najhujše sile stiskale, in nam noben drugi pomagati ne bo mogel. Vzemi nas v svoje mogočno varstvo in reši nas vseh nevarnost, o dobrotljiva in blažena Devica Marija! Amen.

Moli trikrat Češčena si Marija v namen današnjega premišljevanja.

XI. dan.

Marija, moje drevo!

Drevo iz raja si ti, o Marija!
Sv. Bernard.

Sv. Gregorij Veliki svetnike v nebesih in izvoljene na zemlji primerja — drevesnici. Cedrova drevesa, ker imajo najtrši les, so podobna tistim svetnikom, kateri so pri obilnih skušnjavah, ki so jih morali prestati, vedno stanovitni ostali v dobrem, ter se niso zmenili ne za

trpljenje in ne za dobrote tega sveta. Trnje, katero ima v Palestini posebno prijetno dišeče cvetje, so bogoljubni kristjanje, kateri si prizadevajo grešnike spreobračati, svoje srce od greha odvrčati in jih navdajati s prijetnim vonjem čednosti. Mira so oni, kateri žalostne tolažijo in imajo ž njimi sočutje. Oljke so usmiljeni, kateri z oljem krščanske ljubezni celijo rane svojega bližnjega. Visoke hoje so oni, katerih je največje veselje, premišljevati Božje resnice. Zimzelen (pušpan) pomeni slednjič one, kateri, čeravno v svetosti niso posebno napredovali in obilo sadú obrodili, so vendar ohranili zelenje svoje nedolžnosti in sv. vero, ki so ji prejeli pri sv. krstu. Hugo od sv. Viktorja še spopolnuje to razlaganje ter meni, da korenike drevesa pomenijo vero, deblo upanje, veje ljubezen, stržen čisti namen, skorja pomeni čujočnost, perje dobre zglede, cvetje dobro ime, in sadje bogoljubna djanja.

Pa le eno drevo je, katero kinčajo lepe lastnosti vseh dreves skupaj; le eno

drevo je, katero celó nad vso mero v lepih lastnostih presega vsa druga drevesa. In to drevo je Marija, katero sv. Bazilij imenuje drevo življenja, in sv. Hezihij najbolj blagoslovljeno in trikrat počeščeno drevo sv. raja. Zategadel smemo, preljubi kristjanje, tudi mi Marijo prečisto Devico pozdraviti z besedami: Marija, moje drevo! Premišljujmo danes sad in senco tega prečudnega drevesa.

O nebeško drevo življenja! nagovori sv. Andrej Jeruzalemski Marijo, čigar medeni sad si odvezel vodi „Mara“ grenkobo. Drevo iz raja si ti, o Marija, kliče sv. Bernard, drevo iz raja, katero si rodilo sad, ki daje večno življenje zavživajočim ta sad. In kateri sad je to, preljubi? — Jezus; zakaj v sv. pismu se bere: „Marija, od katere je rojen Jezus, ki je imenovan Kristus; Sveto, katero bo rojeno iz tebe, imenovano bo Sin Božji, ta bo velik in Sin Najvikšega imenovan.“ Sad tega drevesa je tedaj Jezus Kristus. Ker pa sv. pismo pravi, da ljudi bodemo po njih sadú spoznali;

v koliki velikosti in imenitnosti se nam pač razodeva Marija! V resnici, ona je tisto drevo, o katerem govori prerok Izaija: „Tisti dan bo drevo veličastno in slavno in njegov sad preslavljen ter v veselje rešenim v Izraelu.“ (Iz. 4, 2.) Kralj David, ki opeva to drevo, pravi, da je zasajeno ob vodi in svoj sad o pravem času dozoruje. Zato pa vsak pravoverni kristjan pozdravlja vsaki dan Marijo z besedami: „Blažena si med ženami, in blažen je sad tvojega telesa, Jezus.“ — Ona je kakor oljka na polji, katera rodi sad, iz katerega se izžimlje drago olje za vživanje, polajšanje bolečin in za svečavo. Prečista Devica govori sama o sebi: „Jaz sem ko trta sladek in dišeč sad rodila, in iz mojega cvetja je častit in obilen sad.“ (Sir. 24, 23.) Če ste tudi oljka in trta ponižni drevesi, ki ne razširjate svojih vej tako na široko, kakor veličastne hoje, obširne bukve in mogočni hrasti, ste vendar zavoljo imenitnega sadú, ki ga rodite in katera sadova služita v službo Boga in človeštva,

neprimerno imenitnejši memo vseh dreves. Tako tudi Marija. Dasi tudi Marija ni pred svetom vživala visoke časti in te tudi iskala ni, je vendar zavoljo sadú, ki ga je rodila in kateri je bil Bog in človek skupaj, je vendar zavoljo sadú tolikih milost in zasluženja, zavoljo tolikih čednost in tolike svetosti, povišana nad vse stvari neprimerno visoko.

Ponižnost Marijina, katera je bila pravi magnet, ki je usmiljenega Boga vlekel na-se, podobna je gorušičnemu zrnu, o katerem pravi sv. evangelij, da je sicer najmanjše med vsemi semeni; ko pa zraste, je večje od družih rastlin v vrtu in zraste v drevo, tako da ptice neba pridejo in prebivajo na vejah njegovih.

Marija je živela tiho in samotarsko na svetu brez bleska, šuma in truša so ji tekli dnevi njenega življenja. Ne da bi bila obračala kake pozornosti sveta na-se, končala je svoje popotovanje na zemlji. Ali po skončanem teku tega življenja se je vse predrugačilo. Ko

nebeški vrtnar to žlahtno in dragoceno drevo po smrti iz veselega zemeljskega vrta presadi v nebeški vrt — raj, zraste to drevo naenkrat v toliki meri na visoko in široko, da se ne more nobenemu družemu drevesu primerjati, razun onemu vzvišenemu, mogočnemu drevesu, katerega je Bog pokazal kralju Nabuhodonozarju in o katerem govori sv. pismo: „Jaz pogledam, in glej! tù zagledam sredi zemlje rasti silo visoko, veliko in močno drevo; njegova visokost je segala do neba in videti ga je bilo od skrajnih mej celega sveta; njegovo perje je bilo silo lepo in njegovega sadja silo veliko, vsem je dajalo svoj živež; pod njim so stanovale domače in divje živali, na njegovih vejah pa tiči neba in vse, kar je iz mesa, se je živilo od njega.“

Čeravno je to drevo v pravem besednem pomenu značilo kralja Nabuhodonozarja in njegovo obširno kraljestvo, kakor razlaga to prorok Danijel, se vendar še lepše dá obrniti na Marijo. — Nebeška kraljica je bila na vrtu tega

sveta skrito ubogo drevesce. Pa, ker je svet ni bil vreden, presadil jo je Bog v sv. raj. Zdaj stoji ona na najkrasnejšem prostoru nebeškega raja, kakor največastnejše in najkrasnejše drevo. Njena visokost sega gori do prestola nebeškega Veličanstva. S svojo mogočnostjo in veličastvom razprostira se od enega do drugega konca neba in od enega do drugega kraja sveta. Njeno perje je neizrečeno lepo, vendar pa čez vse imeniten je blaženi sad njenega telesa, Jezus. O njeni tolažbi in njenih milostih živé se vse domače in divje živali, — vse duše, duše pravičnih in grešnikov. V njeni senci najdejo vsi počitek. Zato prepeva sv. Cerkev od nje: „Vsi občutijo tvojo pomoč, katerikoli obhajajo tvoj spomin.“ Vsi tiči spod neba, t. j. vsi angelji in vsi svetniki v nebesih, ki so se že preselili iz te solzne doline v nebeško očetnjava, razveseljujejo se na vejah Marijinega drevesa; pa tudi vse umne zemeljske stvari vživajo v obilni meri Marijine dobrote.

Le en razloček je med Nabuhodonozarjevim in Marijinim drevesom, ta namreč, da njegovo drevo ni imelo dolgega obstanka; kajti, med tem ko se Nabuhodonozar neizmerno raduje nad tem drevesom, zasliši božjo sodbo, ki se glasi: „Poderite drevo in mu odsekajte veje; odtrgajte njegovo perje in raztrosite njegovo sadje. Vse naj beži, kar je v njegovi senci, tudi tiči z njegovih vej.“ — Vse to je pomenilo, da bo Nabuhodonozarjevega kraljestva kmalo konec. Ali od kraljestva Marijinega drevesa je prorokovano, da njegovemu kraljevanju ne bode konca. Zato se nam ni bati, da, če smo se zatekli v senco Marijinega drevesa, bomo kedaj morali bežati od ondot; bati se nam ni, da bode se njegovo perje osušilo, drevo se postaralo ali usahnilo, ali da bi nam kedaj pošel sad njegov.

Stari prirodoslovci so trdili, da v lorberjevo drevo nikdar ne trešči, in da vsak, kateri ob hudi uri pribeži pod tako drevo, je varen pred strelo. Če tudi

je to samo mnenje starih naravoslovcev, kateremu mnenju dandanes nobeden ne pritrdi, je vendar zares Marija tako drevo, v čigar senci si ne ohladimo samo ognja svojih nerednih strasti, ampak smo tudi varni pred gromenjem in šviganjem strel Božje jeze in pred večnim peklom.

V senci tega drevesa najdejo pravični mir in počitek; porok tega je nam sv. Frančišek Salezij, kateri je vselej v silnih dušnih britkostih našel mir, kedarkoli je pribežal v senco Marijinega drevesa. Pod tem drevesom najdejo pa tudi grešniki svojega Boga in zadobé nazaj zgubljeni dušni pokoj.

L. 1856 živel je na Nemškem mladeneč, kateri je z vednim pravdanjem prišel ob vse svoje lepo premoženje. Kaj je zdaj storiti? Dela ni bil vajen, pač pa dobro živeti od otročjih let. Pošteno služiti si kruh, si ne upa; beračiti ga je sram. Sklene tedaj svojemu življenju konec storiti. Da bi zvršil svoj namen, podá se do reke Ine. Tù misli skočiti v vodo in si tako uzeti življenje.

Tjekaj gredočemu se strašne misli preganjajo v duši. Na eni strani mu vest strašni pekel odpéra, v katerega se bode sam prostovoljno pahnil, in na večno, o groza! Od druge strani mu pa pravi hudobni duh: „Saj ni pekla, in če je, te ne bo Bog vanj pahnil, saj ne skočiš iz hudobije, ampak iz sile v vodo.“ Naposled zmaga vendar hudoba in on sklene za trdno, skočiti v vodo. Že je pri reki, že se naletuje, da bi skočil čez ograjo, kar zapoje zvon milostne kapelice Matere Božje, kjer je že večkrat poprej molil. Z nadzemsko močjo žene ga nekaj tjekaj, da bi še enkrat pred smrtjo pomolil v Marijinem svetišči. Ali komaj ga obsenči zidovje milostive kapelice, komaj stopi vanjo, že je ves spremenjen: črni obup ga zapusti, umiri se mu srce in začne prav prisrčno moliti k milostljivi Materi Božji. Spové se skesano svojih pregreh in postavi si tako temeljni kamen k boljšemu življenju. Tudi se zaobljubi, ves čas svojega življenja oznanovati Marijino varstvo, jo slaviti in častiti.

Ljubljeni kristjanje! ali ni tedaj Marijino drevo za nas pravi zaklad, ki nam rodi toliko nebeškega sadja in nad nas razširja tako mogočno senco? Potreba je tedaj, da bodimo zmeraj pri tem drevesu, da se od njega nikdar ne oddalimo. To drevo moramo zasaditi s pobožnostjo in ljubeznijo v svoja srca.

V zemeljskem raji ste bili dve drevesi posebno imenitni; kajti na nji je bila zastavljena sreča ali nesreča prvih staršev in nas vseh. Prvo je bilo drevo življenja, katero bi nam bilo obrodilo večno srečo, ako bi bili naši prvi starši uživali sad samo od tega drevesa. Drugo je bilo drevo spoznanja dobrega in hudega, od katerega sta jedla vkljub izrečeni prepovedi Božji ter tako ne samo sebe, ampak tudi ves človeški rod pahnila v večno pogubljenje. — Katero teh dreves si hočemo tedaj mi vsaditi v srce? Marija s svojim Sinom in s svojimi veličastnimi čednostmi je drevo življenja; drevo pogubljenja je pa greh z vsemi svojimi žalostnimi nasledki. Ako

je morebiti to drevo dosedaj rastlo v našem srcu, izrujmo ga s korenikami, in oklenimo se Marijinega drevesa, čigar nebeški sad Jezus nas osrečuje in čigar čednostno sadje nam vrata nebeška odpera. Če si tedaj to drevo zasadil v svoje srce, potem zamoreš z nevesto v visoki pesmi reči: „V njegovi senci počivam in sladek je njegov sad mojim ustam.“ — Da ti pa to ljubeznjivo drevo ne usahne, prilivaj mu s srčnimi molitvami, in ogrevaj svoje srce z večkratnim prejetjem sv. Obhajila; kajti le v gorkoti božje ljubezni bo Marijino drevo v tvojem srcu živelo, lepo rastlo in ti dajalo nebeškega sadja.

Molitev.

O Marija, ti nebeško naše drevo! s sadom svojega drevesa poživljaj in nasituj naše duše za večno življenje. V senci svojega drevesa nas napajaj z nebeško ljubeznijo in roso svojih čednost.

Če nam ti, o Marija, ne stojiš na strani, smo zgubljeni. Potrebni tvoje pomoči v dušnih in telesnih nadlogah, ki nas tarejo, pribežimo k tebi in se izročujemo v tvoje varstvo; ne zametuj naših prošenj in pokrivaj nas s svojim mogočnim plajščem; svojemu Sinu nas priporoči in izroči, kakor si unega obupnega mladenča priporočevala, — in kakor njemu, sprosi tudi nam vsem odpuščanje grehov, pomoč v dušnih in telesnih potrebah in slednjič nebeško zveličanje. Naša ljuba Gospá, varhinja in pomočnica, prosi za nas Boga! Amen.

Moli trikrat Češčena si Marija v namen današnjega premišljevanja.

XII. dan.

Marija, moje veselje!

Za Bogom je Marija naše
edino veselje.

Sv. Bonaventura.

„Kolikorkrat mislim na Marijo“, pravi sv. Bernard, „občutim veselje, katero daleč preseže vsako zemeljsko veselje in vse bolečine sveta oslajuje.“ Ni ga tedaj boljšega zdravila zoper britkost in žalost, kakor spomin na Marijo, katero sv. Cerkev v lavretanskih litanijah imenuje „začetek našega veselja“. Sv. Janez Damaščan jo pa imenuje „neizmerno morje veselja“. V sv. pismu se bere, da Bog ljubi veselega darovalca. Ker tedaj vse Marijino življenje ni bilo nič drugega, kakor neprenehán dar, vedna vdanost v Božjo voljo, in ker je Marija dobro vedela, da Bogu je po volji le dar veselega darovalca, zato je ona tudi se vsa in popolnoma, vse svoje življenje z veseljem Bogu darovala. Brez dvoma

je morala tedaj Marija zmeraj v srcu mirna, zadovoljna biti, ker je natanko spolnovala Božjo voljo in vse, kar je posedla, tudi sama sebe vso in popolnoma, z veselim srcem Bogu darovala. Zato pa trdé nekateri cerkveni učeniki, da je Marija celó v trenutku največe žalosti, ko je stala pod križem svojega Sina, občutila zopet veliko veselje, da s smrtjo njenega Sina bo odrešen človeški rod. Najbolj je pa Marija svoje veselje razodevala v prelepi pesmi, ki se začinja z besedami: „Poveličuj moja duša Gospoda!“ To prelepo pesem je enkrat sv. Terezija neki otožni samostanski sestri velela zapeti, in naenkrat se ji je otožnost v veselje spremenila. — V tej pesmi je tudi rečeno: „In moj duh se veseli v Bogu, mojem Zveličarji“; Marija se je tedaj v Bogu razveseljevala, mi se pa razveselujmo tudi v Mariji. Zatoraj pa hočemo njeno in naše veselje bolj natanko premišljevati.

Ko je David premagal velikana Golljata, mu je kralj Savel svojo hčer obljubil

dati za ženo. On si je to v toliko čast štél, da je rekel kralju: „Kdo sem jaz, ali kaj je moje življenje, ali kaj je moja rodovina v Izraelu, da bi postal jaz kraljev zet?“ Gospodom kraljevega dvora pa je rekel: „Mislite, da je to majhna reč, biti kraljev zet?“ — Če je tedaj David sorodstvo s kraljevo hišo že tako visoko cenil, kako ne bi se bila Marija veselila, da je po milosti Najvikšega bila izvoljena za mater edino-rojenega Sina Božjega? Gospod je bil vzrok njenega veselja.

Ko se je na binkoštno nedeljo sv. Duh razlil nad aposteljne, je prišel tudi nad Marijo, ki je bila med njimi. Ker je pa po besedah sv. Pavla veselje sad sv. Duha, kako je tedaj morala biti Marija, tempelj sv. Duha, polna veselja, ker je bila napolnjena s sv. Duhom?

Astiagu, kralju Medijanskemu, se je nekoč sanjalo, da je iz njegove hčere zrastle vinska trta, katere mladike so obsegale vso Azijo. Njegovi modrijani so mu te sanje razložili in rekli, da

njegova hči bo mati sina, kateri bo postal gospodar čez vso Azijo, kar se je tudi zgodilo; kajti ona je bila mati Ciru, kateri je bil pozneje vso Azijo spravil pod svoje žezlo.

Marija Devica pa ni v sanjah, ampak naravnost po nebeškem angelju zvedela, da bo rodila Sina, kateri pravi o sebi: „Jaz sem vinska trta, in vi ste mladike.“ Jaz sem prava vinska trta, katera s svojimi mladikami ne obsega samo enega ljudstva, ene dežele, enega kraljestva, ampak celo zemljo, pač da, celo zemljo in nebo, in čigar kraljestvo ne bo nikdar minulo. Ni li bilo to za Marijo zares začetek neizmernega veselja? Zato pravi: „Moj duh se razveseljuje v Bogu, mojem Zveličarji.“ Če to Marijino veselje pobožno premišljujemo, ali se ne bomo tudi mi z Marijo veselili. Sv. Bonaventura pravi: „Za Bogom je Marija naše edino veselje.“ Zategadel so pa tudi svetniki tako radi premišljevali Marijino veselje. Sv. Arnolf je premišljeval vsaki dan Marijino veselje na zemlji, in sicer:

1. Veselje, katero je občutila njena duša, kedar ji je angelj oznanil, da bo Mati Sina Božjega.

2. Veselje, katero je občutila takrat, ko jo je Elizabeta pozdravila.

3. Veselje, katero je vživala Marija pri rojstvu svojega Sina v betlehenskem hlevcu.

4. Veselje njeno o prihodu sv. treh Kraljev, kateri so prišli Jezusa molit.

5. Veselje, katero je imela pri darovanji svojega Sina v tempelju, ko ji je starček Simeon pojasnoval, da to Dete je Zveličar svetá.

6. Marijino veselje pri vstajenji Jezusovem iz groba.

7. Veselje njeno pri Jezusovem vnebohodu.

To sedmero veselje je ta svetnik vsaki dan premišljeval in njegovo srce je bilo polno radosti. Marija je pa hotela to veselje svojega služabnika še povekšati. Nekega dne se mu prikaže in reče: „Zakaj premišljuješ, ljubi moj, samo le tisto veselje, katero sem jaz tako sladko

občutila na zemlji? Spominjaj se tudi onega, katero uživam v nebesih, ki je neprimerno večje od zemeljskega. Nato mu razloži nebeško veselje, rekši:

1. Veselim se, da kadar sem bila vzeta v nebesa, sem bila z večjo slavo obdana, kakor sem upala ali si misliti zamogla.

2. Veselim se, ker so nebesa od moje časti razsvetljene, kakor dan od solnca.

3. Radujem se, da so mi vsi nebeški prebivalci pokorni, in da me ko mater svojega Kralja časté.

4. Veselim se, da ste volja Božjega Veličanstva in moja popolno ena, in da mi presv. Trojica vse, karkoli mi je ljubo, v svoji dobrotljivosti dovoli.

5. Veselim se, da se mojim služabnikom na tem in na unem svetu po moji volji poplačuje.

6. Veselim se, da sem nad vse anđelje povišana in najbližje Božjega sedeža postavljena.

7. Veselim se, ker vem, da se moja slava nikdar zmanjšala ne bo.

Lastnost dobrega srca je, da se veseli z veselimi. Ako tedaj naše srce v resnici in odkritosrčno ljubi Marijo, mora tedaj ž njo tudi deliti njeno veselje. Veselimo se tedaj, da nam je Marija rodila Jezusa Kristusa, Odrešenika sveta, brez katerega ne bi se mogli zveličati. Veselimo se, da nam je Bog dal Marijo za mater, ki pozná naše slabosti, vé za naše potrebe in pozná našo nezmožnost. Veselimo se, da Marijino srce gori za nas in ima usmiljenje z nami; kajti ono samo je vse britkosti in trpljenja te solzne doline okusilo v najobilnejši meri.

Le enkrat se bere od Jezusa, da je bil v veseli družbi, in sicer v Kani Galileji. Takrat je bila tudi Marija ž njim. Sv. Alfonz pravi, da je hotel Jezus s tem pokazati, da Marija je začetek našega veselja. „Z Marijo je veselje in radost“, pravi zveličani Henrik Suzo, — „brez nje žalost in bolest!“ Zato tudi mi pri veselji ne pozabimo Marije, in naše slovesnosti in razveseljevanja so

še le tedaj popolnoma, ako imamo Marijo med seboj, če se o nji lepo pogovarjamo in kako lepo Marijino pesem zapojemo. „Čudno je“, pravi sv. Ignacij, „da že sam spomin na Marijo nam napolni srce z veseljem“. Notranji nagib te prikazni je tedaj pač ta, ker je Jezus srce svoje Matere s tolikim veseljem obdal, da se njen obraz kakor solnce od veselja žarí, da tedaj njen blišč, ako se vanjo ozremo, vso temo žalosti in britkosti iz našega srca prežene. Kdo more popisati vse sveto veselje, katero je ves čas svojega življenja na zemlji pripravil svoji Materi Božji Sin? Mislite si Marijino veselje, katero je ona občutila, ko je Jezus že kot majhen deček ž njo molil in delal, in kako je rasel, v modrosti in milosti pred Bogom in pred ljudmi. Katero pero je zmožno popisati dneve svetega veselja, katere je Marija preživela s svojim Sinom v Betlehemu, v Nazaretu, v Jeruzalemu in v Egiptu?

Sv. Frančišek Solan je po bolnišnicah stregel bolnikom. Ako so bili žalostni,

obupni in neutolažljivi, jih je na poseben način razvedroval in razveseljeval. Godel jim je namreč na gosli in s svojim ljubeznjivim glasom je prepeval najlepše pesmi Marijine. To je pomagalo. Vsi bolniki, če jim je srce trla še taka boleost, ali če jih je še tolik obup preganjal in jih v otožnost in zamišljenost deval, bili so naenkrat razveseljeni in njih srce je vselej občutilo najslajšo tolažbo.

Ko nekoč tudi prednik sv. Frančiška zbolí, ga on obišče v njegovi celici ob 10 zvečer ter vpraša bolnika, kaj ga boli? Bolnik molči. Sv. Frančišek pa mu reče: Že vem, kaj je! Zapeti in zagosti bo treba. Vzame tedaj po svoji navadi gosli in začne pred Marijino podobo z nebeškim glasom prepevati: „Marija, moje veselje!“ — Ko pesem skonča, odide in zgubi se natihoma. Bolnika je zapustila vsa žalost in boleost, mir in veselje povrnilo se mu je v srce.

Kdo izmed nas ni še nikdar žalosti občutil? Kdo pa tudi ne pozna Marije, katera tolažbo vliva v žalostna srca?

Žaluješ zavoljo grehov, — o srečna žalost! — zateci se k Mariji, ona je pribežališče grešnikov; žaluješ zavoljo revščine, pribeži k Mariji, ona deli nebeških zakladov; žaluješ zavoljo smrti ljubljenih staršev, zateci se k Mariji, ona je najboljša Mati; žaluješ v katerikoli stiski in nadlogi, hiti k Mariji, saj ona je tolažnica žalostnih in pomoč kristjanov. Marija te sliši, ona te sprejme, ona ti pomaga, bodisi kdorkoli, kjerkoli, povsod in vselej ti bode ona polajšala žalost in bolečine; kajti ona je naše veselje. O srečni, tisočkrat srečni mi, ki imamo tako dobro in usmiljeno Mater! Zato si pa tudi prizadevajmo delati Mariji veselje s tem, da se varujemo greha in vsega, kar žali Marijo. Storimo radi in z veseljem vse, kar nam ona vелеva. Vsaki dan ji kako veselje naredimo s tem, da to ali uno skušnjava srčno premagamo; to ali uno dobro delo storimo; to ali uno molitvico nji v čast obmolimo.

Mladeneč mora v vojake. Tužnim srcem jemlje slovo od svoje dobre matere.

„Ne žaluj, moj sin“, mu veli ona, „če tudi jaz ne bom mogla biti pri tebi, bo pa Marija zmeraj s teboj. Da te žalost preveč trla ne bo, moli, sine moj, vsaki dan 7 očenašev in češčenasimarij v čast sedmeregga Marijinega veselja in obljubim, da boš vesel.“ Mladeneč gre in spolnuje zvesto materno naročilo. Vsaki dan opravlja klečé svojo molitev. Čestokrat se je zgodilo, da se je ulegel že spat, pa spomni se, da svoje molitve še opravil ni; vstane tedaj s postelje in gre klečé opraviti svojo večerno molitev.

Imeli so nekdam vojaki planiti nad sovražnika. Nameri se, da je v prvo vrsto postavljen tudi on. Žalostno, kakor še nikdar ne, odkar je šel od doma, mu je srce. Spomni se, da tisti dan ni še svoje molitve opravil. Brez pomisleka poklekne pred očmi neštevilnih svojih sobojevnikov in odmoli svojo navadno molitev v čast Marije Device. Za posmeh tovarišev se ne zmeni. Komaj odmoli, dobé naenkrat povelje v naskoku planiti nad sovražnika. Bil je hud boj.

Kakor snopje leže njegovi tovariši mrtvi ali ranjeni po tleh. Strašno razdjanje je sovražnikova moč napravila med njimi. On pa je ostal obvarovan smrti in najmanjše rane. In ko je pozneje še v večih ognjih bil, vselej je nepoškodovan prišel iz boja, in se po prestani vojaški službi zdrav in vesel povrnil k materi v svojo domovino.

V resnici srečen in vedno vesel zamore biti, kedor Marijo, svojo mater, goreče časti.

Molitev.

O Marija, moje veselje! glej tukaj pred teboj klečim jaz žalosten revež in zdihujem k tebi pod težo svojih križev. Ozri se milostno na moje dušne britkosti in rane mojega srca! Ti poznaš zdravilo za moje bolečine in me zamoreš oteti. Oh! vlij v moje rane vsaj eno kapljico svojega zveličavnega mazila, katero osladi vse grenkosti in žalost spremeni v ve-

selje. Potolaži me ubozega grešnika, ki v té zaupam, in dodeli, da bom zamogel tukaj na zemlji tvojo slavo prepevati, po smrti pa v nebesa priti, kjer ni ne smrti, ne žalosti, ne britkosti več. Amen.

Moli trikrat Češčena si Marija v namen današnjega premišljevanja.

XIII. dan.

Marija, moje zrkalo!

Podoba pravice.

Lavret. litanije.

Cesar Ferdinand II. dobi nekdam ko otrok za svoj godovni dan krasno zrkalo v dar. Kaj stori pobožni otrok? Gre in vzame iz zlatega okvirja zrkalo in postavi vanj na mesto njega podobo Matere Božje. Ko ga čez nekaj časa njegov odgojitelj vpraša, kje ima zrkalo? gre hitro v svojo sobico, prinese podobo Marije Device, podá jo učniku ter reče:

„To je zrkalo, v katerem se ogledujmo!“
 O blagi otrok! te modrostne besede ti
 je navdihnil sami Bog! Res, preblaga
 misel, da naj se v Mariji ogledujmo!
 V njej vidimo vse, kaj nam je storiti,
 kaj opustiti, da dosežemo svojo večno
 srečo. — Toraj se oglejmo tudi mi,
 preden mesec maj mine, v tem prelepem
 zrkalu Marijinem.

Najlepši zgled popolnosti nam je
 Jezus. Ali kdo je v stanu gledati v
 svetlo solnce Jezusove Božje popolno-
 masti? Zategadel nam je Božja dobrota
 podarila drugo zrkalo, Marijo, izmed
 vseh ljudi najlepši zgled vseh čednost.

Zato pravi sv. Peter Alkantarski, da
 je Marija zrkalo devištva; sv. Atanazij
 pa, da je zrkalo brez madeža, in sv.
 Cerkev jo zove v lavretanskih litanijah
 podobo pravice. — Oglejmo se danes
 tudi mi v Marijinem zrkalu; kajti ona
 nam je izgled najčistejše in najobilnejše
 ljubezni do Boga in do bližnjega.

Njega dni pristopi k Jezusu farizej
 in ga vpraša, katera je največa zapoved

v postavi? Jezus mu reče: „Ljubi Gospoda svojega Boga iz vsega svojega srca, iz vse svoje duše, iz vse svoje pameti in iz vse svoje moči. To je prva in poglobitna zapoved. Druga je pa tej enaka: Ljubi svojega bližnjega kakor sam sebe.“

Če je tedaj Jezus zapoved ljubezni tako visoko povzdignil, kdo bi dvomil, da si je Marija prizadevala to zapoved natanko spolnovati. Ona je ljubila Boga iz celega srca, bolj kakor vse, kar ji je zamoglo na svetu prijetno in dopadljivo biti; ona ga je ljubila iz cele duše, bolj ko svoj lastni život in življenje, bolj ko svoje lastno meso in kri; ona ga je ljubila iz vse svoje pameti, bolj ko vse nebeške in duhovne zaklade. Sv. Bernardin pravi, da je Marija bila s sv. ljubeznijo tako obdarovana, da je evangeljsko zapoved popolnoma spolnovala. Ona pa tudi že sama o sebi pravi: „Jaz sem Mati lepe ljubezni.“ Ona je bila tako vneta lepe ljubezni, da je zamogla z Davidom reči: „Moje srce planti od ljubezni.“

Sv. Janez evangelist je pri zadnji večerji slonel na Jezusovih prsih. To Janezovo srečo ceni sv. Cerkev tako visoko, da jo v dnevnicah tega svetnika s sledečimi besedami omenja: „To je tisti Janez, kateri je pri zadnji večerji slonel na Jezusovih prsih; pač presrečen apostelj, kateremu so razodete bile tako visoke skrivnosti; obilnost evangelija pil je iz studenca Božjega srca.“ Ta apostelj je bil tako poln ljubezni, da je bil podoben žareči peči. Kar je govoril, kar je pisal, vse je bilo polno čiste ljubezni. Njegov evangelij govori le o ljubezni; njegova pisma priporočajo le ljubezen. Naj je govoril ali pridigoval, bile so njegove besede ljubezen. Če je tedaj sv. Janez toliko ljubezen zajemal iz Jezusovega srca, na katerem je počival pri zadnji večerji, koliko ljubezni je mogla še le Marija zadobiti od Jezusovega srca, s katerim je bila toliko časa v najtesnejši zvezi!

Znamnje, po katerem se spozná, da kdo Boga ljubi iz vsega srca, nam večna

resnica Jezus Kristus sam razodeva, ko pravi: „Kdor ima moje zapovedi in jih spolnuje, ta je, ki me ljubi.“ (Jan. 14, 21.) Ako moje zapovedi spolnujete, ostanete v moji ljubezni, kakor sem jaz spolnoval zapovedi svojega Očeta in ostanem v njegovi ljubezni. (Jan. 15, 10.) Kdo je pa bolj zvesto spolnoval Božje zapovedi, kakor ravno Marija. „Glej, dekla sem Gospodova“, pravi angelju, „zgodí se mi po tvoji besedi.“ Ona je bila tako popolnoma vdana v Božjo voljo, da ji ni bilo moč kaj drugega storiti, kakor samo edino to, kar je bila volja Božja.

Kralju Davidu daje Bog spričevanje, da je bil mož po volji Božji, in da je spolnoval njegove zapovedi. Koliko hvalo bi bil moral Bog dati še le Mariji Devici, katera je še v veliko popolnši meri spolnovala vso voljo Božjo!

Goro Olimp so imeli stari za najvišjo goro. Menili so, da vrh te gore presega najvišje oblake, da ga solnce vedno obseva, in da na njem ni nikdar kakega viharja, ampak da kraljuje gori večna

tišina. Zato, češ, da so se stopinje hribolazcev, vtisnjene v pesek, čez veliko let ravno tako poznale, kakor takrat, ko so bile storjene. Ali če je kdo svoje ime zapisal s prstom v pesek, da se je zamoglo čez veliko let še zmeraj natančno brati. — Marija se tudi v sv. pismu primerja gori, katere temelj, kakor pravi kralj David, sloní na sv. gorah. In prerok Izaija piše: „In gora bo stala vrh gorá in se vzdigovala čez vse griče.“ Vsi svetniki so namreč v primeri z nami grešnimi ljudmi prave gore, katere so pa proti Marijini visokosti komaj majhni homci. Pri najviši stopinji njihove popolnosti začenja se namreč prva stopinja Marijine svetosti. Čeravno so tedaj svetniki s svojimi čednostmi visoko nad nami, je vendar Marija v svoji svetosti še nezmerno višje nad vsemi svetniki. To najvišo goro je vedno obsevalo solnce Božje milosti; noben vihar skušnjav, nobena britkost in bolečina je ni mogla zmotiti, da bi bila ravnala zoper Božjo voljo. Postava, katero je Bog sam s

prstom svoje vsegamogočnosti zapisal v njeno dušo, v njeno srce, v njeno voljo, se ji je tako neizbrisljivo vtisnila v njenem notranjem, da je zamogel sv. Duh po vsej pravici o nji reči: „Velike povodnji niso v stanu izbrisati ljubezni.“ „Če hočeš tedaj vedeti“, pravi sv. Tomaž iz Vilanove, „kako moraš ljubiti Boga, poglej v zrkalo Marijinega presvetega srca.“

Pa v tem zrkalu se nam jasno in čisto razodeva tudi ljubezen do bližnjega, katera ima svoj sedež v materinskem Marijinem srcu. V njem najdemo detinsko ljubezen, v kateri je bila ona svojim roditeljem, sv. Joahimu in sv. Ani, popolnoma vdana, ju je spoštovala in jima vselej do zadnjega dihljeja tako ljubeznjivo stregla. Nad njo se sveti zgled zakonske ljubezni, v kateri je tako natanko spolnovala dolžnosti do svojega deviškega ženina. Pa tudi sv. Janezu, Magdaleni, sv. Elizabeti in drugim skazovala je redko ljubezen, ter jim bila z besedo in djanjem v pomoč. — Ko po angelju

zvé, da bo mati Sina Božjega, hití k svoji teti Elizabeti, oznanit ji to veselo novico in njeno hišo s svojo pričujočnostjo posvetit. V Kani Galileji zmanjka svatom vina, ona poprosi hitro svojega Sina, naj jim pomaga iz zadrege in stori čudež. In čeravno nam iz sv. evangelija ni znano, koliko dejanj prave krščanske ljubezni do bližnjega je ona na zemlji skazovala ljudem, smemo vendar prepričani biti, da je tudi ona, kakor Jezus Kristus, katerega je v vsem zvesto posnemala, povsod zapustila znamenja svojih dobrot.

Sv. German pravi: „Izven Boga nima nobeden večje ljubezni do nas, kakor Marija.“ Sv. Hieronim pa piše: „Kakor nebesa prekosé zemljo gledé zveličanja, tako prekosi Marija v ljubezni vse druge stvari.“ „Kje je kdo“, pravi sv. Bonaventura, „da ne bi ga obsijalo solnce, in kje je kdo, da ne bi občutil Marijinega usmiljenja?“

Kako nas ljubi Marija, spričujejo neštevilne Božje poti, toliki čudeži, kateri

so glasne priče njenega usmiljenja in ljubezni do nas. — Po zgledu Marijinem si prizadevajmo tudi mi proti svojim bližnjim usmiljenim biti in v pravi krščanski ljubezni živeti med sabo. Kajti sram ga bodi vsakega, kateri pred Marijinim oltarjem klečeč s povzdignjenimi rokami prosi Marijo usmiljenja, sam pa sovraštvo in jezo kuha v svojem srcu do svojega bližnjega, kateremu si prizadeva na vse mogoče načine delati škodò in vsakoršno krivico!

L. 1854 podá se mlad francoski častnik na goro La Salette, na kateri se je Marija prikazala pastircema in je na njej začel izvirati čudodelni studenec. Ni pa bila kaka sv. želja ali pobožna misel, ki ga je gnala gori na goro; kajti bil je že dalj časa kristjan le še po imenu. Ko pride na svojem popotovanju v mesto Kor (Corps), zvé marsikaj o tem božjem potu. Ker vidi veliko romarjev memo iti na božjepotno goró, podá se tudi sam za njimi. Dospevši na to gorsko planino, ne najde na tem

samotnem kraji nič vabljivega in se od samega dolzega časa odpravlja že na odhod, kar zadene na patra Burnousa, superijora ondašnjih misijonarjev, ki nam pripoveduje to zgodbo tako-le: Nekoliko časa sva s častnikom govorila samo o navadnih rečéh, slednjič ga vendar poprašam, če je videl čudodelni Marijin studenec? Ne! bil je njegov odgovor. Nikar tedaj ne hodite poprej s te gore, dokler ne vidite čudodelnega studenca ter pijete iz njega. Veliko jih je bilo že tû, ki so pili čudodelno vodo, pa ni nobenemu škodovala, pač mnogim že pomagala. Če je tedaj temu tako in Vam jaz s tem posebno veselje napravim, pojdem jo pit, reče, ter se s temi besedami poslovi s patrom superijorom. Jaz, pripoveduje nadalje misijonar, nisem potem nič več mislil na častnika, kar me pride na večer nekdo klicat, naj bi šel spovedat nekega imenitnega vojščaka, ki že ves dan klečí in joče v kapelici Matere Božje. Pa še preden se odpravim, mi pride sam naproti ter mi reče: Tukaj

vidite zgubljenega sina, velikega grešnika. Oh, kako težka je butara, ki me teži, moram jo odložiti! Odkar sem pil kozarec vode iz Marijinega studenca, sem ves predrugačen. Ne najdem poprej pokoja, dokler se z Bogom ne spravim v zakramentu sv. pokore.

Nato skesano opravi vesoljno spoved in drugo jutro, svojih grehov očiščen, spodbudno prejme sv. Obhajilo. Solze hvaležnosti, katere so mu po licih drle, so me tako ginile, da sem mu z drhtajočo roko položil na jezik telo Gospodovo. Vračajoč se z gore, pripoveduje sam povsod o čudežu svojega spreobrnjenja. Čeravno so se mu slaboverni tovariši posmehovali, on vendar ne neha Marije častiti in se je vsaki čas za zadobljeni dušni mir hvaležno spominjati.

Molitev.

O Marija, deviška Mati! ti si v resnici najčistejše in najkrasnejše zrkalo, v katerem se nam kažeš z vsemi svojimi

nebeškimi čednostmi in s čudodelnim studencem svojih milost. Kdor pri studencu tvojega usmiljenja pije, ne bo zavržen, spreobrnil se bo, če je še tolik grešnik. Kakor si francoskega častnika, ki je pil kozarec vode iz tvojega čudodelnega studenca, tako čudežno ozdravila na duši, tako sprosi tudi nam revnim grešnikom milost stanovitnega spreobrnenja, da zadobimo dušni mir, kateri edini nas zamore osrečiti že tukaj na zemlji. Kdor pa v dobrem do konca stanoviten ostane, bo tudi zveličan. Amen.

Moli trikrat Češčena si Marija v namen današnjega preišljevanja.

XIV. dan.

Marija, moja sestra!

„Ti si hči nebeškega Očeta, kateri je vsem, ki kličejo njegovo sv. imé, dal oblast, biti otrokom Božjim.“

Sv. Ildefonz.

Očaku Abrahamu je došlo božje povelje, da naj zapusti svoj dom, svojo rodbino, ter naj gre v kraj, katerega mu bo Bog odkazal. Pokoren božjemu povelju, se loči od svoje domovine in pride v deželo Kanaan, katero mu je Bog pokazal.

Tako zapusti tudi Sin Božji po večnem božjem sklepu nebeški raj, svoj nebeški prestol, in se podá na grešni svet, da bi zanj trpel in umrl in ga tako rešil večnega pogubljenja. Bog je svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da kedorkoli vanj veruje, se ne pogubi, temuč ima večno življenje. Adam in Eva sta v raji prelomila božjo zapoved in sta s tem zaslužila vekomaj

pogubljena biti. Ta greh je prešel tudi na nas, ki smo njuni otroci, njuni sinovje in hčere. Po Adamu in Evi smo si tedaj vsi bratje in sestre, smo ž njima vred otroci večnega pogubljenja. Vsi smo poddedovali greh svojih staršev; le ena je bila izločena, le ena naših sester, Marija brez madeža izvirnega greha spočeta. — Vsled prvega greha naših staršev nismo več srečni v svojem rojstnem kraji, nimamo tukaj na zemlji prave blažene domovine, povsod, kamorkoli gremo, smo tujci na njej. Adama in Evo je greh pregnal iz raja in jima popotno palico potisnil v roke; tako tudi nam, ki smo njuni sinovje in hčere. In nikdar ne bi dospeli v svojo pravo domovino več, da se nas ni usmilil Božji Sin. Na tej poti pa v našo pravo domovino nastavljajo se nam brezštevilni sovražniki, ki hočejo nas usmrtiti, večno nesrečne storiti in nas odrezati od naše prave domovine, od sv. nebés. Nikdar tudi v sv. nebesa priti nam ne bo moč, ako sovražnikov svojega zveličanja ne pre-

magamo, ako se tù na zemlji ne trudimo, obogatiti se z dobrimi deli. Kajti ob koncu svojega zemeljskega popotovanja pokazati se bomo morali pred Sinom Božjim, kateri bo vsa naša dejanja in nehanja dejal na tehtnico svoje pravice. Kedo naj nas tedaj zagovarja pred božjo pravico, kedo naj za nas prosi usmiljenja Božjega Sina? Ljubljeni bratje in sestre! nobeden drugi ne, kakor naša sestra, Marija Devica, katero je bil večni Bog že od vekomaj izbral izmed vseh Adamovih otrok za mater svojemu božjemu Sinu, našemu Odrešeniku. Blagor tedaj nam, če si prizadevamo biti pravi bratje in sestre Marijini!

Ko je bil Itafarn v vojski zoper Darija, Perzijskega kralja, vjet, bila sta ž njim zajeta tudi njegova žena in njen brat. Dariju se kraljica smili in jo izpusti iz ječe. Dovolj ji tudi, da si smé izprositi iz ječe moža ali brata. Dolgo časa premišljuje, za katerega bi prosila. Odloči se za brata. Darij se temu čudi in jo praša zavzét, zakaj da raje prosi za

prostost bratovo nego za moževo? Ona mu odgovori: „Moža zamorem še družega dobiti, brata pa, če tega zgubim, ne morem dobiti več družega.“ Toliko ljubezen je imela kraljica do svojega brata. Toda še veliko večjo ljubezen ima Marija do nas, ki se zovemo njeni bratje in sestre; kajti ona dobro vé, če se zgubimo, da smo zgubljeni na večne čase. Da se tedaj večno ne pogubimo, prositi za nas, o Marija, in vzemi nas za prave brate in sestre svoje! „Ti si hči onega nebeškega Očeta“, pravi sv. Ildefonz, „kateri je vsem, ki kličejo njegovo sv. imé, dal oblast, biti otrokom Božjim.“ Ker mi tedaj verujemo v Boga in kličemo njegovo sveto imé, si ti, o Marija, naša sestra; kajti mi vsi imamo s teboj Boga za svojega Očeta. Reci tedaj, da si naša sestra, da se nam dobro izide in naša duša živi po tvoji milosti. Marijin Sin, Jezus Kristus, je učil, da kedor ljubi Boga, mora ljubiti tudi brate svoje. — Ni je pa stvari, ki bi bolj goreče ljubila Boga, nego Marija; toraj je ni tudi

stvari, ki bi bolj ljubila brate in sestre svoje, kakor Marija.

Ginljiv zgled bratovske ljubezni nam je zapustil imenitni Katon Utikarski. — Ko je bil nekoč že kot otrok vprašan, kedo mu je najljubši na celem svetu? odgovori: „Kampio, moj brat.“ — Kedo še? „Moj brat Kampio;“ več niso mogli zvedeti od njega. In ta bratovska ljubezen je rastla z njegovimi leti. Kajti kot odrastel mladeneč ni nikjer mogel biti brez brata, ne potovati brez njega. Kjerkoli se je pokazal, bil mu je tovariš njegov ljubljene brat. Brez brata bi skoro živeti ne bil mogel. Toda kmalo razruši smrt ta bratovski par. Silno je žaloval in tugoval Katon na gomili svojega brata. Vso bogato bratovo zapuščino obrnil je v to, da kolikor je bilo najbolj mogoče, mu je priredil veličasten pogreb in mu silo dragocen nagroben spominek postavil.

Smemo li misliti, preljubi, da bo Marija, naša sestra, ki je najbogatejša z božjimi darovi, sama za-se nebeške zaklade hranila in ne delila jih z nami?

Nikakor ne! Ona deli vse svoje bogastvo v najobilnejši meri z nami. Kaj pa zahteva Marija od nas, da bodemo vredni njeni bratje in sestre? Pred vsem, da bežimo pred smrtnim grehom, katerega sovraži Marija; kajti smrtni greh je, ki nam jemlje dušno življenje in vničuje njeno ljubezen. Ogibati pa se moramo tudi malih grehov, ki nas tirajo v mlačnost, žalosté pa Marijo. In slednjič moramo posnemati njene krasne zglede in se vaditi v njenih prelepih čednostih. Napuhnež in prevzetnež, posnemaj tedaj njeno ponižnost; nečistnež njeno čistost; jezovitnež njeno krotkost; obupnež njeno vdanost v voljo Božjo!

Marijo moramo goreče, zaupljivo, pogostoma in stanovitno klicati na pomoč, in bati se nam ni, da bi nam ne pomagala.

Sv. Kazimir se je vsako jutro vprašal: „Kaj naj danes storim, da dopadem Mariji?“

Posebno se pa skažemo Marijini bratje in sestre, ako se zapišemo v Marijine

bratovščine; kajti ona gleda s posebno milim očesom na brate in sestre svoje, ki se združijo v bratovščino s tem namenom, da bi poviševali Marijino češčenje.

Imeniten in bogat vojvoda Neapolitanski pokliče svojega sina k smrtni postelji in mu reče: „Verjemi mi, moj sin: če sem v življenji kaj dobrega storil, kar me zdaj tolaži, to pripisujem bratovščini, v katero sem bil zapisan. Ne morem ti zapustiti boljšega deleža, kot je bratovščina Matere Božje, in sedaj na smrtni postelji povem ti očitno: v večo čast in srečo si štejem, da sem bil v Marijini bratovščini, kakor vse drugo na svetu.“

Preljubi! vem, da tudi izmed vas je veliko zapisanih v eni ali drugi Marijini bratovščini. Ali vas pa tudi Marija spozná za svoje brate in sestre? Ali zvesto, z gorečnostjo opravljate majhno molitvico, katero naklada vam bratovščina?

Venec iz lepih svežih rož, okusno spleten, kako prijeten je za oko! Vse

drugač pa venec, v katerem so namēšane sveže cvetlice s suhimi, ali pa če so še celó poruvane nekatere iz njega.

Petnajst bratov ali sester sv. živega rožnega venca plete vsaki dan venec Mariji. Ako zamudiš opraviti svojo molitev, iztrgana je cvetlica iz njega. Ako jo z mlačnim srcem opraviš, vpletaš v venec suho, zvenjeno cvetlico; ako pa moliš, služiš pa smrtnemu grehu, tedaj venec daruješ z umazanimi rokami Mariji. Se li spodobi to za brata in sestro Marijino, da se tako malo prizadevaš dopasti Mariji? Kje je bratovska ljubezen do mene? očita Marija mlačnim, lenim in grehu vdanim bratovskim udom.

Hočemo biti bratje in sestre Marije Device? Gotovo največa sreča za nas, imeti nebeško Kraljico za sestro! Bodimo tedaj njeni pravi bratje, zveste sestre. Ona nam bo pomagala v sleherni sili, posebno pa ne bo dopustila, da bi ob koncu zemeljskega popotovanja zavrženi bili na veke.

Kedor dosedaj še ni zapisan v kakšni Marijini bratovščini, naj ne odlaša, hitro stopiti v vrsto Marijinih častilcev. Vi pa, ki ste že zapisani v Marijinih bratovščinah in ste že začeli opuščati bratovsko molitev, ali pa ste jo morda popustili že popolnoma, hitro se nazaj vrnite k Mariji in vsaki dan ji z vso gorečnostjo zopet darujte prijetni dar bratovske molitve.

Sv. Leander imel je pobožno sestro devico, z imenom Florencija, ki se je bila vsa in popolnoma izročila svojemu ženinu Jezusu. Ko je bilo nekdanj govorenje od upanja priti v sv. nebesa, reče sv. Leander: „Trdno upam, da, če tudi zavoljo svojega zasluženja nebes ne zaslužim, sodnik Jezus Kristus vendar ne bode dopustil, da bi bil jaz, brat Jezusove neveste, zavržen.“

Ce se je že ta svetnik tolikanj zanašal na svojo sestro, kolikanj bolj smemo zaupati mi v Marijo, da nam bo pri svojem Sinu Jezusu sprosila sv. nebesa, ako smo njeni vredni bratje in sestre in nas ona tudi za take spozná.

Sv. Janez Damaščan pripoveduje o Mariji, ko je bila na smrtni postelji, da je stegnila roke nad aposteljne ter molila nad njimi tako-le: „O moj ljubi Sin Jezus! dodeli svojo milost tem, katere ljubim kot svoje brate.“ In izgovorivša to kratko molitvico nad aposteljni izdihnila je svojo sv. dušo.

Zadnja molitev Marijina bila je tedaj za njene brate. Blagor njim, blagor pa tudi nam, če nas Marija spozná za brate in sestre svoje! Ponovimo tedaj danes trden sklep, da hočemo molitve, katere smo morda zanemarjali, odslej vsaki dan zvesto in natanko opravljali, grehov očistiti svojo vest, se resnično poboljšati in tako postati vredni bratje in sestre Marijini.

Da pa naš ta sklep ne bode zopet splaval po vodi, kakor jih je že toliko, prosimo Marijo za milost stanovitnosti v dobrem, ter molimo nji v čast naslednjo

Molitev.

O Gospá moja, o Mati moja! tebi se vsega in popolnoma darujem. In da se tebi vdanega skážem, ti danes posvetim svoje oči, svoja ušesa, usta in svoje srce! Ker sem tedaj tvoj, o dobra Mati! varuj me, brani me, kakor svojo lastnino in posestvo. Amen.

Moli trikrat Češčena si Marija v namen današnjega premišljevanja.

XV. dan.

Marija, moj studenec!

Ti si studenec vrtov, studenec živih, z Libanona derečih vod, ki se s hrepenenjem po združenji od sedeža Vsegamogočnega, od srca nebeškega Očeta, izlivajo v ubogo človeštvo.

Vis. pesem 4, 15.

V Kordovi, mestu na Španjskem, je živel ubog delavec, Gonzalec Garcija, s

svojo ženo in hčerjo v strašnem pomanjkanji in največi revščini. Ženo je mučil hud protin, kateri jo je vrgel v dolgotrajno bolniško posteljo, in si zaradi tega nič več zaslužiti ni mogla. Hči mu je tudi vedno polegala, in ni bila za nobeno delo. Dokler so vsi zdravi bili, se je še izhajalo, čeravno jim od zaslužka ni nič ostajalo. Ali sedaj jim je vzela dolga bolezen kruh spred ust in jih je pahnila v največo revščino. Mož se trudi in dela, se ubija in trpi noč in dan, da bi sebi in bolnima preskrbel živeža in jima pomagal tudi k zdravju. Toda revščina raste z dolgo boleznijo obeh. Če tudi je stan ubozega Garcija zeló obupen, vendar ne zgubi zaupanja na Boga in išče tolažbe posebno v goreči molitvi do Marije Device. Utrujen od prelivanja solz in molitve zaspí neki večer. V sanjah se mu prikaže nebeška Kraljica, ki mu pokaže studenec in mu veleva, naj dá piti ženi in hčeri. Prikazen mu zagotavlja, da ta studenec bode pomagal njemu k blagostanju, bol-

nima pa k zdravju. V zahvalo pa skrbi, mu reče nebeška Kraljica, da se izkoplje moja podoba, ki je zakopana tam-le pod smokvenim drevesom. Ko se zjutraj zbudi, podá se ubožec precej na v sanjah mu odkazano mesto, kjer najde tudi kmalo studenec bistre vode, katere se napije sam, pa je hitro nese pit tudi ženi in hčeri. In res, zdravje in sreča se povrne kar precej nazaj v njegovo hišo. Ta čudež, ki ga je storila Marija nad njim in nad njegovo družinico, ne dá mu počivati, ter se ves vesel in radosten podá brzo k škofu istega mesta, razodet mu prikazen in storjeni čudež. Tudi pové škofu, da mu je nebeška Kraljica, ki se mu je v spanji prikazala, velela na odkazanem mestu iskati njeno podobo. Škof ukaže tedaj na rečenem kraji kopati, in res kmalo izkopljejo prelepo in ljubeznjivo podobo Matere Božje. Kordovljanje, razveseljeni vsled najdene dragocenosti, postavijo nad studencem prekrasno cerkev, v katero z veliko slovesnostjo prenesejo milostivo

podobo Matere Božje. Od tistihmal roma vsako leto tisoče in tisoče pobožnih romarjev k prečudni podobi Matere Božje, jo počastit, se ji priporočat in pit iz čudežnega studenca, ki pomaga k dušnemu in telesnemu zdravju.

K tej romarski cerkvi in temu čudovitemu studencu roma nekdam tudi mladeneč, ki bi bil rad postal jezuit, pa ga zarad jecljanja niso hoteli sprejeti. Ves potrť zavoljo tega podá se „k naši ljubi Gospej Studenčni“ in kliče k Mariji: „Ne grem poprej od tod, dokler me ti, o Marija! ne uslišiš in mi ne izprosiš milosti, katere želim.“ Na to pije iz studenca in glej — bil je ozdravljen. Ker je precej potem lahko in gladko govoril, so ga tudi oo. jezuitje z veseljem med-se sprejeli. Postal je potem on, Tomaž Sanhec, najbolj učen bogoslovec in najbolj sloveč pridigar svoje dôbe. Njegove lepe pridige in učene bogoslovske bukve so povsod oznanovale in povelečavale Marijino čast. — Pijmo danes v duhu tudi mi iz tega čudežnega Marijinega

studenca, da bomo zamogli z zgovorno besedo in gorečo ljubeznijo preiščevati naslov, s katerim danes pozdravljamo Marijo: „Marija, moj studenec!“ Ona je studenec milosti in tolažbe.

Mislimo si, ljubi kristjanje, najlepši vrt celega sveta, v katerem rastejo najžlahtnejše in najlepše cvetlice, ki so pa zbog neprenašljive vročine in žgečega solnca vse pousahnile. Škoda, velika škoda, da so ovenele in usahnile; žalostno jih je gledati, in če pogledamo vrtnarja, se nam mora smiliti, ker ves njegov trud in vsa njegova skrb je zastonj. Ko bi pa mi drugo jutro prišli v ta vrt, in bi videli spet vse obnovljeno in oživljeno, koliko veselje bi navdajalo naše srce! — Temu suhemu vrtu podoben je bil svet, dokler se ga ni Bog usmilil ter mu svoje pomoči poslal. Ta Božja pomoč pa je podobna bistremu studencu, kateri suhi vrt obnovi in oživi. In ta studenec je Marija Devica. Nebeška Kraljica, pravi sv. Peter Damijan, je bila tista reka, katera se je na štiri

kraje razlivala in je obnovila ne samo nebeškega raja, temuč je tudi zopet oživila vesoljni svet in ubogi človeški rod, ki je bil vsled prvega greha ne samo časni, ampak tudi večni smrti zapadel. Marija je izvirek vseh milost. Zategadel moli sv. Cerkev, kakor je nadangelj izgovoril: „Češena si Marija, milosti polna!“ V visoki pesmi (4, 15.) se bere o nji: „Ti si studenec vrtov, studenec živih, z Libanona derečih vôd, ki se s hrepenenjem po združenji od sedeža Vsegamogočnega, od srca nebeškega Očeta, izlivajo v ubogo človeštvo.“ — Sv. Bonaventura piše: „Naša nebeška Mati ima darove in milosti Božje, katere so med druge svetnike razdeljene;“ zato ona sama pravi: „V obilnosti svetnikov je moje stanovanje!“ — Sv. Bernard uči: „Bog je obilnost vseh svojih milost Mariji podelil, naj bi mi spoznali, da vsako upanje, ki nas navdaja, da vse milosti in dobrote, katere smo prejeli, da sploh vse po nji prejemo.“ Zato smemo o nji, kakor o Jezusu, z apo-

steljnomo reči: „Od njene obilnosti smo vsi prejeli.“ Radi tega tudi ona po vsej pravici govori in kliče: „Kogar žeja, naj pride k meni in naj pije, jaz sem studenec milost, kateri vas na novo oživlja, in sicer v obilnosti in z veseljem.“

Da pa nam studenec koristi, je potrebno, da mu vode ne zmanjka, da lahko do njega pridemo in iz njega zajemamo. Ko bi studenec izviral sredi nezmernege morja, bi se nam ne bilo bati, da bi usahnil; drugač pa usahne slehern studenec, ko hitro mu zmanjka pritoka vode. — Marija pa zajema obilnost svojih milost iz nezmernege morja Jezusove človeške in Božje nature, kakor pravi sv. pismo: „Globočino brezna sem predrla.“ (Ekl. 24. 8.) Kako bi mogel tedaj studenec pri toliki obilnosti vode usahnuti? — Da nam pa Marija sladko vodo svojih milost dobrovoljno in rada deli, sklepamo lahko iz tega, ker jo je Bog v to izvolil, naj bi bila ona delivka njegovih darov in milost, in ker se sama imenuje mater lepe ljubezni. Ko materi

so pa Mariji dobro znane materinske dolžnosti, po katerih mora svoje otroke srčno ljubiti, z vso skrbjo za-nje skrbeti, nad njimi čuti: sploh svojo ljubezen do njih v dejanji kazati, kakor pravi sv. Gregorij: „Dokaz ljubezni so dejanja.“ Zategadel zove sv. Kazimir Marijo „vir tolažbe“, in sv. Efrem, „vir zveličanja“, ker nobeden, ki k nji pribeži, je brez tolažbe ne zapusti. Kdo bi tedaj ne hitel k temu studencu, ki tako obilno teče, in iz njega željno in poln hrepenenja ne zajemal? Kdo izmed nas, preljubi, ni potreben tolažbe na svetu, kateri nam tako malo tolaživnega daje? — Zato je res neobhodna potreba našega srca, da se do te Tolažnice žalostnih obrnemo, in s kraljem Davidom zdihujemo. „Kakor žejin jelen hrepeni po mrzli vodi, tako hrepení po tebi moja duša, o Bog!“ — Marija nam pa sama kliče: „Zajemajte z veseljem vodo iz studenca, ki ga je moj Božji Sin odprl v mojem maternem srcu, in kateri iz ljubezni in usmiljenja do vas izvira in

vaše duše napaja s tolažbo, kakoršne vam nihče na svetu ne more dati!“

V nekem samotnem gorskem kraju Francoske pasla sta ovčice l. 1846 nedolžna otroka, brat in sestra. V te visoke, samotne, gorske kraje je do tistihmal, razun revnih prebivalcev tega kraja, redkokedaj kdo prišel. Od tega leta pa počenši je na tisoče in tisoče ljudi z velikim trudom začelo gori hoditi, in marsikateri, ki so priromali na to strmo goro, vračali so se na duši ali na telesu poživljeni nazaj.

Kaj pa vleče od tistega leta ljudi na strmo goro, kaj jih vabi na daljno in težavno pot? Bister studenček, kateri od takrat izvira v gori in ga ljudje hodijo pit. Pa ne samo ta studenček vleče toliko ljudi na-se, ampak veliko več ona, ki je duhoven studenec milost in tolažbe, katerega smo danes tudi mi premišljevali. Dogodba je pa ta-le: Omenjenima pastircema, ubogima otrokoma, se je istega leta na tem kraju, kjer studenec izvira, prikazala Marija Devica.

Ljubeznjivo ju je nebeška Gospá podučevala in jima svoje nebeške skrivnosti razodevala, ter ju potem kot glasna pridigarja poslala med svet oznanovat pokoro. V znamenje, da se je Marija pastircema res prikazala, začel je tamkaj izvirati bister studenec čudne zdravilne moči. Veliko bolnikov, ki so pili iz tega studenca, je ozdravelo; hromi so se zdravi in trdni vračali od ondod; grešniki, kateri so kot radovedneži dohajali tje gori, zapuščali so goro kot spokorniki. Marija se je tù gori res skazala studenec milosti in tolažbe. Izmed družih čudežev, ki so se godili pri tem studencu, hočem vam navesti le enega.

Neki dan roma, kakor večkrat, velika procesija pobožnih iz obližnje fare k omenjenemu studencu Matere Božje na goro. Pridružiti se jim hoče tudi neka znana pohujšljivka in zapeljivka, katere se pa vsakdo izogiblje. Nobeden noče ž njo v procesiji stopiti v vrsto. Ko vidi zapeljana sirota, da jo vse zaničuje, počaka, da ji procesija spred oči odide,

ter gre potem žalostna od daleč za-njo. Dospevši na goro, podajo se romarji najprej v kapelico, katera stoji nad čudodelnim studencem, opravijo v njej svoje molitve in pobožnosti, potem pa pijejo zaporedoma iz Marijinega studenca. Od vseh zavržena sirota dospe že tudi do čudapolnega studenca. Toda ne upa si blizo, dokler niso že vsi pili iz njega. Še le, ko so se vsi drugi napili, približa se plaho tudi ona studencu. Zajame si s kozarcem vode, v katerem pa, ko ga do ust prinese, vidi plavati prazen klas. Hitro ga iz vode vzame, skrije v nedrije, vodo pa naglo povžije. Zapazil sicer ni bil tega nobeden. Kot lešniki debele solze se ji vderejo sedaj iz oči; premagana od srčne bolesti jame glasno jokati in stokati. V njenem srcu se zbudi srčno kesanje zavolj hudih pregreh in s studom zrè v svoje preteklo pregrešno življenje. Toraj sklene, ne zapustiti poprej gore, dokler ne odloži težke butare svojih pregreh. Stopi tedaj vsa skesana, potrta in objokana pred namestnika Božjega, da

bi jo on nazaj pripeljal k Bogu po zakramentu sv. pokore. Res skesano, čisto, odkritosrčno opravi spoved, ter se vrne vsa predrugačena kot ljubljena Marijina hči z gore. Pride domu, zapusti za vselej greh, živi odsihmal tako pobožno, da vsim, ki jo poznajo, daje najlepši zgled spokornosti. Bil ji je tedaj Marijin studenec zares izvirek obilnih milost, in prazen klas, ki ga je našla v vodi, postal ji je rodoviten, poln klas.

Premišljevali smo tudi mi danes čudodelni studenec Matere Božje. Zajmimo tudi mi vsi iz njega, pravični in grešniki, obrnimo se polni zaupanja k Mariji, da prejmemo od nje milost in tolažbo.

Kakor je pa ubogi delavec, od katerega sem vam v začetku pripovedoval, iz čudodelnega studenca zajel tudi za svojo ženo in hčer, tako zajmimo tudi mi za svoje domače v Marijinem studencu. Vi starši, zajmite in molite za svoje hudobne in razujzdane sinove in hčere; vi otroci, za svoje trdovratne starše, vsi skupaj za vse trdovratne

grešnike, posebno naše fare, ter molimo prelepo molitev sv. Bernarda.

Molitev.

Spominjaj se, o predobrotljiva Devica Marija! nikdar ni bilo slišati, da bi bil kdo zapušen, ki je pod tvojo brambo pribežal, v tvojo pomoč klical, se tvoji prošnji priporočal. S takim zaupanjem navdušen k tebi, o devic Devica, pritečem, k tebi pridem, pred teboj zdihajoči grešnik stojim. Nikar, Mati Besede! ne zavrzi mojih besedí, temuč milostno me sliši in usliši. Amen.

Moli trikrat Češčena si Marija v namen današnjega premišljevanja.

XVI. dan.

Marija, moja nevesta!

Nočem druge neveste, kakor tebe, o Marija! Tvoji ljubezni posvetim rad vso pozemeljsko ljubezen. Tebi darujem vso svojo mladost, svoje bogastvo, plemenitost rodú in to meni namenjeno nevesto.

Sv. Bernard.

Sv. Bernardin Sienski je pri pre-mišljevanji Marijinega življenja na svetu, in sosebno pri premišljevanji onega dne, ko je bila Marija deviškemu ženinu sv. Jožefu dana v nevesto, vskliknil: „O srečni Jožef! Da bi zamogel tudi jaz, kakor ti, Marijo svojo nevesto imenovati!“ Ljubezen je vez med ženinom in nevesto, katera se pa, žali da! dan-današnji prepogostoma pogreša. Ali če se nahaja, je lahko premalo sveta ljubezen. Takošna ljubezen, kakoršno je imel deviški sv. Jožef do svoje deviške neveste Marije, mora tudi v naših srcih plamteti do Marije prečiste Device. In

če imamo tako ljubezen v srcu do Marije, zamoremo jo po vsej pravici tudi mi zvati svojo nevesto. Ta ljubezen pa mora biti resnična, čista in stanovitna.

V Mariji je bila telesna lepota z dušno tesno sklenjena. Zato jo pa tudi sv. Duh v visoki pesmi zove najlepšo med ženami. Od tod tudi prihaja, ljubljeni kristjanje, da se naše srce tako hitro vname za Marijo, kedar se nam pred oči postavi kak lep kip ali podoba Matere Božje, ali če si pred oči postavimo njeno sveto življenje. Pobožni pisatelji so nam zapustili zapisano v svojih knjigah, da kdorkoli je v življenji deviško Marijo le videl, bil je v tem hipu od ljubezni do čistosti tolikanj prevzét, da ni več čutil v sebi grešnega nagnjenja. Tega smo se že lahko prepričali sami, ali pa se lahko, če n. pr. gremo na kako božjo pot in molimo pred njeno čudodelno podobo, ali pa doma klečimo pred kako njeno podobo: le čisti občutljeji prešinjajo našo dušo in občutimo natanko, da deviški Materi so vseč in prijetne le čiste duše.

Sv. Ambrož pravi: „Marija je stala pod križem v sredi vojščakov, pa se ji ni bilo bati vojaške razujzdanosti, ker je samo njen pogled slehernega vnel za sv. čistost.“

Častiti brat Gerard Majella je do smrti svojo deviško čistost ohranil in oblačila nedolžnosti ni nikdar omadežal s kakim smrtnim grehom. Zakaj ne? — Zato, ker je prečisto Devico s čisto ljubeznijo častil in večkrat dejal, da Marija je v oblast vzela njegovo srce. Kolikorkrat je bil kak Marijin praznik, se ves dan ni mogel ločiti od Marijinega oltarja. O neki priliki je v svoji gorečnosti v pričo veliko zbranega ljudstva tekkel k Marijinemu oltarju in nanj položil lep prstan. Vprašan, čemu je položil prstan na oltar, odgovori, da zato, ker je hotel svojo čistost z Marijino čistostjo poročiti. In v svoji navdušenosti je vsikdar Marijo, kolikorkrat je bilo o nji govorjenje, imenoval svojo nevesto. Če hočemo tudi mi Marijo svojo nevesto zvati, tedaj ji moremo služiti s čistim telesom, z

nedolžno dušo in jo ljubiti s čisto ljubeznijo.

Sv. Bernard je bil plemenitega rodú in sin jako bogatih staršev. Bil je čvrst na duhu in na telesu ter krasne zunanosti. Vse lepe prednosti so bile v njem združene. Svojih staršev bil je on največe veselje. Posebno oče je bil ponosen na vrlega sina, kateremu je bil sklenil izročiti vse svoje grajščine z obširnimi posestvi in v njem ohraniti svoj rod v pozne čase. V to svrhu mu je oče sam, ker Bernard ni kazal veselja do ženitve, izbral bogato in brhko nevesto, Marjeto, hčer grofa Miolanskega in je hudo pritiskal nanj, da bi to grofico si poročil. Dan poroke se bliža. Kaj je početi? si misli mladeneč Bernard. V zadregi je silo veliki. Ves otožen podá se zvečer pred poroko v svojo spalnico, zapahne duri za seboj, poklekne pred podobo Matere Božje in s trdnim ter razločnim glasom reče: „Nočem druge neveste, kakor tebe, o Marija! Tvoji ljubezni posvetim rad vso pozemeljsko ljubezen.

Tebi darujem svojo mladost, svoje bogastvo, plemenitost rodú in to meni namenjeno nevesto!“ In zginil je še tisto noč za zmeraj iz očetove grajščine. Bil je potem zares sv. Bernard ves čas svojega življenja zvest ženin Marije Device, in blagor mu, ker se sedaj pri nji v nebesih veseli.

Dasiravno, ljubi verniki, mi ne premoremo tolikih darov Mariji darovati in se tudi od nas na taki način ne zahtevajo, ji vendar zamoremo v dejanji skazati svojo ljubezen in češčenje.

O, kolikokrat se nam ponudi lepa priložnost, iz ljubezni do Marije kaj pretrpeti, se čemu odreči, pritrpati si kaj v jedi, v pijači; oči proč obrniti pri nepotrebnih in celó pregrešnih pogledih; ušesa zatisniti pri nepotrebnih pogovorih; jezik brzdati, kedar bi radi veliko nepotrebne ali celó pregrešnega govorili. Ako zjutraj, ko naše telo še počitka želi, urno vstanemo in gremo k Šmarnicam, s tem Mariji vsaki dan v majniku dar darujemo.

Zveličani mladeneč Abulhêr Bišarah iz Egipta imel je navado venčati sleherni dan podobo Matere Božje s cvetlicami, natrganimi v očetovem vrtu. Od vsake jedi si je vsaki dan kaj pritrgal, naj si bodo že dateljni, smokve ali kruh. Vse, kar si je pritrgoval, daroval je Materi Božji in vsak večer jemal je te darove zopet z Marijinega oltarja, da jih je razdelil ubogim. Njegova mati ga je čestokrat našla čisto zamaknjenega na obrazu pred Marijino podobo zdihajočega: „Oh kako rad bi Ti, o Marija, z večimi darovi svojo ljubezen do tebe razodeval!“

Če je naša ljubezen do Marije resnična, se nam ne bode nobena reč smilila dati jo Mariji v dar. Posebno pa ta mesec ne ločimo se nikdar od njenega oltarja, da ne bi ji kaj darovali. Pa kaj hočemo ji darovati? Darujmo Mariji svoje srce, misli, dejanja, molitve, trpljenja. Če tudi včasih nimamo veselja do molitve in občutimo nekako nezaupljivost, ker morda nismo precej uslišani, vendar naj nas to ne moti in zdihujmo k njej za pomoč.

Ko je zveličani mladeneč Janez Berhmans ležal na smrtni postelji, vpraša ga eden izmed njegovih tovarišev, kakšen dar je Mariji najbolj po volji? Vsak še tako majhen ji je všeč, odgovori, samo da je stanoviten. Sv. Avguštin pravi, da ljubezen, katera mine, ni nikdar bila prava ljubezen.

Zato pravi tudi sv. Bonaventura: „V vsaki sili se smeš zanesti na Marijino pomoč, da le ne opustiš noben dan jo spodobno počastiti.“ Marija sama nas opominja k temu z besedami Božje modrosti: „Blagor mu, kdor čuje pri mojih durih vsaki dan.“ Bomo li mar mi kateri dan opustili, da ne bi ji prinesli kakega darú. Če smo tudi vsled trdega dela utrujeni, če nas tudi nadlegujejo časne skrbi in nas vsakoršne skušnjave odvračajo od gorečega češčenja do Marije, naša ljubezen do nje naj bo vendar stanovitna in naj se razkazuje v gotovih vsakdanjih darovih, njej v dar prinesenih.

Sv. Alfonz pravi, da srčna in stanovitna ljubezen do Marije nam je že na

tem svetu okus nebeškega veselja. O, kolika sreča za one duše, ki so že na tem svetu z Marijo sklenjene!

Ako potuješ po veliki cesti iz Kranjskega na Štajersko, vglodaš kmalo, ko prideš čez mejo, lepo romarsko cerkev Matere Božje v Petrovčah. Če notri stopiš in si ogledaš ljubeznjivo podobo Matere Božje, zapazil bodeš kmalo na njeni roki lep prstan in videl bodeš, da je prst, ki je s tem prstanom okinčan, zakrivljen. Pripoveduje se, da je imeniten grof Marijo posebno častil ter v svoji veliki gorečnosti in ljubezni do Marije rad hodil molit v cerkev Matere Božje v Petrovčah. Ko je nekega dne njegovo srce bilo posebno vneto za počeščenje Marije Device, sname zlati prstan s svoje roke ter ga Mariji na prst natakne. Pridšemu na dom začne vest očitati, kako se je mogel predrzniti najsvetejši Devici in nebeški Kraljici, kakor svoji nevesti, ponuditi zlat prstan. Ker mu vest pokoja ne dá, vrne se nazaj v cerkev popraviti svojo predrznost, ter

Mariji darovani prstan zopet snet. Ali ko se sv. Marijini podobi približa, da bi ji zlati prstan snel s prsta, zgane Marija pri tej priči skupaj svoj prst tako, da mu ni bilo mogoče prstana sneti. Zdajci ga obide sv. groza, in ljubezen do Marije, katera mu je očitno pokazala, da ji je njegov dar dopadljiv, se v njegovem srci še bolj vname. Bil je pa tudi ta grofovski častilec Marije v hudih bojih, v katerih je večkrat bival v smrtni nevarnosti, po Mariji čudežno varovan. Njej, kateri je bil posvetil vse svoje življenje in svojo čistost, podaril je konečno tudi vse svoje premoženje. Kakor je živel, tako je tudi umrl. Umrl je sklenjen z Marijo Devico. Njegovo truplo počiva v cerkvi Marije Device, njegova duša se pa veseli pri njegovi nevesti, Mariji Devici.

Kakor ta grof, izvolimo si tudi mi Marijo Devico za svojo nevesto. Če tudi ji mi ne moremo podariti zatega prstana, darujmo ji pa najlepši in najiminenitnejši dar, ki ga premoremo, svojo čistost in

nedolžnost svojega srca, ter zdihnimo k Bogu v ta namen.

Molitev.

Dodeli, prosimo, vsegamogočni Bog! da bodo Tvoji verni, kateri se veselé imena in varstva Marije Device, po njeni pobožni prošnji vseh zlegov oteti na zemlji, in da zaslužijo v večno veselje priti v nebesih, po Kristusu Gospodu našem. Amen.

Moli trikrat Češčena si Marija v namen današnjega premišljevanja.

XVII. dan.

Marija, moja podoba!

„Podoba, katero najraje v duhu premišlujem in jo največkrat v resnici gledam, je podoba presv. Device.

Sr. Evtihij.

„Podoba vtisnjena mi je v srcu, podoba krasna, podoba čudežna, podoba

vseh dobrih darov, podoba Božje Matere!“ — O da bi se te besede, katere v neki pesmi izražene nahajam, tudi res vresničile, da bi podoba preblažene Marije Device bila podoba naše ljubezni in kaži-pot našega življenja, da bi se tako zamogli v dobrih in hudih dneh, v radosti in britkosti nanjo ozirati in jo, kakor danes pozdravljati: Marija, moja podoba!

Neki dan si dá Božji Sin pokazati denar in vpraša: „Čegava je ta podoba in napis?“ In ko so mu odgovorili: cesarjeva, reče: „Dajte tedaj cesarju, kar je cesarjevega in Bogu, kar je Božjega.“ — In če bi nam on pred kako Marijino podobo enako vprašanje stavil, in bi mu mi odgovorili: to je Marija z nadpisom: Mati Božja; bi nam on, kateri je s križa vesoljnemu človeštvu dal Marijo za mater, brezdvombeno veleval: Dajte ji tedaj, kar ji gre: ljubezen, hvaležnost in častenje! Zakaj? — Zato, ker je ona, kakor je brati v bukvah modrosti, odsev večne luči in neomadežano zrkalo ve-

ličastva Božjega in prava podoba njegove dobrote.

Če imamo koga prav radi, ga imamo zmeraj in povsod pred očmi in smo v duhu zmeraj ž njim združeni. Ker je pa ljubezen do Marije tako rekoč v našem srci vstvarjena z nami tudi prišla na svet, ker je bila po krasnih besedah Fenelonovih takorekoč z nami rojena, imamo vsled te prirojene ljubezni tudi Marijo vedno živo pred očmi. In ako so nam nepozabljivi trenutki, v katerih nas je naša dobra mati moliti učila prvo Češčena si Marija, prvo podobo Matere Božje razlagala in nas prvokrat peljala v njeno svetišče, ako so nam tako nepozabljivi, da se spomini na te blažene čase po dolgotrajnih letih, katere smo morebiti v lahkomišljenosti in pregrehi preživeli, kakor svitle zvezde, ki noč našega srca razsvetlujejo, povračajo nazaj: — nam je podoba Matere Božje še bolj živo in povsod pred očmi in nam je za Jezusom Kristusom najlepši predmet našega veselja, našega sladkega tolažila in našega

največega češčenja. Kdor prav ljubi, si prizadeva tudi posnemati predmet svoje ljubezni. V tem obstoji tudi poglavitni del Marijinega češčenja. Bolj ko ljubiš Marijo, dé sv. Efrem, bolj si boš prizadeval posnemati jo in ji biti podobnejši.

Marija bodi tedaj moja podoba;

O da bi tudi jaz bil njena podoba!

To naj bo predmet današnjega našega premišljevanja.

Pozdrav naš: Marija, moja podoba, razjasni se nam najlepše po izreku sv. Evtihija: „Podoba, katero najraje v duhu premišljujem in jo največkrat v resnici gledam, je podoba presv. Device.“ Po goreči ljubezni in večkratnem premišljevanji postane moja podoba, in moja podoba je v dvojnem obziru, v duhovnem po premišljevanji in v materijalnem po roki človeka. Ker nam, žali da, svet s svojim trušem zatemneva naše duhovno okó, ker, žalibog! na tej revni zemlji nismo svetniki, in ker se mi s svojim notranjim ne mudimo tako radi v nebesih, kakor bi morali, potrebna nam je

vidna podoba, da se zamoremo po pre-mišljevanji taiste dvigniti do nebeške Kraljice; potrebna nam je zrezljana po-doba, potrebna slika Marije Device.

Da se verni kristjanje v svojih stiskah zatekajo h kaki Marijini podobi, je čisto v soglasji s svetim pismom in od Boga samega potrjeno v stari zavezi ter v novi zavezi odobreno po samem Jezusu Kristusu.

Ko je bil Bog poslal vesoljni potop, kam se je zatekla Noetova družina, da bi si življenje rešila? K oni barki, ki ni bila družega nego predpodoba Ma-rijina.

Ko je šlo izraelsko ljudstvo iz Egipta v obljubljeno deželo, prišlo je v pušavo, kjer mu ni bila znana nobena pot. Kdo mu je iz zadrege pomagal? — Bog in Marijina podoba; kajti oni steber, ki je hodil pred njimi in bil po dnevi z oblaki zakrit, po noči pa v ogenj zavil, ni bil nič družega, nego predpodoba Marijina!

Ko je usmiljeni Samarijan usmilil se nesrečneža ob cesti ter mu olja in vina

vlil v njegove rane in jih obvezal, — ta ranjenec bil je grešnik, usmiljeni Samarijan Jezus Kristus, olje pa, ki je bolečine lajšalo, in obveze, s katerimi je bil obvezal rane, bile so predpodobe Marijine dobrotljivosti in usmiljenosti.

Ko je bil Lazar umrl, kedo se je posebno za njegovo oživljenje prizadeval, kedo je jokal in prosil za-nj? Marija in Marta, predpodobi Marije Device. Kar je pred rojstvom Marije Device in pred njenim vnebovzetjem predpodobovalo nebes Kraljico, to so po njeni presrečni ločitvi iz doline solz predstavljale in predstavljajo resnične podobe, čijih častenje odobraval in potrdili so razni cerkveni zbori. Kakor dandanašnji tisoč in tisoč Marijinih častilcev leto za letom roma k čudodelnim in milostnim podobam Marije Device v Loretto, na sv. Višarje, k Mariji-pomagaj na Brezje, na Tersat, sv. Goro, k Lurdski Materi Božji itd., tako ima tudi slehern pobožen kristjan kako podobo Matere Božje v svoji hiši, ali pa nosi njeno svetinjico na svojih

prsih. Po večkratni molitvi pred Marijino podobo, po pogostnem gledanji in pre-mišljevanji Marijine podobe vtisnejo se kristjanu krasne poteze nebeške Kraljice tako globoko v dušo in tako živo v spomin, da mu Marijina podoba v njegovem notranjem zmiraj stoji pred očmi in ga spremlja povsod in on zamore v resnici reči: Marija, moja podoba! — Na ta način prišel je bil sv. Lenart Porto-Mavriški tako daleč, da je večkrat na prižnici ponavljal te-le besede: „Če pomislim, kolikere in kako velike milosti sem že od Marije prejel; če klečé molim pred Marijino podobo, dozdeva se mi, kakor bi bil jaz sam cerkev z milostno podobo Matere Božje, čije stene so vse zakrite z zaobljubljenimi tablami, na katerih vseh stoji zapisano: „Iz hvaležnosti za milost, po Mariji zadobljeno! Tako se mi zdi, da te besede so tudi na meni povsod zapisane.“

Ko je zveličana Marija Viktorija Sarntheimska l. 1722 bolna ležala v postelji in od prevelikih bolečin nobenega

uda več ganiti ni mogla, dobi iz daljine prav lepo podobo Matere Božje, za katero je že bila v notranjih prostorih samostana postavila lepo kapelico. Praznično oblečene in goreče sveče v rokah držeče gredó samostanske nune do vrat došli podobi Matere Božje naproti. Ko jo sprejmejo, zapojejo prekrasno pesem: „Češčena bod', morska ti Zvezda!“ — Te pesmi glas prodrè tudi do bolne Marije Viktorije, ki jo gane z nebeško močjo. Takoj skoči lahno s svoje postelje. Na golih kolenih drsa se podobi naproti, in v gorkih solzah vtopljená pozdravi Kraljico nebes v njeni podobi. Potem se zopet vleže potrpežljivo nazaj v svojo posteljo. Tako se moramo tudi mi, ljubljeni Marijini častivci, v veselji in žalosti, v sreči in nesreči k podobi Matere Božje zatekati in nositi jo duhovno v svojem srci, kakor jo je v resnici nosil na svojih prsih Poljski kralj Janez Sobieski v vseh svojih vojskah.

Ko nekoč mati Karola VIII., francoskega kralja, s pridevkom Lepi, svojega

sina zaradi njegove lepe zunanosti pohvali, odgovori ji ta z otročjo hvaležnostjo: „Saj sem jaz tvoja podoba, o mati!“ — O da bi, pobožni kristjanje, tudi mi Mariji reči zamogli v resnici: Mi smo tvoja podoba, naše življenje je podoba tvojega življenja in naše čednosti so odsev tvojih čednost!

Kolikor časa si ne prizadevamo ne samo moliti pred tvojo podobo, marveč tudi posnemati tvoje čednosti, toliko časa je tudi nemogoče, da bi nas, o Marija, Ti ljubila popolnoma!

O zveličanem beraču Benediktu Labru govori njegov življenjepis: „On svoje srčne ljubezni do preblažene Device ni razodeval samo po svoji vneti vdanosti, ne samo po pogostem romanji na njene božjepotne kraje, marveč posebno po posnemanji njenih čednost.“ To mu je bila glavna reč, in tako bi moralo biti to tudi poglavitna stvar slehernega kristjana, slehernega Marijinega častivca.

V 14. stoletji živela je na Laškem v neki grajščini žlahtna družina z dvema

otrokoma. Njuni roditelji pomró zgodaj in tako prideta siroteja pod varstvo nekega strica. Brezbožen človek bil je ta stric, ki je sklenil siroteja spraviti s sveta, da bi se njunega premoženja polastil hudobnež. Otroka hodila sta slehern dan z grada v bližnjo cerkev k sv. maši. Pot pa peljala je tjekaj čez grozne prepade. V te hotel je grozovitnež pahniti otroka; zategadel je pa zmeraj lazil za njima. Umirajoča mati jima je bila izročila zabojček z naročilom, da ga poprej ne smeta odpreti, kakor kedar bi občutila kak velik strah. Taki čut poloti se ju na tem potu tako hudo, da ju obide strah in trepet. Odpreta tedaj zabojček, ki sta ga vedno nosila seboj. Bila je pak notri z briljanti ozališana podoba njune ranjce matere. Žarki vzhajajočega solnca sijejo na žlahtne kamne, da se blesketajo v čudovitem blesku. Ta nezapopadljivi blesk, ki je prihajal od otrok, prestrašil je hudobneža, ki je tičal za drevesom, tako zeló, da je bil čisto iz sebe in da se v črnem obupu

strmoglavi sam v prepad, v katerega je hotel pahniti otroka. Siroteja bila sta rešena. — Materna podoba ju je bila obvarovala! — S srčno gorečnostjo častimo tudi mi Marijo, posnemajmo jo v življenji in kličimo iz srca pogostoma k njej: Marija, moja podoba! Če v to podobo imamo vedno duhovne oči vprte, je svoj dan ne bomo več gledali v podobi, ampak od obličja do obličja v svetih nebesih.

Molitev.

O Marija, podoba vse svetosti! Upodobi v svojem presvetem Srcu tudi nas vse, svoje sinove in hčere, ki pred tvojo podobo klečimo in tebe Mater na pomoč kličemo. Pomagaj nam, da te enkrat, ki tvojo sveto podobo zdaj častimo in tebe na pomoč kličemo, v nebesih od obličja do obličja gledali bomo. Amen.

Moli trikrat Češčena si Marija v namen današnjega premišljevanja.

XVIII. dan.

Marija, moja cvetlica!

„Lepa si ti, moja prijateljica, prav lepa in madeža ni ga na tebi.“

Modri Salomon.

Med neživimi stvarmi je gotovo najprijetnejša cvetlica in ni ga človeškega srca, da ne bi ga njena podoba razveselila in s svojim blagim duhom ne vedrila. Svetniki, kateri so si z močjo svoje vere podvrgli ne le ljudi in živali, marveč še celó mrtvo naravo, razveseljevali so se nad cveticami, najlepšimi stvaricami v naravi. Sv. Ignacija je navduševal njih pogled in sv. Frančišek Asiški imenoval jih je svoje ljube sestrice. Sv. Roza Limanska venčala je vsako soboto v letu podobo Matere Božje s cveticami, ki jih je sama izgojila v svojem vrtiči, ter čudovito bilo je gledati, da ni bil vrtič blage Roze nikdar prazen cvetic. Tudi v najnevgodnejšem in mrzlem

vremenu cvetele so tamkaj cvetlice za venčanje predrage podobe.

Toda, kaj so proti Mariji zemeljske cvetlice, katere sv. Duh pripodoblja kratkemu človeškemu življenju, rekši: „Človek je kakor cvetlica, ki zjutraj cvete in zvečer ovene?“ Kaj so te cvetlice proti cvetlici Mariji, katero jaz z vami, ljubljeni kristjanje, pozdravljam in jo imenujem svojo cvetlico? — Marija sama zove se cvetlica: „Jaz sem poljska cvetlica.“ Prerok Izaija gleda jo v svojem preroškem duhu iz korenine Jeseta razcvitati. V visoki pesmi kliče se Marija lilija med trnjem, in v bukvah modrega Siraha pa roža jerihunska. Sv. Epifanij čisla jo ko najlepšo cvetlico v vrtu Gospodovem, in sv. German pravi: „Rad umrjem, če sem zagotovljen, da smem to cvetlico svojo imenovati.“

Jelite, ljubljeni Marijini častivci, da hočemo toraj danes to nebeško cvetlico premišljevati? Učeni Hugon od sv. Viktora daje nam k temu povod. Popolna cvetlica mora imeti tri lastnosti: mora biti

lepa, lepodišeča in zdravilna. V Mariji je v največi popolnosti združena vsa lepota žen stare zaveze. Njeno čelo obdaja nebeška miloba, iz njenih oči se odsevajo sveta nebesa in vso njeno zunanost obdaja rajska lepota. Lepše cvetlice, zdi se sv. Anzelm, ne bi bil dobrotljivi in vsemogočni Bog mogel vstvariti. Ali se je tedaj čuditi, če divni Salomon svojo nevesto tako-le popisuje: „Lepa si ti, moja prijateljica, čisto lep, in ni ga madeža na tebi!“

Marija je najpopolnša cvetlica, ker je najlepša in ker razširja tak vonj okolo sebe, ki presega vse vonje bogate Indije.

Turčini menijo, da je cvetlični vonj vzduh njihovega preroka Mohameda. Toraj tudi ne vrže nikdar mohamedanec cvetlice na tla, in če katero na tleh vidi ležati, pobere jo takoj. Kar je pri Turčinih prazna izmišljotina, to je pri nas kristjanih prava istina. Naša cvetlica diha vonj Kristusa, Marijin vonj je vzduh vsegamogočnega Boga. Zategadel nas tudi vleče nekaj neprestano k njej, pravi Gerzon,

ker nam od nje nebeška radost naproti pihlja, ker se iz nje izliva rajski vonj, in ker nas v njenem obližji obdaja balzamska dišava svetosti.

Vonj Jezusa Kristusa, kateri jo je obdajal, vonj njenih vzvišenih čednost je vlekel srca vseh na-se. In kaj hočemo, ljubljene Marijini častivci, tudi mi družega, kakor da vskliknemo k Mariji z besedami visoke pesmi: „Vleci nas za saboj, mi tekamo za vonjem tvojih mazil.“ Ta mazila ne pomenjajo družega, kakor vonj njenega lepega zgleda, njene vzvišene svetosti, njenih čednost in dobrih del.

Tretja lastnost popolne cvetlice se redko kedaj nahaja združena z obema unima. Nahajajo se cvetlice lepe in dišeče, pa brez zdravilne moči, in tudi narobe: nahajajo se cvetlice z zdravilno močjo, pa brez lepote in vonja. Le v eni sami cvetlici najdemo v najobilnejši meri združeno z vonjem in krasoto zdravilno moč, v Mariji namreč, katero sv. Cerkev kliče zdravje bolnikov. Kakor je njen Božji Sin, ko je bival na zemlji nešte-

vilne in vsakoršne bolnike ozdravljaj, tako odjeme tudi Marija vso boleost, in ni je bolečine niti dušne niti telesne, da ne bi rešila od nje ubozega človeka trpina. Preberi, o kristjan, tisoč in tisoč knjig, ki govore o ozdravljenjih na priprošnje Marijino; preštej, če moreš, množino zaobljubljenih podob, ki so razobešene po božjepotnih svetiščih Marije Device, katere oznanujejo čudeže njene zdravilne moči vernemu ljudstvu, in prepričal se boš, da v Mariji častiš popolno cvetlico.

Papež Klemen XI. mudil se je večkrat po dolgo časa v kapucinskem samostanu na krasnem jezeru Abanoškem, ker je v njem živel zveličani Krišpin Viterbski kot laik, nad čigar svetostjo so se vsi zgledovali. Ko so bili nekdanj sv. Oče zopet v samostanu in so se pri tej priliki vdeležili daritve sv. maše, napade njih kamornika Adrijana nenadoma strašno grizenje tako, da je moral iti iz cerkve. Iz cerkve gredoč sreča brata Krišpina, katerega globoko v srce ganejo hude

bolečine papeževega kamornika. Da bi mu jih polajšal, pelje ga pred svoj oltar, s katerega mu veli vzeti eno Božji Porodnici darovanih cvetlic, na kar je bil za vselej rešen te hude bolezni. Ko domači papežev zdravnik o tem ozdravljenji zve, reče Krišpinu: „Tvoja zdravila imajo večjo moč memo mojih.“ Na to mu odgovori zveličani Krišpin: „Gospod, vi ste spreten zdravnik in kot tacega pozná vas celi Rim, pa presv. Devica je še spretnejša od vas in vseh zdravnikov celega sveta.“

Molitev.

Res, o Marija, ti si cvetlica krasnejša od nebes, lepše dišeča kot rajski vonj, in zdravilneja memo vsakih zdravil! Nazaret, kjer si bila rojena, zove se cvetlica, in iz groba, v katerem so zastonj iskali tvojega trupla, vzrastle so cvetoče cvetlice. Tako so dičile tvojo zibel in tvojo gomilo cvetlice v skriv-

nostni spomin, da te bode enkrat krščanstvo kot cvetlice najlepšo častilo. — O da bi te slehern kristjan od svojega rojstva do smrti goreče častil in pogostoma iz globočine svojega srca k tebi klical: Marija, moja cvetlica! Amen.

Moli trikrat Češčena si Marija v namen današnjega premišljevanja.

XIX. dan.

Marija, moj prstan!

Marijina ljubezen je prstan, kateri njeno materinsko srce združi z našim srcem.

Sv. Andrej Kretanski.

Za časa poganskih cesarjev se je na Laškem malokedaj omenjalo Marijino češčenje. V podzemeljskih duplinah — katakombah — so se na tihem častili svetniki in mučenci, katerih grobovi služili so vernim za oltarje, na katerih so se obhajale Božje skrivnosti.

Plemenite rimske gospé nosile so prstane z žlahtnimi kamni, v katerih so bile vdolbene Marijine podobe. Te zapuščale so umirajoče svojim otrokom kot predpodobo svoje vere. Galla, Simmahova vdova, zidala je dolgo potem cerkev, da bi v njej shranila nek prstan, ostanek verskega preganjanja. Ta njena stavba bila je tako krasna, kakor bi jo bile nadzemeljske roke kakega umetnika naredile. Zato se je pa v časti imela, kakor kak dar sv. nebes.

Časi strahú in krvavega verskega preganjanja so zdaj minuli, saj po naših krajih. Prerokovanje presv. Device se je spolnilo: „Od sedaj me bodo srečno imenovali vsi narodi.“ Očitno se časti njena podoba v neštevilnih cerkvah in kapelicah, pred katero tisoč kristjanov kleči in jo na pomoč kliče.

Če tudi nam ni treba sedaj Marijine podobe nositi na prstanih, da bi jo zamogli ob času preganjanja hitro skriti, moramo vendar prebláženo Marijo Devico v znak svoje najsrčneje ljubezni pogo-

stoma s sv. Janezom Damaščanom pozdravljati: „Marija, moj prstan!“ In zakaj? Zato, ker je prstan podoba edivosti, katero zamore razušiti le smrt, podoba ljubezni, katera do groba zvesta ostane. Naša zveza z Marijo mora biti ravno sveta in vzvišena, prav trdna, nerazrušljiva in stanovitna. Marija naj bode tedaj naš milostni prstan, naš prstan najsvetejši ljubezni, o čemur naj nas podučí današnje pre-mišljevanje.

Slavnoznani milostni podobi Matere Božje na Montseratu na Španjskem poslal je bil Franc I., francoski kralj, iz ječe svoj prstan z naslednjimi besedami: „To je edini dar, ki ga zamore kralj jetnik darovati nebeški Kraljici.“ Kralj ji je podaril prstan, Marija njemu svojo milost. Franc se je bil z edinim darom, ki mu je bil še ostal, obrnil za pomoč do Marije, in ona mu je zato pri Bogu sprosila rešitev iz njegovih verig. Bil je to pravi milostni prstan! Kar je tû samo podoba, to je Marija v resnici.

Ako je tedaj po besedah sv. Leona Velikega vsak grešnik vjeti kralj, obrne naj se s povzdignenimi rokami za pomoč do nebes Kraljice, in Marija ga bo verig greha in skušnjav rešila, obvarovala pred nesrečo in preganjanjem, pred boleznijo in uboštvo; kajti ona je oni milostni nebeški prstan, v katerega je Bog vkoval celo človeštvo, kakor pravi sv. Atanazij.

„Milosti si polna“, tako pozdravil je nadangelj Marijo. Pa te polnosti milosti ni prejela samo za-se, ampak tudi za nas. Sv. Cerkev lepo uči, da milosti, katere prejmemo od Boga, zadobivamo po Mariji. Od njene polnosti smo vsi prejeli in prejemo še zmeraj; kajti kakor je prstan okrogel in brez konca in kraja, tako so tudi milosti, katere po Mariji prejemo, brezmerne, brezštevne, brezkončne. Sv. Brigita, ta velika Marijina častivka, dobila je bila nekdanj prikazen, v kateri je videla nebeško Kraljico, kako v neskončni milosti in ljubezni s svojima rokoma objema ves svet. Njeno materno srce žarelo se

je kot najbolj ognjeni rubin in njene roke, vpognjene kot prstan, svetile so se kot bliščeče zlato. Glej, ljubljena hči, pravi prikazni, tako objemam, kakor milostni prstan, milostno celi svet! — Kamor se obrnemo, ljubljene Marijini častivci, povsod nas objema prstan njenih neštevilnih milost, katere nam izprosi od Boga. Kar posedemo, kar sleherni dan prejemamo in kar bodemo še v prihodnje prejemali, je Marijina milostna prošnja, in v tem, ko se za eno prejeto dobroto zahvalujemo, pripravljeno ima že drugo, da nas ž njo poplača za skazano hvaležnost.

Pred milostno podobo Matere Božje na Montseratu klečala sta Ferdinand Katoliški, kralj Španjski, in njegova soproga Izabela, da se zahvalita Mariji za zmago nad Saraceni in zmago križa na obzidji Granadaškem. — Komaj končata svojo pobožnost, pripluje v Barcelonsko luko ladija, najimenitnejša morda izmed vseh, ki so kedaj se zibale po valovih Srednjega morja. Bila je to ladija velikega

in pobožnega Kolumba, kateri je pod varstvom križa in Matere Božje iznašel novi svet, in takoj naznanil veselo novico kraljevemu paru, da sta postala gospodarja novega kraljestva unkraj morja.

Ako si dva večno ljubezen in zvestobo obljubita pred oltarjem, podasta si v znamenje te zvestobe prstan. Ta prstan natakne se na četrti prst leve roke, ker poleg starega poročila od tega prsta drži žila naravnost proti srcu, ki je ravno sedež ljubezni. — Marija je naš prstan svete ljubezni, katera se iz njenega maternega srca po srčni žilici mogočno pretaka v nas. Marijina materna ljubezen nas objemlje, kakor je sedmerobarvena mavrica po vesoljnem potopu v znamenje mirú in sprave objemala ves svet. Njena materna ljubezen nas tako obdaja, da smo vstanu s sv. pevcem naravnost reči: „Če bi se podal v nebesa, bila bi tù, če bi se podal v pekel, bila bi tù, če bi se s perutami jutranje zarje podal na skrajni konec morja, da bi tamkaj

prebival, bi me tudi tam tvoja desnica držala in tvoja roka vodila! — Pač srečna tedaj duša, katera je z nerazvezljivo zavezo zedinjena z Marijo, katere ljubezen je ravno prstan, kateri naše srce veže z njenim maternim srcem. Srčno ljubezen, katero so svetniki Božji Materi skazovali, poplašala jim je ona gostokrat na čudežen način.

Zveličani Alan de Rupe, iz reda sv. Dominika, bil je eden najiskrenejših zagovornikov češččenja preblažene Device in eden najgorečnejših pospešiteljev sv. rožnega venca. Pred svojim vstopom v samostan bil je vojak. V neki bitvi bil je okolo in okolo od sovražnika obdan. Njegova smrt bila je tedaj neizogibljiva. Zdajci zateče se k Mariji in ona ga z mogočno roko nepoškodovanega skozi vrste sovražne izpelje na varen kraj. Drugi pot rešila ga je gotovega potopa v nevarnosti na vodi. Zategadel pa je bil vdan Mariji prav iz srca, ter je svoje življenje posvetil v službo Marijino.

Molitev.

O Marija, mati moja! S svojim usmiljenjem obsegaš nebo in zemljo. Kakor prstan nima kraja in ne konca, tako brezmejne so tudi tvoje milosti, katere skazuješ grešnim Adamovim otrokom, ki k tebi pribežé. O usmiljena mati, dodeli, da prstan tvoje ljubezni našo dušo tudi v večnosti na večne čase s teboj združuje! Amen.

Moli trikrat Češčena si Marija v namen današnjega premišljevanja.

XX. dan.

Marija, moje orožje!

„Marija je orožje, s katerim vselej zmagamo.“

Sv. Peter Krizolog.

Leta 1212 premagal je Alfonz IX., s pridevkom žlahtni, zamorce v veliki

bitki. To zmago pripisovali so po vsem Španjskem varstvu presv. Device. — Že so bežali v divjem begu Španjci, zmagal je bil polumesec; — zdajci razvijejo zastavo s podobo žalostne Matere Božje, in zmaga je na strani kristjanov. „Ti si bila, o Marija, moje orožje“, vsklikne zmagonosni Alfonz: „toraj gre vsa (zahvala za Bogom) tudi tebi!“ Tako govorimo tudi mi, ljubljeni kristjanje; kajti skušnja nas uči, da smo na Marijino priprošnjo mnogokrat premagali svoje sovražnike. „Marija, tvoje ime je moje orožje“, dé sv. Alfonz, in sv. Peter Krizolog pravi: „Marija je orožje, s katerim vselej zmagamo.“

Kak pogum nas mora toraj navdajati, ljubljeni kristjanje, ko vemo, da je Marija naše zmagovito orožje! Zatoraj tudi krščanstvo časti Marijo ko pomoč kristjanov. Kakor o njenem Božjem Sinu, smemo tudi o njej reči: „Ako je Marija z nami, kdo bo zoper nas?“ — Zategadel pravi tudi sv. German: „Kedo, o Mati usmiljenja, ima za tvojim Sinom večjo

skrb memo tebe za nas? Kedo nas brani, kakor ti, v težavnostih našega življenja? Kedo brani grešnike in se za-nje tako-rekoč bori, če ne ti? Tvoja pomoč je krepkeja in zmagovitneja memo vsacega zemeljskega orožja! Pač da, Marija je moje orožje, in sicer v vojski in v miru!

Ne pravi ne zastonj pobožni Job: „Človeško življenje je vojska na zemlji“, vojskina služba; zakaj vsakdo izmed nas prav dobro vé, da nebeško kraljestvo silo trpi in le silni ga bodo na-se potegnili. Imamo pak raznoterih sovražnikov, ki se vzdigujejo zoper nas in nas ne pusté nikoli pri miru. Da, še celó v nas samih skrita tiči neka sovražna snov, katera je vsled podedovanega greha še tudi po sv. krstu ostala v nas, neko nagnjenje k hudemu, katero se zmeraj vojskuje zoper dobro. Toraj pa pravi apostelj: „Čeravno čutim v sebi drugo postavo, žene me vendar zmeraj nekaj, da storil bi hudo.“ — Poželjenje oči, poželjenje mesa in napuh

življenja preži napasti nas in pripraviti k padcu. — Hudobni ljudje trpinčijo nas z vsakaterim preganjanjem, obrekovanjem in se ko pravi sovražniki bojujejo zoper nas. Opraviti pa nimamo samo z ljudmi, ampak po besedah aposteljniovih tudi „z nevidnimi duhovi v zraku“. In na zadnje gostokrat še Gospod nas poskuša z raznimi in težkimi obiskovanji, da je očitno, kakor pravi sv. pismo, če ga ljubimo ali ne.

Sredi tega vročega in težkega boja, obdan od notranjih in zunanjih sovražnikov, zapleten v vsakotere skušnjave, v tem vednem boju na življenje in smrt, znajde se kristjan vse svoje žive dni do trenutka, ko moli mašnik nad truplom njegovim: „Gospod, daj mu večni mir in pokoj!“ — Vendar pa ni brez brambe, brez pomoči, brez orožja v tem boju! — Marija je orožje njegovo, čije ime zatira zlobnost hudobnih ljudi in prežene hudobe, ona, čije moč prepodí skušnjave vse, razprši vse duhove v ozračji in pomaga nositi vsa obiskovanja vdano v

Božjo voljo; ona, o kateri govori visoka pesem tako-le: „Kedo je tista, ki vzhaja ko jutranja zarija, lepa ko luna, izvoljena ko solnce, in strašna ko zvrstena vojska?“ Marija! — Zatoraj pa pravi sv. Epifanij: „Ako vidi pekel v tvojem srci Marijo in čuje s tvojih usten njeno ime, zapahne plamensko brezdno, in vse hudobe, ki jih je bil pekel izposlal v tvojo pogubo, vrniti se morajo sramotno nazaj.“ — Zavoljo tega nas opominja veliki Marijin častilec o. Segneri, razlagajoč besede aposteljnov: „Bojuj se ko dober vojak Jezusa Kristusa: Taki ne nosi družega orožja, kakor vdano češčenje do Marije; taki ni opasan z drugim mečem, kakor s Češčenamarijo, ker se zamore še le tedaj vojščak Jezusa Kristusa zvati, če njegovo presv. Mater časti in ljubi.“ Njegova čelada je ime Marija, njegov oklep ljubezen Marije, njegov škit priprošnja Marijina. S tem orožjem je zmožen premagati vsacega sovražnika, konec svojega življenja pa v srečnem samosvestji vsklicati: „Hrabro sem se

vojskoval, zato me pa čaka krona pravice!“

„Če hočeš imeti mir, pripravljaj se za vojsko“, glasi se prav moder rek, kateri priča, da, če hočeš mir imeti, ne vrzi orožja od sebe, ampak ž njim bodi zmeraj opasan, ker le v tem slučaju bode sovražnik imel strah pred nami in se ne bode upal nas napasti. Ravno to veljá tudi na polji duhovnega življenja. Saj zgubljena bi bila duša, ki bi še le tedaj iskala orožja in za-nj zagrabila, ko jo je že napadel sovražnik. Tudi za časa mirú, tudi za časa, ko počivajo strasti, mirujejo skušnjave in nas hudobni duh popusti, ne sme se iz rok orožje dejati. Zmeraj je in ostane resnično, kar pravi sv. pismo: „Moj sin, če hočeš ljubiti Boga, pripravi dušo na skušnjave,“ in čim mirneje je bilo v tvoji duši poprej, tim ljuteji je boj, kedar se vname.

Ko je hrabrega vojščaka Sigvarta, vojvoda Northumberlandskega l. 1505 napadla huda bolezen, ko skušen in pogumen vojak ni hotel čakati svoje bližnje

smrti v mehki postelji; hotel je umreti z orožjem v rokah. Ko je čul, da bliža se mu smrt, vелеva svojim ljudem, da naj ga oborožé z vsem orožjem, katero je nosil v tolikih vojskah, potem usede se v svoj naslonjač, potegne meč — in izdihne dušo.

Tako bi moral tudi slehern kristjan zoper svojega sovražnika, ki ga hoče na duši usmrtiti, čakati pripravljen za boj. Tudi on ne sme ob času mirú in tišine ležati v mehki postelji lahkomišljenosti, lenobe in mlačnosti, temuč vaditi se mora v bojevanji, pripravljen mora biti za napad, in ne smé iz rok orožja dejati. — Marija pak je orožje, ki premaga sovražnika, v resnici napadajočega; Marija je orožje, katero napadajočega sovražnika zadržuje in preplašuje.

Molitev.

O nebes Kraljica! Kedar se bode začelo temniti nam pred očmi in nas

bo dušni sovražnik napadal od vseh strani, tedaj vojskuj se za nas, prosimo te, o Marija Devica, da nas otmeš večnega pogubljenja in nas pridobiš za sveta nebesa. Amen.

Moli trikrat Češčena si Marija v namen današnjega premišljevanja.

XXI. dan.

Marija, moje sidro!

„Kličí Marijo na pomoč,
in poginil ne boš.“

Sv. Efrein.

Havana, eno najbogatejših tržišč, je glavno mesto Kube, največega zahodnjeindiških otokov, kateri se razprostirajo v Mehikanskem zalivu. Ta otok zove se tudi biser Antilskih otokov, ker raste na njem vsakatero najžlahtnejše sadje. Boljši in žlahtnejši pridelki ne dobé se nikjer v onih krajih. Kar pa potujoče

bolj zanimiva, kakor otok in mesto Havana, je milostni kip naše ljube Gospé, kateri se nahaja na mestni trdnjavi, na takozvanem Moro, kateri nadkriljuje morsko luko mesta Havane. Kolikorkrat je katera ladija zapustila to luko in plula čez Veliko morje v Evropo, vselej so pred svojim odhodom pomorščaki okolo obzidja te trdnjave nosili kip Matere Božje v procesiji, da bi na njeno priprošnje sprosili od Boga srečno popotovanje v daljno Evropo.

Ako po pravici sv. Avguštin pravi, da naše življenje ni družega, nego stanovitno viharo in nemirno morje, na katerem ni barčica našega življenja tudi en sam trenotek varna, marveč v večni nevarnosti, v morskih valovih potopiti se; kam se nam je obrniti v tej nevarnosti našega življenja, na koga se z zaupanjem ozirati? — Kam drugam, ljubljeni kristjanje, če ne na Marijo, katera je za Jezusom naša edina pomoč; kakor na Marijo, katero sv. Andrej Kretanski močno in nepremakljivo sidro

imenuje. Toraj naj tudi mi danes in vselej Marijo pozdravljamo, rekše: Marija, moje sidro!

Da, presv. Devica je moje sidro in sicer: v viharjih sedanjosti in v luki večnosti.

Ljubljeni kristjan! naj bi ti obiskal Mater Božjo Lampaduško, katera ko svetilnik sredi pustega otoka med Malto in Afriko stanuje, čije svetilnico kristjanje in mohamedanje menjajoč preskrbljujejo z oljem, ker na morji v njeno pomoč zaupajo; naj bi ti molil pred podobo Matere Božje Monte Neroško, h kateri romajo vsako leto neštevilni romarji in katere cerkev se veličastno dviga nad mestom Livorno in nad obrežjem Tusciskega morja; naj bi ti pokleknil pred podobo Matere Božje Lavasinaške in Korziške, na katero se z zaupom ozirajo mornarji Srednjega morja; naj bi ti romal k Hutski Materi Božji, čije kapelica je bila zidana v 13. stoletji na strmi pečini: po vseh teh božjepotnih krajih in kapelah našel bi shranjeno

sidro v znamenje hvaležne ljubezni za Marijino varstvo in pomoč v morskih viharjih.

Kakor je pa Marija že velikokrat pomagala onim, ki so klicali na pomoč v raznih nevarnostih. tako je tudi nam Marija mogočno sidro, ki v viharjih barčico našega življenja pred potopom obvaruje. Ako se nebo stemni, morje nemirno postaja, pomorski ptiči nad ladijami v kobaru vrščé, vihar tako strašno buči, da škripljejo jadra, ako se valovi vspenjajo zmeraj višje in višje in divji šijon premetava peneče in šumeče valove, ako ladijo valovi kakor turen visoko zaženejo, da se zopet v enako globok in strahovit prepad pogrezne; — takrat v viharji vrže se sidro v globočino morja, toda, če čudeža ne stori Bog, je navadno zastonj, ker komaj zarije se v dno, že ga vihar zopet izdere in ladija se večidel potem razbije ob morskih pečinah, ali se pa pogrezne v globočino morja.

Toda naše sidro, Marija, ne goljufa nas nikoli; ono drži nas zmeraj trdno

in ne dopusti, da bi bili potopljeni, ugonobljeni. Kliči Marijo, pravi sv. Efrem, in nikoli ne bodeš utonil! Ako buta v té strasti vihar, ako se zaletavajo v té hudobni ljudje in tvoje duše najsilovitejši sovražnik, hudoba; pribeži k Mariji, opominja nas sv. Jožef Kalasanški, ona te rešila bo, ker je glavo strla kači, namreč ona, Mati Njega, ki zapoveduje vetrovom in morskim valovom. — Ko je bil vsegamogočni Bog grešni svet z vesoljnim potopom pokončal, oteli so se samo oni, ki so pribežali v barko, katera je Marijina predpodoba. Še zmeraj pak je, ljubljeni kristjanje, Marijino materno srce naša rešivna barka, še zmeraj je njena materna roka ono sidro, ki nas stano vitno drži v viharjih sedanjega časa ter srečno in varno spremlja do luke večnosti. Ko se ladija približa suhi zemlji, do katere so že željno pričakovali priti pomorski popotniki, vrže se sidro v brezdno morja, da bi ladijo držalo, ali pa priklopi se na sidro, katero je že od poprej vtrjeno v morski luki. — Ko je

popotovanje našega življenja končano, viharo morje tega sveta srečno prevesljano, ko je ožina med tukaj in tamkaj prebita in dosežena luka večnosti; kakega sidra potrebuje, ljubljene kristjanje, duša tedaj, da bi se obdržala na bregu srečne domovine, na kraju večnosti? Gotovo sidra Device Marije! Z njeno pomočjo, z njeno mogočno priprošnjo pri Bogu mogoče nam je srečno dospeti v sveti raj. Kardinal Hugo pravi: „Po Marijini priprošnji je veliko svetnikov v raj, ki bi sicer ne bili vanj prišli“, in sv. Antonin še govori tako-le: „Kakor je nemogoče, da bi se zveličali, od katerih Marija obrne proč svoje obličje in usmiljenje, ravno tako je gotovo, da se oni, katere Marija ljubi in za-nje prosi, zveličajo in dosežejo večno čast.“ Res, Marija stopi pred sodni stol Božji in zagovarja dušo, katera zapuščena in brez pomoči, svesta si svoje revščine in nezmožnosti, trepetaje čaka naznanjenja sodbe iz ust sodnika živih in mrtvih. Ona govori za-njo, in našteva vse ono malo dobrega, kar

je duša v življenji iz ljubezni do Boga, njej na ljubo in v njeno čast storila. In njene zagovorne besede padajo s toliko težo na tehtnico, da to malo dobrega prevaga hudo. Na to sprejme Božji Zveličar, ki nobene prošnje Mariji odbiti ne more, kakor pravi sv. Atanazij, dušo v večno veselje svojih nebes, in vresničil se je v luki večnosti duše klic, s katerim je v viharjih sedanjosti pozdravljala presv. Devico, rekoč: Marija, moje sidro!

Molitev.

O Marija, sidro ti mojega upanja! k Tebi zatečem se danes, in se zatekal bom ves čas svojega življenja. V mogočno varstvo Tvoje izročim se, proseč, ne zavrzi me, Mati ti moja! Glej me, revo ubogo, borečo se s silnimi viharji tega življenja, in vojskujočo se s satanom, večnim sovražnikom moje duše. Zgubljen sem na večno, če ne braniš

me ti, o Mati moja! Poln zaupanja tedaj
kličem k tebi, o Marija: Kraljica ne-
beška, ti sidro si moje! Amen.

Moli trikrat Češčena si Marija v namen
današnjega premišljevanja.

XXII. dan.

Marija, moje pribežališče!

„Marija je naše pribeža-
lišče po volji Božji.“

Sv. Bernard.

Ako koga na polji zasači huda ne-
vihta, hiti do bližnje hiše, da bi v njej
našel zavetje, in če je bil tako srečen,
kam priti pod streho, kako lepo zahva-
ljuje se onim, ki so ga prijazno vzeli
pod streho! Če bi kedo vedel, da zale-
zujejo ga hudi sovražniki in da vsak
trenutek utegnejo ga kje zaslediti in ne-
usmiljeno umoriti; ali pa, ko bi videl,
da se krvoločne zveri, srdite divje po-
šasti drvijo za njim ter ga vsaki hip

utegnejo doteči in na drobne kosce raztrgati; oh, kako srečnega bi se čutil, ko bi se mu nenadoma kje odprla vrata, da bi bil v varnem zavetju ter tako rešen gotove smrti! Bi li zamogel kedaj pozabiti ta kraj? bi li mogel se dobrim ljudem zadosti zahvaliti za tolikošno prijaznost?

Kje najde pa, ljubljeni kristjanje, naša duša zavetja, ako je smrtno grešila in jo greh preganja, žuga pogubljenje? Kam pribežal bode kristjan, ako trpinčen po grizeči vesti nikjer ne najde počitka? Kje našel bode zavetje? Pri Mariji. Marijino preljubeznjivo srce je grešnikom najvarnejše pribežališče. Kako bi mogla mati pozabiti svojega otroka, da bi ne imela usmiljenja ž njim. (Izaija 49, 15.) Kedar ves svet zavrže človeka, materno srce ga popolnoma zavreči ne more; če že vse milosti zapuščajo grešnika, Marija ga še ne zapusti, ona mu hoče biti zadnje pribežališče. Toraj sv. Cerkev Marijo imenuje pribežališče grešnikov, katero danes tudi mi pozdravljamo, rekoč:

Marija, moje pribežališče! Presveta Devica je naše pribežališče po volji Božji, po volji Svoji.

Sveti Bonaventura se ne more načuditi Božjemu usmiljenju, ki nam je dalo Marijo pribežališče grešnikov. Sleherni krščanska duša, ako bi se za voljo svojih velikih pregreh ne upala naravnost k Bogu obrniti, bi pa zaupljivo pribežala za posredovanje k Marijinemu maternemu srcu, bode usmiljeno in ljubeznjivo sprejeta. S križa je Jezus svoji ljubi Materi priporočil Janeza aposteljna z besedami: „Marija, glej tvoj sin!“ Pa ne samo Janeza, — vse svoje učence, vse kristjane je s temi besedami izročil Marijini materni skrbi. Sv. Avguštin veli: „Pod križem zastopal je Janez celo človeštvo in Gospod je njemu Marijo za mater izročil, rekše: „Janez, glej tvoja mati!“ Marijin poklic, da je ko mati človeštva pribežališče grešnikov, je Božja naredba, je nebeški poklic! Iz ravno tega vzroka je tudi razvidno, zakaj je Bog odločil svoji presv. Materi toliko

trpljenja in dopustil, da je bila pogreznjena v toliko globočino bolečin. Marija je morala občutiti vso grenkobo te solzne doline, okusiti vse hudo tega sveta, da je njeno srce postalo veliki studenec usmiljenja in sočutja do ljudi in posebej do nesrečnih grešnikov, zatekajočih se k njenemu maternemu srcu. Ona občuti tembolj naše gorjé, čim večje bolečine je trpela sama!

Bog je odločil Marijo v naše pribežališče, ker je Mati; kajti srce matere ima zmeraj nekaj vabljivega na sebi, nekaj kar manjša bojazljivost in odjemlje strah; nekaj kar daje človeku pogum in mu obuja zaupanje, kar v srcu obuja kesanje in očem solze izžema, kar človeka največkrat k odkritosrčnemu spoznanju nagne. Od tod tudi prihaja, da otroci, če so očeta razžalili, ali če jim kaj srce teži, zatekajo se k materi, da bi posredovala pri očetu.

Gospod, ki je vstvaril človeško srce, pozná ga tudi najbolje; zategadel dal nam je pa tudi Marijo za mater in nas

je Njej po svoji lastni najsvetejši besedi izročil. „Revni človek“, pravi sv. Anton Padovanski, „zatekaj se kakor otroci v Marijino naročje“. Izrek sv. Bernarda, ki smo ga ravno dokazali, se pa glasi: Marija je naše pribežališče po volji Božji!

Toda Marija hoče biti naše pribežališče tudi po Svoji volji, ako k nji pribežimo. Kajti, kakor je rada videla, da so se gostje na ženitnini v Kani Galilejski v svoji zadregi k njej zatekli, in je ona bila takoj pripravljena naprositi svojega Sina, da naj bi storil prvi čudež; tako hoče in želi ona še zmeraj, da naj se kristjanje zatekajo k njej, kakor je sama razodela sv. Brigiti, rekoč: „Hči moja, povej ljudem, da jim hočem biti pribežališče!“

To se je pokazalo očitno nad sv. Cerkvijo, nad aposteljni in učenci, katerim je bila v vsih njihovih preganjanjih mogočna podpora in bramba; sosebno pa še nad Janezom in Magdaleno, tema predpodobama pravičnih in grešnikov, čistih in spokornih duš, skazala

se je ko pravo in varno pribežališče. — Če je bila tedaj že Marija na zemlji pribežališče kristjanov, kolikanj bolj je še le v nebesih! Toraj dé sv. Gertrud: „Ako ima tudi najbolj zavrženi grešnik resnično voljo poboljšati svoje življenje, če se zateče k Mariji in prosi pomoči, sprejela ga bo in ne odbila od sebe.“

Po mnogoterih potih se Marija skazuje ko pribežališče: enim izhaja ko jutranja zarija, da jih prebuja iz smrtne spanja, v katero so se zazibali, omamljeni po pregrešnih sladnostih; drugim vzhaja kot svitlo solnce, ki prežene temne mrzle megle, da se jim v umu razdaní, da jim zamrza do božjih reči mine, in se njih srce ogreje k upanju in ljubezni do Boga. — Zapuščeni, obupajočim, slabovernim podaje svitlo luč, katera jih vodi iz temne noči obupa, iz malovernosti in dvomov na ravno pot trdne vere. Kedo bi zamogel popisati vsa pota, po katerih Marija grešnike išče, kliče in jih ljubeznjivo sprejema v svoje pribežališče!

Kedo bi zamogel prešteti vse čudovite prigodke, pri katerih se je Marija skazala ko pribežališče grešnikov!

Sveti Frančišek Saleški pripoveduje, da so v njegovem času študentje Padovanski imeli grdo navado, oboroženi po noči po ulicah hoditi in memogredoče nadlegovati z besedami: „Kedo si tù?“ Kedor jim ni odgovoril povoljno, bil je izpostavljen njihovim napadom. Zgodilo se je, da je bil študent, ki takemu razposajencu na njegov klic ni dal odgovora, po njem umorjen. Ubijalec zateče se v hišo vdove, čije sin bil je njegov součenec in prijatelj ter jo, razodevši ji strašno dejanje, zaprosi, naj bi ga kje v kakem kotu svoje hiše skrila. Usmiljena vdova zapre ga v neko oddaljeno in samotno sobico, pa kmalo zatem zvé strašno smrt lastnega sina. Dosti ugibati treba ni bilo, kedo je umoril njenega sina. Plakajoča podá se k morilecu in mu reče: „Oh, kaj ti je storil moj sin, da si ga nečloveško umoril!“ Ko morilec zvé, da je usmrtil

svojega najboljšega prijatelja, uderejo se mu vroče solze iz oči, puli si lase z glave, tolče se na prsi, vije roke, glasno zdihuje in joče. In namesto, da bi prosil nesrečno odpuščanja, vrže se na kolena pred-njo ter jo zarotuje, naj ga izroči pravici, da se bode zamogel pokoriti za tolikanj strahovito dejanje. Žalostno mater, katera je bila zeló krščanska in usmiljena žena, ganila je bolest nesrečnega mladenča tako zeló, da mu velí: „Če prosiš Boga odpuščanja in svoje življenje poboljšaš, te izpustim“, kar je tudi storila na njegovo obljubo.

Preljubljeni kristjanje. V tej resnični dogodbi odseva se vzvišeni poklic Matere Božje ko pribežališče grešnikov. Kedo ne vidi v tej materi vdovi Marije, katere edinega, preljubega Sina kristjan tolikokrat in tolikokrat s smrtnim grehom pribija na križ in ga mori?

Molitev.

O Marija! očitno spoznamo, da smo grešniki. Vemo, da smo že davno za-

služili na dnu pekla goreti; pa tvoja usmiljena roka nas je obvarovala, ali še sedaj se bojimo, da bi nas šiba Božja ne doletela, ker se še premalo varujemo greha; — zatoraj pribežimo k Tebi in Te prosimo, bodi nam pribežališče v vsaki nevarnosti, pomagaj nam, da popboljšamo svoje življenje, se grehov varujemo in dopolnujemo svoje sklepe. O Marija, pribežališče grešnikov, za nas Boga prosi! Amen.

Moli trikrat Češčena si Marija v namen današnjega premišljevanja.

XXIII. dan.

Marija, moje prebivališče!

Modrost si je zidala hišo.
(Preg. 9, 1.)

Ko je Jakob patrijarh potoval v Mezopotamijo, prehitil ga na planem noč. Ker

ni bilo blizo nobenega stanovanja, vleže se ves utrujen in zdelan na tla, si dene kamen pod glavo in zaspi. V spanji imel je čudne sanje. Videl je namreč lestvico, ki je segala od tal do nebá in angeli so gori in doli hodili po nji: Prešinjen od sv. strahú se prebudi in zakliče: „Kako strašen je ta kraj! Resnično, tukaj ni družega, kakor prebivališče Božje.“

Ljubljeni kristijanje, poznate li ono prebivališče, katerega predpoda je bila lestvica nebeška? — Marija je Vsegamogočnega resnično prebivališče, sv. hiša, v kateri prebiva sam Bog. To nam pové določno nadangelj Gabriel z besedami: „Pozdravljena bodi, Marija, Gospod je s teboj!“ Ti tempelj si sveti njegov, njegov si čist tabernakelj, izvoljena hiša njegova, njegovo prijazno stanovanje, v katero je prišel, ko je kot tujec z nebes prišel na zemljo, ko je prišel v svojo lastnino in njegovi ga niso sprejeli. (Jan. 1, 11.)

Sv. Andrej Jeruzalemski imenuje Marijo prebivališče nebes in zemlje; sv. Gre-

gorij stanovanje vsakoršne čednosti. Še lepše in veličastneje se o Mariji izreka sv. Bernard, govoreč: „Ti si hiša, v kateri stanoval je Gospod, o Marija, — káko to spoštovanje! Ti si stanovanje, v katerem prebivati smem, — káko to veselje!“ — Gospod je v Tebi stanoval s svojo vsegamogočno močjo; jaz pa smem v Tebi prebivati s svojo molitvijo in ljubeznijo, kolika sreča, koliko zveličanje! Marija je v resnici moje krasno in varno duhovno stanovanje!

„Modrost si je hišo zidala“, takó govori sv. pismo. (Preg. 9, 1.) Ako s to hišo razumemo Marijo, kako krasna in veličastna je pač morala biti! — „Pojdi sem, moja Izvoljena“, pravi zopet sv. pismo, „postaviti hočem Ti svoj tron“. Kako krasno je moralo pač tedaj biti prebivališče Večnega in kako veličasten Njegov tron! — Kralj Salomon postavil si je dve palači, eno za-se, drugo veliko krasnejšo za svojo soprogo, kraljico, katera je bila egiptovskega kralja Putiferja hči. Trinajst let stavila se je njegova

palača, o kraljici pa govori sv. pismo, da je bila sozidana iz samih dragocenih in bleščečih kamnov. Če so pa po besedah sv. Pavla vse stvari stare zavezele senca, katero provzročuje luč novega zakona, tedaj spoznamo v kralju Salomonu onega, ki sam o sebi tako-le govori: „Glej, tu je več, kakor Salamon (Mat. 12, 24), Jezus Kristus, večna nevstvarjena Modrost Božja, kateri si je nebesa za palačo vstvaril in na zemlji prebivališče v Oni, ki sama pravi: „Kateri me je vstvaril, počival je v mojem šotoru“. (Ekl. 24, 17.) Marija je prebivališče Božje in tempelj sv. Duha.

Smemo pa Marijo, prebivališče Najvikšega, tudi naše stanovanje imenovati? — Pač da, ljubljeni kristjan, Marija je tudi tvoje stanovanje, kajti Ona te nosi, kakor lepo pravi sv. Bernard, kakor mati v svojem sreču, ako jo ljubiš in si ji iz celega srca vdan.

Spoznaj tedaj svoje bogastvo, če si tudi ubog s časnimi stvarmi in posvetnimi darovi, če tudi v revnem stanovanji

in nizki hišici prebivaš. Smeš pa stanovati v srcu Marijinem, tej tako veličastni palači, kakoršne celi svet ne premore.

Kaj bi pa pomagalo še tako lepo stanovanje, če bi pa v njem varni ne bili! Mir pred napadi in varnost pred sovražniki, to dvoje dela stanovanje popolnoma. Kedor pa stanuje v Marijinem srcu, ne more mu po besedah sv. Kazimira sovražnik škodovati. Nepremagljivi turen kralja Davida je predpoda Marije. Zatoraj pa tudi sv. Cerkev v lavretanskih litanijah Marijo zove turn Davidov, zategadel spodbuja svoje verne pri vsaki priložnosti, zatekati se k Marijinemu srcu in po najsvetejši čednosti in stanovitni pobožnosti v njem stanovati. K temu nas spodbujajo tudi neštetilni zgledi iz njene zgodovine.

Hudoben, razbrzdan nesramnež je že dolgo časa zalezoval in prestrašno nadlegoval nedolžno vso pošteno deklico. Povsod lazi za-njo, in bolj ko se mu ona izogiblje, bolj jo zasleduje in zalezuje. Ni popisati, kako ostuden in pre-

drzen je bil ta razuzdanec. Neki dan gre deklica obiskat svojo sorodovino in moli rožni venec; pa tudi tukaj je preganjana od hudobneža ter se nahaja v največi nevarnosti. V tej veliki sili in dušni stiski kliče Marijo na pomoč in dospè do neke Mariji posvečene kapele, ki je stala samotno v gojzdu. Bila je k sreči odprta. Stopi tedaj v kapelo. Vrže se na kolena pred Marijinim altarjem in moli s povzdignjenimi rokami: „O Marija, nikar ne dopusti, da bi se kedaj reklo, otrok, ki je k Tebi pribežal, bil je osramoten . . . Zgubljena sem, ako mi Ti ne pomagaš, o Marija! Daj, da mi bode ta tvoja kapelica mogočen in varen turen, v katerem sem varna pred svojim sovražnikom . . . Če uslišiš mojo ponižno prošnjo, hočem Tvoje usmiljenje zmeraj in večno povelečevati in nikdar se več ne ločiti od Tvojega maternega srca, katero naj bode in ostane na večno prebivališče moje!“ — In glej! zalezovalec, ki je tudi stopil v kapelico, ji nič ne stori žalega. Stal je kakor v verige

ukovan nepremakljiv. Naenkrat zapusti Marijino svetišče. Srce krvavi mu za smrtno ranjeno, toda ne k večni smrti, temveč k smrti, ki oživlja človeka in mu daje novo življenje. Gre v sé in postane drugi, boljši človek. Kakor se je tukaj nad deklico Marija skazala varno prebivališče, tako se bodo tudi nad nami spolnile besede: „Potlej stanuje moje ljudstvo v varnih šotorih, v lepoti mirú in v preobilnem pokoju. (Iz. 65.)

Molitev.

Bodi češčena, o prebivališče Najvikšega, preljubeznjiva Mati Marija! O odpri našim dušam zaklade svojega presv. srca in pomagaj nam k pravi svetosti, da postanemo tudi mi vredna prebivališča Tvojega Božjega Sina, da postanejo tudi naše hiše srečne po zadovoljnosti in miroljubnosti. Pomagaj nam toraj, predobrotljiva Mati, da začnemo z zidanjem teh zlatih prebivališč, da se

popolnoma podamo v voljo Božjo in da smo zadovoljni z vsem, kar nam milost Božja deli, da ostanemo v blagem miru z Bogom in bližnjim — zvesti Bogu in Tebi do smrti. O Marija naše prebivališče, za nas Boga prosi. Amen.

Moli trikrat Češčena si Marija v namen današnjega premišljevanja.

XXIV. dan.

Marija, moja trdnjava, moj turen!

„Bodi nam močen turn
pred sovražniki.“ *Ps. 60.*

Hvala Bogu, da imamo ljubi mir! Ni treba se nam bati, da bo danes ali jutri, ali čez noč prihrula sovražna druhal v naše kraje, nam požgala vasi in pohištva, odgnala goveda in drobnico, pokončala žitne zaloge, pomorila ali odgnala v trdo sužnost ljudi. Nekdaj ni bilo tako. Okoli starih mest in trgov še vidite močne

ograje in trdno zidovje; iz grmovja in gošč visokih hribov in strmega skalovja štrlé podrtije starih gradov. Čemu so zidali prednamci svoje gradove na strminah in belih pečinah? Čemu so obdajali mesta in še celó cerkve s trdnim zidovjem in jih spreminjali v močne trdnjave? Bili so pred stoletji silni in zeló hudi časi, katerih sicer ne pomnijo naši starši, pa zapisani so s krvavimi znamenji v bukvah slovenske zgodovine. Kedar so žita stala najlepše in obetala žetev bogato, prihruli so neverni Turki na brzih konjih, so ropali in požigali po deželi, klali ljudi, da je strašen jok in stok zaznamoval njih grozni sled. Pa tudi grajščaki v deželi so se med seboj gostokrat sprli, so eden drugemu poškodovali posestva. Pri tem so pa največ trpeli ubogi podložni grajščakov, ker se niso mogli nikakor braniti ali nikamor bežati. V teh nevarnih in silovitih časih so bile tedaj trdnjave, turni, trdne ograje ljudem v zavetje in brambo. Zatoraj nahajajo se turni ali stolpi že

v starodavnih časih. In dandanašnji! kedo ne vé, kake neizmerne važnosti so stolpi in trdnjave za vspešno vojskovanje?

Med vsemi turni starodavnih časov, bil je eden posebno visok in močen. Stal je na visokem kraji in je bil na skali zidan, ves iz velikega rezanega kamna, vezan z močnimi železnimi vezmi in s stopljenim svincem zalit. Po slovečem kralji, ki ga je postavil, imenovali so ga turn kralja Davida. — Temu najlepšemu in mogočnejšemu turnu primerjamo Marijo, prečastito Devico. Nekdanji Jeruzalem je podoba novega Jeruzalema, sv. katoliške Cerkve. David kralj in rešitelj svojega ljudstva, je predpoda Mesijeva, kralja in odrešenika vseh ljudi. Kakor je David, zmagovalec sovražnikov, bil postavil močen turn v Jeruzalemu, tako je novi David, Jezus Kristus v novem Jeruzalemu, v sv. katoliški Cerkvi Marijo prečisto Devico postavil kot visok turn, mogočno trdnjavo. Zatoraj naj jo tudi mi danes pozdravimo

z besedami: Marija, ti si moja trdnjava, moj turen!

Premišljajmo danes: 1. V čem je Marija podobna močnemu turnu. 2. Komu je Marija močen turen, nepremagljiva trdnjava?

Čeden, visok in močen turen je lepota hiši, vasi, trgu in mestu, kjer stoji. Na daleč in široko se vidi po ravnini in nam pravi, da zidališče, pri katerem stoji, ni navadna stavba. Krasnemu turnu je podobna Marija v nebeškem Jeruzalemu, kajti visoko je povzdignjena nad vse Adamove otroke, nad vse svetnike, nad vse angelje, kakor je bil povzdignjen turn kralja Davida nad hiše Jeruzalemske in nad druge turne.

Močen in visok turen je mestu varno branišče, ker ž njega sovražnika že od daleč ugledamo in se ubranimo neprevidenega napada. Na trdnem turnu, na močni trdnjavi, razbije se strašna sila sovražnikov, da so premagani. V duhovnem pomenu je Marija močnemu turnu podobna. Postavljena je na živi

skali trdne, neomahljive vere, in zveste ljubezni, katere ne more zmajati noben napad. Kedor je pod njenim varstvom, zavarovan je dobro pred sovražnim napadom. Sovražniki pa, ki nas napadajo, so: hude skušnjave, katere nam napravljajo meso, svet in napuh; hudoben duh, zapeljivec in morivec od začetka.

V močnem turnu, v mogočni trdnjavi se pripravljajo vojščaki za boj. Močen turen je neoboroženim varno pribežališče, kamor stiskani pribeže, da uidejo roki morivni. Tudi v tem pomenu je Marija podobna močnemu turnu, in zategadel jo sv. Cerkev kliče „turn kralja Davida“. Kedor se k Mariji zateče, najde vselej in v sleherni stiski varno pribežališče, gotovo pomoč: pomoč v stiskah, v britkostih, v dušnih in telesnih nevarščinah, v potrebah mladosti in starosti. Zatoraj so pobožne duše vseh časov zdihovale: „Pod tvojo pomoč pribežimo, sv. Božja Porodnica!“

Komu je Marija posebno močen turen?

Pobožnemu Hermanu, mlademu menihu, se je Marija večkrat vidno prikazala, pa vendar ne vselej v enaki lepoti. Kolikorkrat je bil v svoji službi pobožen in goreč, prikazala se mu je v neizrekljivem blesku; kedar je pa bil len in mlačen, videl jo je v revni obleki. Ta prigodba nas uči, da tudi vsi kristjani niso v enaki meri deležni Marijinega varstva, ampak po meri svoje pobožnosti in gorečnosti: proti gorečim je Marija radodarna, proti mlačnim nekako skopa, slabim in nevrednim kristjanom pa svoje darove navadno pridržuje. Tisti kristjanje tedaj, ki so zvesti in goreči v splošnovanji Božjih zapoved, ki goré za čast Božjo in slavo Marije Device in si njene čednosti prizadevajo posnemati, bodo deležni Marijinega varstva v dušnih in telesnih potrebah. „Blagor človeku, kateri me posluša in kateri čuje pri mojih vratih vsaki dan, in streže pri podbojih mojih duri. Kedor mene najde, bo našel življenje in prejel izveličanje od Gospoda.“ (Prip. 8, 36.) O ljubljeni krščanski bratje

in sestre! bodimo zvesti in goreči kristjanje, da bomo v enaki meri deležni Marijinega varstva; kajti mlačnim Marija le s pridržkom darove deli. Kateri so pa mlačni kristjanje? Oni, ki živé, kakor navadno živi sedanji svet, ki prejemajo še včasih sv. zakramente, pa tudi le bolj iz navade, ne s pravo pobožnostjo, ki se danes v spovednici svojih grehov obtožujejo in obetajo poboljšanje, jutri pa v starih grehih tičé; ki se sedaj s svetom veselé in bi se po smrti tudi radi s Kristusom veselili: kako mislite, da se tem Marija skazuje? Čujte podučno prigodbo. Neko nedeljo mladeneč, ki se je bil zapisal v bratovščino prečiste Device, gre na sprehod, ravno ko so se bili drugi družbeniki snidli v češčenje Marije Device. Ko ga opomnijo, da naj ne zanemarja predpisanega opravila v čast prečastite Device, se jim posmehuje in jim odgovori: „Saj nisem dolžan“. Gre svojo pot naprej, pride k jezeru, stopi v čolnič in začne ribariti. Kmalo pripiha mu nasprotni veter in prihajati

jame čedalje močnejši. Več ko se trudi in veslá, tolikanj očitnejše žuga nevarnost. Že ves trd od strahú jame klicati: „O Marija! hiti mi revežu na pomoč.“ Zdelo se mu je, kakor da bi slišal odgovor: „Nisem dolžna!“ Trikrat tako kliče in trikrat dobiva ta odgovor. Kaj se je potem z mladenčem zgodilo, ne vem, pač pa iz tega lahko vsakdo povzame, da mlačen, len, nemaren kristjan bo le v pičli meri deležen milost Marijinih.

Nevrednim kristjanom pa Marija čisto pridržuje zvišene darove. Nevredni, slabi kristjanje so pa tisti, ki že več časa živé v privajenih pregrehah in se za zveličanje svoje še zmenijo ne. Grešnik, grešnica! hočeš se Marijinega varstva vdeleževati tudi ti, idi in delaj pokoro, potem bo tudi tebe uslišala Marija, odprla ti bode vrata svojega mogočnega turna, vzela te bo pod svojo brambo in te varovala, da več ne zablodiš v stare pregrehe in se ne pogubiš. Brez prave pokore, ali vsaj brez resnične volje se spokoriti, ti bodo molitve in prošnje

malo pomagale. Grešniki! le po poti pokore pridete v turen kralja Davida.

Molitev.

O Marija, mati ljubeznjiva! kako nas veseli, da si Ti naš močen turen, naša trdnjava, naše zavetje, naše pribežališče. Sovražniki nas vedno obdajajo in nam vedno proté, vjeti in pogubiti hočejo duše naše; kako jim bomo odšli, kako jih zmagali, če nam Ti ne pomagaš, če se Ti za nas ne vojskuješ. Oh nikar ne pripusti, da bi nas sovražniki imeli v zasmeh! Saj si Ti naša mati, mi Tvoji otroci, nikar ne dopusti, da bi bili večno pogubljeni? V Tvojo pomoč upamo. Toraj se hočemo pogostoma k Tebi zatekati in v Tvojem srcu kakor v močnem turnu pribežališča iskati. O Marija, naš turn, za nas Boga prosi! Amen.

Moli trikrat Češčena si Marija v namen današnjega premišljevanja.

XXV. dan.

Marija, moje zdravilo!

„Dajte bolnikom ko zdravilo ljubezen do Marije, in njihovo velo telo bo čudežno ozdravelo.“

Sv. Filip Nerij.

Misli si v duhu, kristijan, človeka, katerega je teža njegovih let ali kaka huda bolezen že tako daleč privedla, da smrt se mu bliža z vsako uro. Bolezen njegova je taka, da so upanje zgubili zdravniki že vsi, oteti ga smrti. Bled, medel, reven in zapuščen leži v bolniški postelji. Mrtvaški pot se mu v podobi velike rose prikazuje na čelu, zdihuje in stoka. Njegov pogled priča, da bo kmalo zatisnil trudne oči. Zastaja mu že sapa, kar je gotovo znamenje, da kmalo bo ugasnil. Roke in noge so mu mrzle ko led, in srce njegovo nima občutka več. Komaj, da daje od sebe še znamenje življenja. — Če bi ti tedaj katerega človeka videl v tolikanj zapuščenem, revnem stanu, pa

bi tudi videl potlej, kako naenkrat svoje bolezni oproščen čvrst, zdrav in vesel skoči s postelje, bi si li ti ne moral misliti, da je k njemu iz zemeljskega raja angelj prišel ter mu prinesel sadja od drevesa življenja, katero povrača zdravje, moč in mladost? — Kedor bi bil videl svet, kateri je bil celih 4000 let živa podoba onega na smrt bolnega moža, kako se je pomladil naenkrat, po pravici vprašati bi smel, mu li ni nebo nepričakovano poslalo zdravilo, ki ga je v tako kratkem času ozdravelo? Če me vprašaš, ljubi kristijan, kedo je bil dal svetu tako vspešno zdravilo, rečem ti: Marija dala mu je to mogočno zdravilo z Jezusom.

Kakor je pak Marija takrat svet pomladila, tako je ona tudi še danes mogočno zdravilo za vse bolezni telesa in duše, kar potrjuje tudi sv. Cerkev z naslovom, ki ga nadevlje Mariji: „Zdravje bolnikov!“

Marija je mati usmiljenja po Božji naredbi in lastni volji. Da pa zamore

usmiljenje, storé revščine in nadloge. Pa katera nadloga more biti večja, bolj grenka in pekoča memo bolezní? Največji in najdražji dar na svetu je zdravje; njegove zgube ne morejo nadomestiti niti kraljevi prostol niti vsi zakladi bogate Indije. — Marija je stala ob mrtvaški postelji svojih roditeljev, sv. Joahima in Ane. Ona je bila tudi pri mrtvaški postelji sv. Jožefa. Stregla mu je s svojimi rokami in nad njim čula s svojo ljubeznijo, ki ga je spremila tudi v večnost. Stala je nadalje tudi pri mrtvaški postelji svojega Sina, stala pod križem Jezusa Kristusa, in ni hotela, da bi njen Sin umrl v nenavzočnosti svoje matere. V onih trenutkih tedaj, v katerih so njene oči pretakale najbritkeje solze in v katerih je njeno srce bilo najglobokeje ranjeno, postala je Marija zdravje bolnikov, najvspešnejše in močno zdravilo za vse betežne kristijane. Toraj lepo pravi še sv. Filip Nerij: „Dajte bolnikom zdravilo ljubezen do Marije, in njihovo velo telo bo čudežno ozdravelo“. —

— In sv. Vincencij Pavljanski govori: „Kaj pomaga zemeljsko zdravilo, če ga Marija ne blagoslovi, in kako žalostno je pri bolniški postelji, ako pri njej ni najti zaupanja v Marijo!“ To zaupanje pa zamorejo, da! morajo bolnikom dati nauki sv. Cerkve, izreki sv. očetov in brezštevilni zgledi čudežnih ozdravljenj na Marijino priprošnjo.

Ko si je bil sv. Alfonz vsled prego-rečega pridigovanja nakopal tako hudo bolezen, da ga je položila na smrtno posteljo, dá se prevideti s presv. popot-nico. Ko je bil v sv. obhajilu prejel Je-zusa, želi posesti tudi Mater njegovo, da bi tako umrl v naročji Jezusa in Marije. Zaproši toraj, da bi se mu k postelji prinesla podoba Matere Božje od odre-šenja, pred čije altarjem je bil storil obljubo in na njem obesil svoj meč. Brez odlašanja prinesejo mu čudežno po-dobo. Ko jo ugleda, ne more zmago-vati občutkov; toliko je bilo njegovo ve-selje, da bi se bilo lahko reklo, da se nad njim spolnuje že to, kar je upal

doseči v večnosti. Besed ne najde, s katerimi bi dovoljno razodel neomejeno ljubezen in zaupanje do Marije. Radosti in veselja se mu je vidoma jelo širiti srce in žarno postajati mu obličje. Veselilo ga je, da sprejela ga bosta v sv. nebesa Jezus in Marija, ko se bode njegova duša ločila od sveta. Toda, ko ga je Marija potolažila, videlo se je, kako so v tem hipu jela giniti vsa znamenja boleznin in bolečin, in zopet je zadobil ljubo zdravje. — Kakor je Marija njemu odvzela bolezen, tako je ona zdravilo tudi drugim, ki se zaupno k njej zatekajo. Kakor so si ljudje po obrazu različni, tako mnogovrstne so tudi človeške bolezni. In vendar ni je bolečine, ni je bolezni, da bi se ne ozdravila na Marijino priprošnjo. Po njej so zadobili slepi vid, mutasti govor, ranjeni, gobovi, mrzlični in vsakoršni bolniki našli so po Mariji premnogokrat zdravilo. Pa Marija ni bila zdravilo samo posameznim kristijanom, marveč tudi celim mestom, deželam in krajem ob času kuge in

kolere. Dežele in mesta vedó povedati, da so na Marijino priprošnjo bile čudežno obvarovane ali pa rešene kužnih bolezni.

Čim višje je pa duša postavljena nad telo, tim večje so tudi bolesti duha memo bolezni telesa. Nobena živa stvar ne vé bolj duše ceniti, ne pozná bolj vrednosti njene, kakor mati Njega, ki je na križi spričal nauk celega svojega življa: „Žeja me“ — po zveličanji ljudi, žene me, duše rešiti! Marija polajša vsako dušno bolest s tolažbo, ali jo pa tudi čisto odstrani s svojo priprošnjo. O Mariji pravi sv. Vincencij Fererij, da ne more videti, da bi kedo jokal izmed njenih otrok. Ona je, ki dušne bolesti, po besedah sv. Bernarda, najrajše ozdravlja, ker je sama na duši trpela največe bolečine.

Zveličana Marjeta, devica iz tretjega reda sv. Dominika, bila je dokaj ljubeznjiv otrok preblažene Device Marije. Dasiravno ni svoje krstne nedolžnosti s kakim grehom omadeževala, trpinčila jo je vendar zmeraj nesrečna misel, da je oropana Božje

milosti. Radi tega ni mogla več ne jesti ne spati; telo ji je tako shujšalo, da je bila le bolj kostnjaku podobna, in na vseh udih je trepetala. Sama rekla je večkrat, da peklenško trpljenje bi ne moglo huje biti. Neko noč pade na kolena in utopljena v solzah kliče Mater Božjo, zdravje bolnikov, na pomoč. In glej! Marija se ji prikaže in pravi: „Na duši in na telesu te ozdravim, moja hči, in te zagotovim, da ti je moj Sin odpustil vse grehe tvojega življenja.“ Kakor hitro je bila zginila Marija, tako hitro je bila tudi devica ozdravljena na duši in na telesu. Nebeški mir povrnil se je nazaj v njeno čisto dušo.

Molitev.

O Marija! sladko zdravilo, bodi mi pri delu podpora, v bolečinah zdravilo, v vročini hladilo, v vsem dejanji pomoč, v trpljenji tolažba. Potegni moje srce k sebi in napoji ga z ljubeznijo do svojega Sina, da nič drugega ne mislim, kakor

le njega ljubiti, le njemu služiti, njemu dopasti in ga večno v nebesih uživati. O Marija, zdravje bolnikov, za nas Boga prosi! Amen.

Moli trikrat Češčena si Marija v namen današnjega premišljevanja.

XXVI. dan.

Marija, moja pot!

„Marija je pot, ki k Jezusu pelje.“ *Sv. Bonaventura.*

Če imamo opraviti kako dolgo pot, ki nas pelje skozi temen gozd, in če neprevidoma zgrešimo pravi sled in ne vemo več, kod naj bi jo mahnili, da bi prišli na pravo pot, poloti se nas groza in velik strah, ki z vsako minuto večji postaja. Če potem nastopi še noč, v kateri je nemogoče več korak storiti, tedaj dosegel je naš žalostni stan vrhunec svoj, ki žene nas v črno tugo. Pa, če

v tem britkostnem stanu mesec razsvetli nebo in se nam naenkrat prava pot odpre, kedo bo popisal radost, ki se v tem trenutku srca polasti! Zginil je strah, bežala tesnosrčnost, minula vsa utrujenost in kakor da bi se nam ničesar ne bilo pripetilo, z veselim srcem korakamo zopet po poti, ki nas pelje v hišo očetovo v zaželjeno domačijo.

Ljubljeni bratje in sestre! ni li to podoba človeškega življenja, katerega pota se večkrat križajo in zginjajo v tmini skušnjav in v mračni noči nesreče? Oh, kako lahko zgrešimo pravo pot in zajdemo v smrtni mrak in proč s ceste čednosti, ki pelje v zveličanje! Ako nas potem nebeška luč Božje previdnosti razsvetli, in pokaže nam zopet pravo pot, kako srečni se v novo čutimo!

Ko je pobožni Gerzon premišljal besede: „Sin, glej tvoja Mati!“ zakliče radostno: „Ti, o Jezus, si naš nebeški kažipot, ker pokazal si nam svojo Mater, po kateri zamoremo priti na svoj pravi dom.“

Marija je tedaj prava in najvarnejša pot do Jezusa in do nebes!

Rekel je nekdanj Zveličar naš: „Nobeden ne more k Očetu, če ne po meni.“ Sv. Bernard pridevlje tem besedam sledeče: „Nobeden ne pride k Sinu, če ne po Mariji.“ Kakor je zamogel reči usmiljeni Zveličar: „Jaz sem pot, resnica in življenje“, tako reče lahko tudi Marija: „Jaz sem pot, ki pelje k Jezusu“.

Le po tem potu zamogli boste priti zopet k svojemu vojskovodju, pravi Robert Hautevillski vojščakom imenitnega Tankreda, junaka križevskih vojsk, ko so se bili v vojski s Saraceni odločili od druge krščanske vojske. Enako bi se moglo zaklicati tudi vojščakom Kristusovim, ako so se v vojski za večno življenje z grehom odločili od svojega nebeškega vodnika: Samo po tej-le poti zamorete zopet k Jezusu priti, in ta pot ni druga, kakor Marija, o kateri navdušeno kliče sv. Bonaventura: „Ona je pot, ki pelje k Jezusu!“

Po poti, katera nam je najljubša in nam najbolj dopada, hodimo največkrat. — Ako odkritosrčno častimo Marijo, tedaj hodili bomo zmeraj za-njo po poti njene ljubezni. Na ti poti se bomo vtrjali v ljubezni in češčenji do Marije tako zeló, da se bodo nad nami spolnile besede sv. Anzelma, ki pravi: „Kedor ljubi Marijo, ljubi njega tudi njen Sin.“

„Besede mičejo, zgledi vlečejo“; si pa li moremo izven Boga bolj vzvišen zgled čednosti misliti memo Marije? — Ako nas premišljevanje njene svetosti k nji vleče in nas z neko nadzemeljsko močjo priganja po njenem zgledu živeti, tedaj bomo z vsakim dnevom prihajali čednostnejši, popolniši in čedalje bolj podobni Bogu. Marija je tedaj magnet, ki Jezusovo srce na-se vleče, po tej poti zamoremo tedaj tudi mi priti do Jezusa.

„Ravna pot je najboljša pot,“ pravi pregovor. Ljubezen do Marije je pot brez stranskih stez, katera čisto po ravnem pelje k cilju, pelje k Jezusu. Ravna pot

je pa tudi najkrajša pot, zategadelj moremo tudi po Mariji najhitreje priti k Bogu. „Časti presv. Devico“, pravi sv. Bernard, „in v kratkem času bodeš prijatelj Jezusa Kristusa.“ „Po nobeni poti ne pride se hitreje do Jezusa, kakor po ljubezni njegove preblažene Matere,“ govori sv. Efrem.

Ko je bilo v 44. letu po Kristusovem rojstvu nastalo hudo preganjanje, prisiljena je bila presv. Devica s sv. Janezom v Efez bežati. Dasiravno so ondotni kraji kar obsejani z bogatimi mesti in je zelo mikavna in prijetna cela okolica; vendar Marija ni mogla zatreti v sebi gorečih želj po svoji domačiji, ni mogla ugasiti hrepenenja po svoji domovini.

Tudi mi, ljubljene kristjanje, hrepenimo ko pregnani Evini otroci po svoji pravi domovini, po sv. nebesih. In to naše hrepenenje je tem večje, čim bolj plamtí v naših srcih ogenj Božje ljubezni. Marija je pot, ki nas ne vodi samo do Jezusa, ampak tudi v nebesa. Znamenit je izrek sv. Gregorija Nikomedijskega,

katerega si vtisnimo globoko v srce: „Hočeš zveličan biti? Ljubi Marijo. Hočeš večno živeti? Ljubi Marijo. Hočeš v nebesa priti? Ljubi Marijo. Ona je pot, ki pelje v nebesa.“

O pač, kako srečni se smemo imenovati kristjanje, da imamo v Mariji pot, ki pelje nas do Jezusa in v sv. nebesa!

V velikem mestu na Francoskem živel je mož štirinajst let brezbožno in v največih pregrehah. Neki dan iz same pregrešne zijalosti gre v cerkev zaradi neke osebe, katera pa se mu med množico zgubi; pač pa je slišal besede, katere je ravno pridigar govoril z lece, rekši: „Obrni, o Marija, svoje usmiljene oči na to čedo, med katero se nahaja zgubljena ovčica! Oh! prosim te, bodi ji ti pot, katera jo pripelje k Jezusu nazaj in enkrat v sv. nebesa.“

Te besede zadele so grešnika v srce, kakor ognjena pušica. Kakor obupan zapusti cerkev. Njegov žalostni dušni stan mu dan za dnevom strašneje stopa pred dušne oči. Od tačas nima niti po

noči niti po dnevu mirú in počitka več. Po večtedenskem notranjem boji hiti k onemu duhovnu, ki je takrat pridigoval, da se mu čisto spové vseh pregreh celega svojega življenja in se za zmeraj resnično poboljša.

Molitev.

O Marija, moja ljubljena mati! Kakor si bila temu grešniku pot do spreobrnjenja, pot do Jezusa in pot do svetih nebes; tako bodi nam vsem, ki k Tebi pribežimo in Te na pomoč kličemo, pot k pravi pokori in v nebesa! Spoznali smo, da Ti si edina pot, po kateri zamoremo priti do Tvojega Sina Jezusa in v sv. nebesa. Sprosi milost nam, presv. Devica, pri svojem Sinu Jezusu; da nikdar ne zgrešimo te prave poti, da ne zgubimo ljubezni do Tebe, ki si ključ do Jezusovega presv. srca in do nebeških vrat. Amen.

Moli trikrat Češčena si Marija v namen današnjega premišljevanja.

XXVII. dan.

Marija, moja čudodelnica!

„Pristopite k meni vsi, kateri me želite, in mojega sadú se nasitite.“ *Sirah. 24, 26.*

Slavna cesarica Marija Terezija je popotovaje po svojih deželah neki dan stopila z voza in šla v revno kmetiško hišo ob cesti. Prijazno se pogovarja s prebivalci te hiše in jim tudi pové, da je cesarica. Vsi osupnjeni od tolike časti, da jih obišče cesarica, in zavzeti vsi tolike priljudnosti in priprostosti visoke gospé, ne vedo kaj početi v tej veliki zadregi. Ko se cesarica poslavlja od teh dobrih ljudi in odpravlja na odhod, stopi pred njo najstarejša gospodarjeva hčerka in ji reče: „Za veliko čast in veselje, da ste nas, presvitla cesarica, obiskali v naši revni hiši, ne morem se vam drugače hvaležna skazati, kakor da vam ponudim, kar imam najdražjega. Tù blagovolite sprejeti tolar, ki sem ga

o birmi prejela od svoje botre. Ta prizor gine cesarico do solz in srčno objame ljubeznjivo deklico. Z dovoljenjem staršev vzame jo potem saboj, jo dá dobro podučiti v vsem potrebnem in odgojiti lepo. Deklica, preskrbljena z vsem potrebnim in lepo odgojena, stopi nato v samostan, postane nuna ter živi vse dni svojega življenja pobožno in sveto.

Poznam pa jaz še bolj imenitno gospo, katera je tudi vas obiskala že večkrat. Nebes in zemlje Kraljica prišla je večkrat že k vam. Prišla je k vam, ko vam je sprosila Božjo ljubezen; ko vas je odvracala od hudega; ko vas je obvarovala premnogih nesreč in rešila iz obilnih nevarnost. Sv. Bernard pravi, da po Mariji nam dotekajo vse milosti nebeške. O, koliko milost je že marsikdo prejel od Marije! Da si pri tolikih nevarnostih ohranil čisto dušo in telo, to milost ti je sprosila Marija. Da se nisi pogubil na potu pregreh, ampak spoznal nevarnost in se spreobrnil, zahvaliti se imaš Mariji. Da si v britkih urah zamogel

prestati žalost in britkost, stala ti je s svojo pomočjo Marija na strani. Da si zalezovanju dušnih in telesnih sovražnikov odšel, zahvaliti se ti je Marijini priprošnji. Da si bil rešen te in une bolezni, da si ozdravel na svojem telesu, zahvaliti se imaš čudodelnici Mariji. O koliko slepih, gluhih, mutastih, hromih in družih betežnih je že ozdravelo na priprošnjo čudodelnice Marije Device! Vsa božja pota današnjih dni pričajo živo, koliko čudežev se je že zgodilo na taistih božjepotnih krajih na priprošnjo nebes Kraljice!

Pojdi na Trsat; podaj se na Sv. Goro pri Gorici; stopi na Gorenjsko k Mariji-Pomagaj; romaj na Sv. Višarje; podaj se na daljno Božjo pot v Lurd na Francosko itd.: povsod nahajal bodeš glasne priče storjenih čudežev na Marijino priprošnjo. Povsod bodeš videl neštivilno romarjev, ki leto za letom napolnujejo Marijino svetišče, da bi od Marije čudodelnice si izprosili potrebnih milost na duši in na telesu.

18. julija 1868 prineseta dva tujca 15letnega fantiča na stolu sedečega k čudovitemu studencu v Lurd. Glava mu je omahovala, noge so mu pa kakor mrtve visele s stola. Pred dvema mesecema stopila mu je bila neznana bolezen v noge, da ni mogel ne ležati ne hoditi. Na slamnatem stolu je moral sedeti in mati varovati morala ga je, da ni padel s stola, ali pa pestovati ga kakor majhno dete. Vsaki dan po dvakrat trgalo ga je tako zelo po vsem životu, da se je zbog hudih bolečin ves zvijal in pretresajoče cvilil. Neki dan vilo ga je tako zelo, da je obledel v obrazu in da se mu je bil jezik skrčil tako hudo v ustih, da ni mogel ne govoriti več. Poklicani zdravnik proglasil je bil za neozdravljivo to bolezen, katera ga je bila zdelala tako, da je bila mati pripravila za-nj že mrtvaški prt.

Enkrat hotel je ubogi trpin z močnim dihanjem in gibanjem dopovedati neko posebno željo, katere pa ni mogel uganiti nobeden. Fantič kazal je na neko reč

v daljavi. Z gibanjem rok je razodeval, kakor da bi se umivati hotel. Roke je sklepal kakor k molitvi; z nogami, kakor bi želel hoditi. Njegovi starši, ki so ga v navadnih potrebah razumeli lahko, niso mogli uganiti njegovih posebnih znamenj; toraj se loti klavrnost ubožčeka. Ubogi mutec ponavljal je še zopet in zopet s prejšnjimi znamenji svojo željo. Čez nekoliko dni vpraša ga oče: „Ali hočeš mar iti k naši Gospej v Lurd?“ Nepopisljivo veselje se pri tej priči polasti dečka. Prikimaval je z glavo, se smejal in s šumečim dihanjem ter sopenjem razodeval je zadovoljnost. Obljubijo mu precej spolniti njegovo željo; pa odkladali so to zbog uboštva in družih zadržkov nekaj dni. Naposled odloči njegov oče 18. dan julija za odhod in najame si voz. Od samega veselja ni mogel prejšnjo noč spati ubogi deček. Z močnim sopenjem je večkrat očeta zbudil iz spanja. Komaj so ga do zora zamogli obdržati v postelji. Ko zjutraj ob zoru vstanejo vsi, posadijo fantiča

na stolu njegovem sedečega na pripravljeni voz. Dasi tudi so ga trpinčile grozovite bolečine, bralo se mu je vendar z obraza, da je sedaj, ko se popelje v Lurd, najsrečnejši človek na Božjem svetu. Ko se približajo Lurdu, zamore mutec že gibati z jezikom. Na stolu sedečega neseta oče in voznik hromca k čudodelnemu studencu. Fantu majati začel se je med tem časom jezik še bolj. Voznik in oče poklekmeta in vsi trije molijo prav goreče dečku za ozdravljenje. Čez nekoliko časa ga oče začne potapljati v čudovito vodo, tudi vliva mu je na glavo. Kmalo potem izreče mutec glasno in razločno besedo: „Oče!“ in zopet nato pa: „O moj Bog! Oče potegnite me iz vode, sem že ozdravljen!“ Ko je oče potapljal fanta v čudežno vodo in umival ga ž njo, čutil je fant, kako mu nov živelj prešinja vse ude. Ves ginjen stoji oče pred ozdravljenim sinom in potok solzá se mu od veselja udere iz oči. Na to obleče in obuje se sinko sam. Drugo jutro opravi prav

pobožno spoved in sv. obhajilo ter ozdravljen na duši in na telesu koraka veselo na svoj dom.

Ko ob 11. uri zvečer nepokojna mati zasliši drdranje voza, naglo prižge luč, da bi sprejela svoje romarje. Urno skoči sinček z voza, objame mater in zakliče: „Mati, zdrav sem!“ Skrbljiva mati bila je skoraj omedlela od samega veselja. Lastnim očem ni verjela, da ima zares sina pred saboj; bil je vendar le on, ali prišel je z naročja druge Matere, z naročja presv. Device, v naročje lastne matere.

Molitev.

O Devica, moja čudodelnica, ozri se na-me klečečega pred taboj! Močno se veselim, da si že tolikim pomagla k zdravju, dušnemu in telesnemu. O, prosim Te, čuj tudi nad mano, da bodem zdrav na duši in na telesu. Amen.

Moli trikrat Češčena si Marija v namen današnjega premišljevanja.

XXVIII. dan.

Marija, moja srednica!

„Ako je kedo izmed vas bolan, naj gre k Mariji in bode ozdravel.“

Sv. Anzelm.

O darovih stare zaveze bere se izrečno, da so se morale klavne živali, janci in ovni razsekati in razdeliti na tri dele: en del dobila je duhovščina, drugi del darovatelj, tretji del pa se je moral sežgati in pepel v nalašč za to pripravnem kraji shraniti. Če se je pa kak golob daroval, bil je sicer umorjen, ni se smel pa razsekati in razdeliti, temuč moral se je celi v dar sežgati. „Prve živali“, pravi sv. Bonaventura, pomenijo one pobožne kristjane, ki so vdani Bogu in sv. službi njegovi.“ Na njih se polnujejo besede sv. pisma: „Prah gre zopet v svojo zemljo, iz katere je bil vzet, in duh povrne se k Bogu nazaj, ki ga je dal.“ (Ekl. 12, 7.) Oni — pobožni kristjani — morajo biti razdeljeni:

telo in duša se morata ločiti; telo izroči se zemlji, duša pa povrne se v nebesa k Bogu nazaj. — Golob je pa podoba Marije Device, katero je njen Sin sam iz groba poklical, rekši: „Vstani, hiti, moja golobica in pridi k meni; vstani, ti moja golobica in pridi iz strmih pečin svojega groba, iz votlinskega obzidja svoje gomile!“ — Ni brez globokega pomena, kar se bere v sv. pismu, da je Noe spustil iz barke goloba, in ker se ni imel kam vsesti, stegnil je skozi okno svojo roko in ga vzel nazaj notri. To je podoba Marijinega vnebovzetja; kajti Marija je izvoljena golobica Vsegamogočnega.

Večni Bog poslal jo je v vesoljni potop te solzne doline, pa ker tù doli ni našla pokoja, želela je priti k Stvarniku svojemu nazaj, nazaj v nebeško prebivališče in Jezus je stegnil svojo roko, jo prijel in vzel z dušo in s telesom nazaj v barko svojega nebeškega raja.

Poleg besed večnega Boga in podob sv. pisma je očitno, da je Marija zares

golobica vsegamogočnega Boga; ona je pa tudi golobica in posrednica nas ljudi na zemlji. Marija je golobica, ker ljubi čistost. Sv. pismo pravi, da se je golob, ker se ni imel kam vnesti, in ker si ni hotel svojih nožic v blatu in močvirji zemlje umazati in onečediti, povrnil nazaj v barko. — Nebeški Noe pripustil je sicer, da je nebeška lepa golobica, o kateri pravi večna Modrost: „Prav lepa si, moja prijateljica, in ni ga madeža na tebi“, okolo 70 let na svetu semtertje tekala, toda nikjer ni dobila stanovitnega počitka. Marija je imela, kakor aposteljni, vse zemeljske stvari za mlakužo, za blato, in govorila je s svojim pradedom: „O nečimurnost nečimurnosti in vse je nečimurnost, razun ljubiti Boga in njemu samemu služiti.“ Edino le v barki Gospodovi, edino le v Božjem srci zadobila je ljubi mir.

Marija je golobica, ker je menda golob, kakor zdravniki in naravoslovci trdé, najboljše zdravilo zoper nalezljive bolezni in ker človeka o času kuge pred

okuženjem obvaruje. — Katero sredstvo je pa zoper kugo greha močnejše, katero zdravilo ozdravi kugo greha hitreje in gotoveje, če ne ljubezen, vdanost in češčenje do Marije, zdravja bolnikov, ne samo telesnih, pač pa še bolj dušnih! Zategadel pravi sv. Anzelm: „Ako je kdo izmed vas bolan, naj gre k Mariji in bode ozdravel.“

Marija je golobica, ker je sovražnica jastreba satana, in ker še ni bilo slišati, da bi bil hudi duh kedaj v podobi goloba skušal ljudi, dasiravno se je v raznoterih podobah ljudi in živali prikazoval, kar najdemo spričano v življenji svetnikov in svetnic Božjih. — Hudobnemu duhu ni nič bolj zopernega, kakor Marija, nebeška golobica. Ona umeva najhitreje zapoditi ga in nas obvarovati pred njegovim zalezovanjem.

Kedor hoče tedaj pravi otrok Božji biti, mora Marijo spoznati ko milosti polno in usmiljeno golobico, njo mora prisrčno častiti in se k njej zatekati v vsaki stiski in britkosti, sosebno pa v

tisti največi sili, ko se ima njegova duša ločiti od tega sveta. K Mariji moramo zmeraj zaupno zdihovati: „Pod tvojo pomoč pribežimo, o sv. Božja porodnica, ne zavrzi naših prošenj v naših potrebah!“

Marija se primerjati sme golobici še v drugem oziru. Mnogokrat so se golobje porabljali za prenašanje pisem in naznanil. V zadnji nemško-francoski vojski so golobje s prenašanjem pisem veliko opravilo zvrševali. Dokazano je, da se pisma po golobih dajo veliko hitreje prenašati, kakor po pošti od enega do drugega kraja. So tedaj golobje zeló urni pismonosi.

Ko je Marka Antonij v mestu Modeni oblegal Decija Bruta, kaj stori ta v ti svoji stiski? Mesto je bilo od sovražnika okolo in okolo tako zeló obdano, da ni bilo še misliti, da bi se moglo iz mesta kako sporočilo venkaj poslati. V ti stiski priveže toraj Decij pismo golobu na nožico. Golob se spusti v zrak in leti čez sovražni tabor k Rimljanom ter jim prinese natančen popis obleganega mesta.

Rimljanje se na to golobje naznanilo vzdignejo nad sovražnika, katerega preženó od mestnega obzidja in tako rešijo mesto in Decijevo oblegano armado.

Kolikokrat je bila, ljubljeni kristjanje, Marija že nam golobica poštarica, ki je nesla naša pisma in prošnje, naše stiske in nadloge, naše molitve, zdihovanja in solze od naših ust, od naših oči in iz našega srca pred sedež Božjega veličastva, pred katerim je govorila za nas, potegovala se za nas, in ni jenjala prositi za nas, dokler ni večni Bog uslišal naše molitve, naših prošenj! In ni ga dvoma, da Marija še dandanašnji nosi vse naše bogoljubne misli in prošnje, vse naše dobre sklepe, občutke našega potrtega in skesanega srca pred sedež večnega Boga. Toraj piše sv. Bernard tako lepo: „Če tebe, o Marija, pogledam, ne vidim družega, nego usmiljenje; kajti za usmiljenja vredne postala si ti Mati; vrh tega si pa še usmiljenje rodila, in slednjič si za deljenje usmiljenja postavljena; od vseh strani si z usmiljenjem

obdana ; vidi se ti, kako hrepeniš po tem, kako da bi zamogla usmiljena biti, tako zelo so ti na srci vsi usmiljenja vredni.“

Kedo je pa bolj usmiljenja vreden, kakor mi, katere nas je greh pahnil v tako hudo nesrečo ?

Molitev.

Usmiljena Mati nebeška ! poglej nas revne stvari. Ako nam ti ne pomagaš vstati iz mlakuže naše pregrešnosti, zgubljeni smo mi reveži. Kakor je golob Noetu v barko prinesel v kljunčku zeleno oljkino vejico v znamenje rešenja in božjega usmiljenja, tako prinesi tudi Ti, naša golobica, Marija Devica, nam zgubljenim sinovom in hčeram zeleno oljkino vejico v znamenje Božjega usmiljenja in našega otenja. Mati usmiljenja, ne zavrzi nas grešnikov ! Amen.

Moli trikrat Češčena si Marija v namen današnjega premišljevanja.

XXIX. dan.

Marija, moja mati!

„Saj ona je moja Mati.“

Sv. Stanislav Kostka.

Rimski vojskovodja Korijolan bil je iz nevošljivosti in zavidnosti po nedolžnem k smrti obsojen. On pa pobegne in tako uide gotovi smrti. Podá se k sovražnikom Rimljanov. Od njih dobi veliko vojsko, s katero plane nad Rim, da bi se maščeval nad svojimi zoprniki. Mestne prebivalce obide grozoviten strah. Mestno starešinstvo pošlje v ti veliki stiski poslance za poslanci z velikimi svotami denara do Korijolana, da bi ga preprosili, naj mestu prizanese in vojsko odmakne od mesta. Pa vse je bilo zastonj. Korijolan ne dá se preprostiti. Ko vse nič ne pomaga, zaprosijo mestjani mater Korijolanovo, da naj se ona podá do svojega sina, naj bi ga pregovorila, da prizanese mestu. To je pomagalo. Kori-

jolan bil je ginjen do solz, objame svojo ljubljeno mater, opusti nakanjeni napad, zapusti mirno s svojo vojsko Rimsko mesto in odide, kakor je prišel.

Ako je pa že ta poganski vojskovodja iz ljubezni do svoje matere odpustil svojim sovražnikom, bo li mar Jezus odbil katero prošnjo svoje Matere, če se k njemu zateče za naše rešenje? Gotovo ne. Zatoraj tudi pravi po vsej pravici sv. Bernard: „Ni bilo še slišano, da bi bila Marija zapustila katerega, ki je k nji pribežal.“

Ljubljeni Marijini častilci! danes hočemo premišljevati Marijo ko mater, katero veže z nami trojna vez, vez natore, milosti in ljubezni.

Vprašali so sv. Stanislava Kostka o neki priliki, kako zeló da ljubi Marijo; na to on odgovori: „Nisem vstanu na to nič druzega odgovoriti, kakor: Saj ona je moja mati!“ — In te besede izgovoril je sv. mladeneč s tako ognjeno ljubeznijo, da je bil bolj podoben angelju, kakor človeku. Tak spremen se je razo-

deval na obličji sv. mladenča vsikdar, kedar je govoril o ljubezni do Marije.

In v resnici, s temi besedami povedal je vse, naznanil neprecenljivo ceno Marije Device. „Ona je moja mati“ — mati je zapopadek vsega velikega, vsega lepega, vsega veličastnega, zapopadek srčnosti in milobe, moči in usmiljenja, žalosti in veselja, srčnih bolečin in srčne ljubezni.

Mati ljubi zmeraj, odpušča zmeraj; vse njene misli in vsi njeni čuti obrnjeni so na njenega otroka; ona skrbi za-nj, moli in dela; radosti triplje ji srce, če vidi otroka srečnega; plaka in joče, če vidi nesrečnega in razbrzdanega. Mati je zaklad, čigar cena spozná se še le tedaj, kedar ga človek zgubi. Ni je stvari na zemlji, da bi zamogla nadomestiti ta neprecenljivi zaklad.

Marija dana nam je od Boga s križa za mater z besedami: „Sin, glej tvoja Mati!“ Njo veže z nami med drugim v prvo vez nature. — Sv. vera nas uči, da prejmemo Jezusa Kristusa v zakra-

mentu presv. Rešnjega Telesa z dušo in s telesom, s krvjo in z mesom, po božji in človeški natori. Ker je pa Jezus Kristus po človeški natori Marijin Sin, je toraj razvidno, da se tudi naša zveza z Marijo po sv. Obhajilu nekako ponavlja. S tem nam je jasno, da je zamogel veliki Fenelon reči: „Ljubezen do Marije pride tako rekoč s kristjani na svet.“

Ta ljubezen, katero smo v rojstvu prejeli od staršev, ki so se v svojem življenji pogostoma poživiljali z mesom in s krvjo Jezusa Kristusa, se v nas po vsakem sv. Obhajilu še bolj in bolj vtrdi ter spremlja nas skozi vse naše življenje do groba. To je tisti natorni nagon, kateri krščansko srce s toliko silo vleče do Marije Device. Ta ljubezen ne ugasne v človeku celó še tedaj ne, če je v pozabljivosti do Boga zabredel v pregrehe. Čez leta in leta vname se tleča iskrica te ljubezni, ki se je sicer zaduševala, a ni mogla nikdar do čistega ugasniti; ona je tolikrat povod človeškega spreobrnjenja. To je tedaj blaga vez, katera

nas potrja za prave Marijine otroke, resnične njene sinove in hčere.

„Vse zemeljsko je minljivo“, pravi apostelj; „vse nadzemeljsko pa večno, neminljivo“. Iz teh besedi smo zmožni spoznati velikanski razloček, ki se nahaja med zemeljsko natoro in nadzemeljsko milostjo Božjo. In ravno s to brezkončno visoko in neminljivo vezjo, z vezjo milosti Božje, združeni smo tudi z Marijo. Prav za prav se vrši to druženje od naše strani; kajti kakor nismo v stanu živeti brez jedi in pijače in ne sopsti brez zraka; tako nismo tudi v stanu brez milosti Božje storiti kaj dobrega in za večno življenje zasluženega. „Brez mene ne morete ničesar storiti,“ pravi Kristus; „v njem živimo, se gibljemo in smo,“ pravi apostelj; brez milosti ne moremo še celó izreči imena Jezus. Ta popolna odvisnost, čista nezmožnost in potreba Božje milosti žene nas negibno in potrebno tudi do Marije, ki nam jo je Gospod dal za mater, rekši: „Glej, tvoja mati!“ Marija je studenec, po

katerem nam milosti pritekajo od Boga. Po nji, to je, po njeni molitvi, po njeni priprošnji pri Bogu zadobivamo milosti od Boga. Zategadel pravi o nji sv. pismo: „Pri meni je vsa milost življenja in čednosti.“ — Z Marijo nas veže tedaj močna vez nature, močnejša vez milosti. Veže nas pa tudi najmočnejša vez ljubezni.

Močna kot smrt je ljubezen. In kako močna je vendar smrt, zruši orjaško moč in ne prizanaša nobeni starosti in nobenemu stanu? Tako tudi ljubezen ne pozná nobenih opovir. Ona užuga vse, premaga vse. Noben dar in noben trud ni ji prevelik. In bolj ko je čista, resnična in sveta, tem močnejša je tudi. Ni je pa ljubezni čisteje, resničnejše in svetejše memo materne ljubezni. Zategadel pravi sv. Frančišek Saleški: Ni je trdneje vezi na svetu memo materne ljubezni, katera jo veže na njenega otroka.“

To veste, ljubljeni kristjanje, Marija je naša Mati; zamorete pa li dvomiti, da vas tudi ona ljubi? Nikakor ne! — Ona nas ljubi in nas mora ljubiti. Kajti,

če nas pogleda, vidi v nas podobo Boga, ki je njo in nas vstvaril, in vera jo sili ljubiti nas. Če nas pogleda, vidi stvari vstvarjene za nebesa, vstvarjene za večno veselje in upanje jo žene, ljubiti nas. Če nas pogleda, vidi nas s krvjo Jezusa Kristusa odrešene, in ljubezen jo sili, ljubiti nas. Če na nas pogleda, vidi uboge duše solzne doline, katere napadajo razne skušnjave in katere tare toliko trpljenje; vidi nas uboge grešnike, in sočutje in usmiljenje jo priganja, ljubiti nas. — In če bi kje bila katera mati, da bi se ne usmilila sina svojega, usmiliti se ga hočem jaz, pravi Marija. Če človeka vse zapustí in kadar je on že na robu pogubljenja, do katerega privedel ga je greh, Marija ga ne zapusti. Ona prosi in še prosi usmiljenja, in Gospod, ki je bil že pripravljen, skleniti svojo sodbo in pogubiti grešnika, pošlje mu na Marijino priprošnjo svojo milost, da vstane iz svojih pregreh, se poboljša in živí. Rešila ga je Marija.

Molitev.

O Gospa moja, o Mati moja! nikar ne zavrzi mojih prošenj, ki jih iz te solzne doline pošiljam k Tebi. Glej me ubozega grešnika, klečijočega pred Taboj. Poslušaj glas revne sirote in ne obračaj od nje svojih milostljivih oči, temuč bodi mu usmiljena Mati v življenji, posebno pa še ob smrtni uri. Amen.

Moli trikrat Češčena si Marija v namen današnjega premišljevanja.

XXX. dan.

Marija, moja krona!

„Veliko znamenje se je prikazalo na nebu, žena ogrnjena s solncem, z mesecem pod njenimi nogami in na glavi je imela krono dvanajseterih zvezd.“
Sv. Janez.

Sv. oče papež Pij VII. so bili po Napoleonu I. s svojega apostoljskega

sedeža pahnjeni in pregnani v Zavodnjo, kjer so živeli kakor jetnik. V svoji veliki žalosti so našli posebno tolažbo pri Devici Mariji, katere ljubeznjiva podoba se je pobožno častila v cerkvi ondotnega mesta. Njeni priprošnji je pripisovati, da je bila osramotena moč trdovratnega trinoga sv. Cerkve in preganjavca njenega vidnega poglavarja na zemlji. Ko je bila Napoleonova vojska na Ruskem popolnoma razdjana in njegova moč zatrta, povrnili so se sv. oče v veselje vseh kristjanov nazaj v sv. mesto Rim, od tam vladat sv. Cerkev. V spomin te srečne vrnitve postavil se je praznik, kateri se vsako leto obhaja 24. maja. Da bi se pa sv. oče Mariji hvaležnega skazali, dali so narediti prelepo zlato krono, s katero so sami v pričo velikega števila škofov in duhovnov ter neizmerne množice pobožnega ljudstva v mestu Zavodnji kronali Marijino podobo. To je bila slovesnost, kakoršne še to mesto videlo ni. Toda ta slovesnost je bila le slaba podoba, — le senca one slovesnosti,

katera se je obhajala v nebesih veliki Šmaren, ko je bila Marija v nebesih kronana.

Kedar kedo imenitno in veliko delo srečno dokonča, pravijo, da je s tem postavil krono svojemu početju. Tudi mi se bližamo koncu prelepega, čeravno od naše strani slabega šmarničnega, vendar upajmo, da Bogu in Mariji dopadljivega opravila; tudi mi postavimo h koncu Mariji venec, in tega imenujemo krono, — tedaj: Marija, naša krona!

Sv. Bernard je zategadel v svoji pridigi v praznik vnebovzvetja Marijinega zaklical z besedami sv. pisma: „S slavo in častjo sem te kronal!“ in sv. Metod nazivlja jo z nami vred z besedami: „Marija, moja krona!“

Neki slikar, ki se je hotel posebno prikupiti svojemu kralju, naslika njegovo podobo, katero mu obdá z mnogim številom kron. Pod to podobo pa je zapisal pomenljive besede: „Najlepša krona te pa čaka v nebesih!“ S tem je hotel reči: vso lepoto posvetnih kron presega

nebeška krona. Zato piše tudi sv. apostelj Pavel v pismu do svojega učenca Time-teja: „Dobro sem se vojskoval, tek dokončal, vero ohranil, zdaj mi je pa pripravljena krona pravice, katero mi bo podelil tisti dan Gospod, pravični sodnik!“ (Tim. 2, 4.)

Kako krasna je morala biti še le krona, s katero je Bog Marijo v dan njenega vnebovzvetja kronal. Saj ona si je že v življenji ne le samo ene, ampak veliko kron zaslužila! — Kaj si je Marija pač zaslužila s svojo deviško čistostjo pri Bogu, kateri tudi kozarec mrzle vode, v njegovem imenu potrebnemu podeljene, brez plačila ne pusti? Kaj družega kakor častno krono iz samih snežnobelih lilij! Kako drugo plačilo si je ona zaslužila s svojim mučenstvom skozi ves čas svojega življenja, kakor rudeči venec iz dišečih vrtnic. — S svojo gorečnostjo in skrbjo za ohranjenje deviške Cerkve si je zaslužila venec spoznavalcev, in lavorov venec se ji spodobi zavoljo tolikih zmág, s katerimi se je

obogatila pri brambi človeškega rodú in prave Jezusove cerkve.

Kaka krona se ji spodobi kakor od Boga samega izvoljeni Kraljici? Zlata. Kakošna kot materi usmiljenja? Venec iz oljkinih vejic. Kakošna kot milostljivi varhinji vseh izvoljenih? Krona iz dragocenih biserov in samih dragih kamnov. Toda zraven vseh teh kron si je Marija zaslužila poveličevalno krono v nebesih, katero ji je Bog podelil z besedami: „Pridi z Libanona, moja nevesta, da te kronam!“ — Ta krona njenega veličastva pa ne obstoji le iz lilij in vrtnic, ne iz oljkinih vejic lavorjevega perja, ni skovana iz zlata in zložena iz dragocenih kamnov; ampak sestavljena je iz dvanajst zvezd, s katerimi jo je njen varovanec, sv. Janez, v skrivnem razodenju v resnici videl kronano: „Veliko znamenje se je prikazalo na nebu, žena ogrnjena, s solncem, z mesecem pod njenimi nogami, in na glavi je imela krono dvanajseterih zvezd.“ S to krono je kronal njeno glavo sam večni Bog.

Častitljivi cerkveni učenik Beda nam pripoveduje, da svetniki v nebesih nosijo krone po vrednosti in zasluženji, kakoršne so si pridobili na zemlji. Ali kje je katera svetost, ali kje kako zasluženje med svetniki, da ne bi Marija vsega tega imela še v veliko večji meri?

14. maja obhaja sv. katoliška Cerkev spomin sv. Viktorija in sv. Korone. Viktor pomeni po našem „Premagovalec“, „Korona“ pa toliko, kakor „Krona“. Korona bila je nevernica in je prišla gledat, kako so sv. Viktorija na morišče peljali. Stanovitnost in potrpežljivost sv. mučenca jo tolikanj gane, da sklene v svojem srci takoj kristjana postati; kajti vera, katera toliko srčnosti in krotkosti človeku podeluje, mora biti prava. Po mučnikovem zgledu ohrabrena, začne očitno potegovati se za sv. vero in jo hvaliti. Naenkrat zagleda priti angelja z nebes, ki nese dve kroni, eno namenjeno sv. mučencu Viktoriju, eno pa nji ponudi. Ko Korona ugleda prekrasni kroni, prineseni po angelji z nebes, začne

glasno pričevati, da tudi ona veruje v Kristusa. Peljajo jo pred sodnika. Ker očitno spričuje vero v Kristusa, bila je obsojena k smrti in grozovito mučena ter si je tako po mučeniški smrti zaslužila krono nebeško. Če je tedaj ti mučenici že samo zato, ker je nekoliko časa spričevala sv. vero, odbrana bila tako lepa krona; kakošno je moral še le Mariji odbrati večni Bog za toliko ljubezen, s katero mu je služila ves čas svojega življenja! Vse to nas prepričuje, da neskončno veličastna mora biti krona, katera se sveti na glavi nebeške Kraljice.

Aleksander Veliki je nosil krog svoje glave, v znamenje kraljeve časti, drago vezilnico. Prigodilo se je, da je njega dni, ko je v vojski bil, hudo bil ranjen na čelu nek njegov vojščak. Kralj, videti ranjenca, hiti k njemu, odveže svojo dragoceno vezilnico raz glave, ter obeže ž njo ranjenega vojščaka. Lepo znamenje ljubezni! Toda kaj je ljubezen tega kralja proti ljubezni Marijini. Tudi ona ne nosi

zastonj krone nebeške; ona želi, da bi tudi mi enkrat po njenih sv. rokah kronani bili v nebesih. Kedar vidi Marija naše dušne rane, število naših pregreh; položi tudi ona svojo krono pred sedež Božji ter za nas večnega Boga prosi milosti in usmiljenja. Zato pravi sv. Bernard: „Zmeraj in večno ostane ona (Marija) pomoč kristjanov, zdravje bolnikov, tolažnica žalostnih; zmeraj in večno ostane resnica, da je ni rane, ki bi je ne obezala njena ljubezen, ni je solze, ki bi je ne usušilo njeno usmiljenje, pa tudi ni ga grešnika, katerega ne bi peljalo njeno usmiljenje nazaj k Bogu, ako je k njej pribežal!“

Gonsalvi iz Barcelone, da bi napasel svojo častilakomnost s slavnimi djanji, podá se v Ameriko. Želel si je pa tamkaj ne samo časti, ampak tudi veliko bogastvo pridobiti. Da bi se pospel tudi do častne in visoke službe, stopi v vojaščino. Ko se je Gonsalec Pizarro vzdignil zoper cesarja Karola V., da bi mu španjsko Ameriko s silo odtrgal,

pridruži se temu vstajniku tudi Gonsalvi ter se vojskuje z vso hrabrostjo proti lastnemu pravnemu vladarju. V Pizarrovem vstajniškem taboru pospne se kmalo do generala, katero čast je pa malo časa užival; kajti l. 1548 bil je s Pizarrom v glavni bitki premagan ter je s hitrim pobegom komaj še rešil si življenje. Nekoliko dni se klati preoblečen po gozdovih. Ker je imel silo malo živeža saboj, začne ga kmalo huda lakota nadlegovati.

Bilo je v jutro neke nedelje, ko zasliši zvon bližnje cerkvice, ki je ravno vabil ljudi tistega kraja k službi Božji. Glas tega zvona ga je tako pretresel, da si tudi on ni mogel kaj, da ne bi šel k službi Božji. Toda kako se prestraši, ko sliši s prižnice brati cesarsko povelje, s katerim se pomilosté vsi vstajniki; samo on ne. Celó še darilo se je postavilo na njegovo glavo. Kdor namreč Gonsalvija živega ali mrtvega gosposki izroči, dobi za-nj visoko plačilo. To je bila za-nj zares strašna novica. K sreči, da ga nobeden v tistem kraji poznal ni.

Ko Božja služba mine, poklekne pred oltar Matere Božje in jo potrta in skesan prosi, naj mu pomaga v ti strašni stiski. Ko tako goreče moli in se Mariji priporoča, šine mu misel v glavo, podati se v samoto in tamkaj kot spokornik živeti in nevernikom, katerih je bilo v onih divjih krajih veliko, sv. vero oznanovati. Kar je sklenil, to je tudi storil. Gre tedaj v samoto, kjer si brlog izvoli za svoje stanovanje. Preživlja se z zelišči in družimi gozdnimi sadovi. Naposled loti se še zveličanskega dela, oznanovanja sv. vere na pol divjim Indijanom, čijih jezik je še precej dobro razumel. S pogumom in gorečnostjo posreči se mu, neštivilno Indijanov pridobiti za sv. vero. Slovez njegovega uspešnega dela med nevernimi Indijani pride kmalo do cesarjevih ušes, kateri pomilosti tudi njega ter mu dovoli, brez strahú vrniti se zopet na svoj dom. Toda Gonsalvi ostane zvest svojemu poklicu, ostane med Indijani, med katerimi si služi še večega pomilostenja. Marija mu je pomagala k spre-

obrnjenju divjih Indijanov in po apostolskem mučnem delu do krone nebeške!

O, koliko je nebeščanov in na njih glavah se svetijo krone nebeške, do katerih jim je pomagala Marija Devica! Tudi mi, preljubi, želimo enkrat nositi krono izvoljenih Božjih. Kako bomo zmagali vse skušnjave? Z Marijo, z vernim zaupanjem na Marijo!

Zato se obrnimo, preden sklenemo ta mesec, vsi k Mariji. Na njen oltar položimo vse težave, skrbi in nadloge svoje. Iz ljubezni do nje odložimo enkrat za vselej v odkritosrčni spovedi butaro svojih pregreh. Začnimo pobožno in stanovitno Marijo častiti. Obljubimo ji, da hočemo biti za vselej njeni hvaležni otroci in njeni častivci. Če poslušamo njen glas, se bomo gotovo tudi ž njo veselili večne krone v nebesih.

Molitev.

O Marija! čeravno ne moremo še gledati lepote Tvoje krone; čeravno ne

moremo razumeti je: veselimo se vendar iz globočine srca s Teboj, da Te je večni Bog tako visoko povzdignil. Ti pa ne opusti, prosimo Te, za nas Boga prositi, da bi nam enkrat skazal to edino srečo usmiljenega Boga uživati in Tvojo krono vekomaj gledati v nebesih! Amen.

Moli trikrat Češčena si Marija v namen današnjega premišljevanja.

XXXI. dan.

Marija, moja kraljica!

„Kralj ji je položil kraljevo krono na glavo in jo naredil kraljico.“ *Estr. 2, 17.*

Ko je bil grški cesar, Janez Komên, premagal Perzijane, šel je v slavnostnem sprevodu v Carigrad. Namesto da bi se pa sam peljal kot zmagovalec po mestu na slavnostnem vozu, postavi na-nj podobno prečiste Marije Device, kateri je

zmago pripisoval; sam pa gre peš pred tem slavnostnim vozom, držeč britko martro (sv. razpelo) v rokah.

Ta lepa podoba podložnosti nam predočuje ono lastnost, pod katero naj danes Marijo ko kraljico premišljujemo. Kot tako jo kliče sv. Cerkev v prekrasni molitvi: „Češčena bodi Kraljica.“ Sv. Atanazij pravi: Ako je Sin, ki je rojen iz Device, sam Kralj, tedaj mora biti tudi mati Kraljica in Gospá. Ob koncu šmarničnega opravila poglejmo Marijo še v njeni popolni krasoti in častitljivosti. Premišljevatí hočemo njeno kraljevo čast in dolžnost naša je, da smo ji podložni.

Marija je pela v svoji visoki pesmi „Magnifikat“: Odslej me bodo srečno imenovali vsi narodi, ker veliko reči mi je storil „On, ki je mogočen“. S temi besedami je hotela naznaniti izvirik svoje moči, Njega, ki je začetnik njenega veličastva, pokazati na Boga, ki jo je postavil kraljico nebes in zemlje, rekoč: „Pridi moja nevesta, pridi z Libanona, hočem

te kronati!“ — Njena moč je moč podeljena od Boga, zato je ona velika; njena moč je moč podeljena materi, toraj je kot mati usmiljena in krotka. Zategadel jo tudi pozdravlja sv. Cerkev s kraljico usmiljenja.

Najlepšo podobo moči in ljubezni Marijine nahajamo v zgodbah sv. pisma nad kraljico Estero, katera je bila predpoda Marijina.

Kralj Asvêr ukaže vse jude pomoriti. Mardohej podá se k Esteri in jo rotí in prosi, naj se potegne za-nje pri kralju, da jim prizanese. Ko se Estera spočetka ustavlja, reče ji Mardohej: „Pomisli, da te je Gospod samo zategadel postavil in poklical na prestol, da bodi vsem judom v pomoč.“ Na to se podá Estera k kralju in prosi za ljudstvo, kateri tudi iz ljubezni do nje judom prizanese. Kakor je Mardohej Esteri rekel, enako zameremo tudi mi govoriti Mariji: Zato te je, o Marija, Bog postavil kraljico nebes in zemlje, da bodi Ti pri nebeškem Kralju kristjanom pomočnica in priproš-

njica. Če je tedaj že Asvêr na priprošnjo svoje ljubljene kraljice se usmilil judov, kako naj bi Bog ne uslišal Marije, nje, katero neizrečeno ljubi in katero je postavil za usmiljenjo Kraljico?

Sv. Bernard odgovarja na vprašanje, zakaj sv. Cerkev imenuje Marijo Kraljico usmiljenja, in pravi: zato, ker verujemo, da Marija odpira brezdno usmiljenja, komur hoče, kedar hoče, in kakor hoče, tako, da ni ga grešnika pod solncem tako velikega, da bi se pogubil, če Marija za-nj prosi. Marija je kraljica, iz tega se razumeva samo ob sebi, da mora kot taka imeti podložne, in ti smo mi. Poslušajte sv. Bernardina Sienskega, ki pravi: „Jezus Kristus je Kralj vesoljnega sveta, tedaj je tudi Marija Kraljica sveta. Ker tedaj vse stvari služijo Bogu Jezusu Kristusu, morajo služiti tudi Mariji. Mi smo tedaj podložni sinovi in hčere Marije Kraljice.

Kakor že Marijin Božji Sin, Kralj nebes in zemlje, tako kliče nam tudi Marija Kraljica: „Pridite k meni vsi,

ki ste revni in trudni, jaz vas hočem poživiti; kajti iz mojega srca teče vir tolažbe, ki nikedar ne usahne. Naravno je že, da se podložni in otroci v žalosti in v srčni britkosti zatekajo k materi, k svoji kraljici; še bolj pa nas vleče sv. vera k oni sv. Materi in Kraljici, katero nam je Bog dal kot tolažnico žalostnih. Da bi Marija iz lastne skušnje poznala vsako človeško gorjé, morala se je sama ves čas svojega življenja vaditi najhujšega trpljenja; zato jo je pogreznil Bog v celo morje bolečin, da lajšala bi ko ljubljena mati in Kraljica vsakoršno bolečino z nebes in da bi bila vsikdar žalostnih tolažnica. „Marijine solze posušé naše“, pravi sv. Tomaž iz Vilanove, „in njeni zdihi zadušujejo naše“. „Le pusti, da tečejo, presveta Devica, potoki tvojih solzá“, zaklical je sv. Bonaventura, ko je premišljeval Marijine bolečine pod križem; „kajti čim večji so ti potoki, tim večja je tvoja tolažba za trpeče človeštvo!“

Če smo mi podložni Marije Device, imamo pa toraj tudi dolžnosti do nje.

Moramo ji tedaj služiti, in zakaj bi tudi ne? Saj njej služiti ni težko in se toliko pravi, kakor gospodovati. Kajti ona vsako najmanjšo molitvico, vsako česčenamarijo, še tudi najmanjše česčenje, kar nji v čast opravimo, stoterno poplača. Tudi nam ona ne naklada nobene druge zapovedi memo one: „Moj jarem je sladek in moja butara lahka.“ Ona nam kliče: „Pridi, sin moj, poslušaj moj svèt in reši svojo dušo!“

Ljubljeni kristjanje! spoznajmo Marijo za svojo Kraljico s tem, da ji služimo in ji dolžno čast skazujemo. V starem zakonu, ko je še veljal zakon strogosti, pravi sv. Avguštin, veljala je zapoved: „Okó za oko, roka za roko“, v novem zakonu pa, v postavi krotkosti, se bere: „Srce za srce, ljubezen za ljubezen.“ In, ali nam ni Marija podarila svoje ljubezni tedaj, ko je pod križem stoječa obljubila biti naša mati? — Ali nam ni Marija podarila tedaj svojega srca, ko je svojega Sina Jezusa Kristusa za nas dala v strašno smrt? — Ona ima tedaj

pravico, drago odkupljeno pravico, klicati nam: „Sin, podari mi svoje srce!“

Molitev za sklep.

O Marija, Ti moj počitek in moje bogastvo, Ti moja tolažba, moja ljubezen in moje življenje, Ti moja vzvišena Kraljica, z eno besedo: Ti moja mati! Zadnjikrat v cvetočem maju klečim z veliko množico Tvojih otrok pred Tvojo podobo. Vsem nam je danes težko pri srci, da je preubog in preokoren naš jezik, s katerim bi Te zamogli zadostno hvaliti in častiti, naše srce premrzlo, da bi te po vrednosti ljubili, naš razum preslab, da bi zapopadli Tvoje veličastvo! Kar smo tudi v tvojo čast in hvalo v tem meseci storili in govorili, oh! kako pičlo je vse to v primeru z neskončnostjo Tvoje materne ljubezni in Tvojega veličastva! — Vendar pa, kakor je Tvoj Božji Sin pohvalil dva vinarja uboge

vdove in jo blagoslovil, tako ne boš tudi Ti, njegova mati, zametavala revne cvetke naše ljubezni, malih darov našega hvaležnega srca; marveč nas s tem blagosloвила, da nam izprosiš milost od Boga, da bi zamogli vse dobre sklepe, ki smo jih delali v letošnji majevi pobožnosti, tudi obraniti in stanovitno izpeljati. — Bodi tedaj, o naša Kraljica in Marija, še enkrat pozdravljena z vsemi edenin-tridesetimi pozdravili, s katerimi smo Te po pobožnem navodu naših sv. cerkvenih očetov in po nagonu naših ljubečih src ves mesec pozdravljali. In vi svetniki nebeški, prosimo vas, združite vse te naše pozdrave ko bisere in drage kamne v krono za našo nebeško Kraljico, — saj so ji darovani od ubogih človeških otrok, darovani njihovi najboljši materi, katero za Bogom ljubimo najbolj, in katera naj ostane naša Mati in Kraljica sedaj in na veke!

In če bi se smel Tvoj nevredni služabnik, o Marija, približati k Tvojim sv. nogam in pred njimi izliti svoje srce v preponižni prošnji, prositi bi Te hotel, naj bi nas, o Marija, vse, prav vse, ki smo celi mesec k Tvojim majnikovim opravilom zvesto hodili, Tebe častili, poslušali Tvoje nauke in pevajoč Te hvalili, da bi nas Ti blagosloviti blagovolila. Prosim tedaj, Kraljica nebeška, blagoslovi Ti mene in vse moje poslušavce; blagoslovi njihove hiše, njihove otroke, njihovo živino, njihova polja; blagoslovi vsa njihova prizadevanja; blagoslovi vse naše dejanje in nehanje, katero naj tekne v naš časni, sosebno pa v večni prid. Spominjaj se, ljubljena Kraljica nebeška, da mi vsi smo Tvoji otroci, zdihajoči v tej solzni dolini in proseči Te, ostani nam v življenji in smrti naša besednica in tolažnica, na sodbi naša zagovornica in rešiteljica, in v nebesih naše popolno

veselje in krona nebeška. Z Bogom tedaj,
majnikova Kraljica Marija! Amen.

Moli trikrat Češčena si Marija v namen
današnjega premišljevanja.

Sveta maša.

Pripravljanje.

V imenu Boga † Očeta, in † Sina, in svetega † Duha. Amen.

Večni Oče, vsegamogočni Bog, ponižno te prosim, sprejmi to daritev sv. maše v svojo najvikšo čast in hvalo, v vedni spomin bridkega trpljenja našega Gospoda Jezusa Kristusa, tudi v hvaležni spomin za vse visoke milosti, katere si skazal Mariji prečisti Devici, naši besednici, materi in pomočnici, pa tudi v dolžno zahvalo za vse dušne in telesne dobrote, katere nam neprenehoma skazuješ. Po ravni ti daritvi mi odpusti, o usmiljeni Oče! vse moje grehe, mlačnosti in pomanjkljivosti, in dodeli mi moč in trdno voljo, bogoljubno živeti in enkrat zveličano umreti.

Kerubini, serafini, moj sveti angelj varh in vsi nebeški duhovi! Vi obdajate Božji prestol v nebesih in imate jasno spoznanje, kako nezmerno sveta in častitljiva je daritev svete maše, v kateri se živo Jagnje Božje daruje za nas revne ljudi nebeškemu Očetu: oh sprosile meni milost, da tudi jaz spoznam to visokost, da bom globoko od nje presunjen ter se s svetim strahom in z vso spodobnostjo obnašal pri tem presvetem opravilu in dosegel vse preobilne milosti, katere nam je zaslužil Jezus Kristus na križu in s to neskončno sveto daritvijo v našo korist sklenil. Amen.

Presveta Marija Devica, ki si pod križem stala, kadar se je Jezus Kristus, večni Bog in tvoj Sin za nas daroval na križu; stoj tudi meni na strani, da bom z zbranim duhom, s potrjim srcem in z gorečo ljubeznijo to presveto, nekrvavo daritev z mašnikom zvesto spremljal. Oh, naj zasadi ta presveta maša vse cvetlice najlepših čednost v moje revno srce, da bodem vreden enkrat

med vsemi izvoljenimi Božje obličje gledati.

Začetek.

O presveti Bog! ki v srce vidiš in mojo slabost poznaš; nikar me ne zavrzi spred svojega obličja. Ozri se milostljivo na-me, ki sem tvoj otrok. Skesan spoznam pred teboj svoje grehe in iz srca žal mi je, da sem te razžalil. Oh, naj opere predraga Kri našega Gospoda Jezusa Kristusa mojo grešno dušo in naj zбриše vse njene madeže.

Darujem ti tudi solze, žalost in britkosti Marije, prečiste Device, lepo življenje in spokorna dela vsih svetnikov in izvoljenih v nebesih. O Bog, bodi mi milostljiv, odpusti mi moje grehe, daj mi gnado nedolžno živeti in zveličano umreti. Amen.

Oče naš. Češčena Marija. Čast bodi.

Glorija ali slava.

Čast bodi Bogu na visokem in mir ljudem na zemlji, ki so svete volje!

Hvalimo te, častimo te, molimo te, po-
višujemo te, hvaležni smo ti za tvoje
veliko usmiljenje, o Bog nebeški Kralj!
Bog vsegamogočni Oče! Gospod edino-
rojeni Sin, Jezus Kristus, Bog Jagnje
Božje, ki odjemlješ grehe sveta, usmili
se nas! Sprejmi našo molitev, ki sediš
na desnici Boga Očeta, usmili se nas!
Ker ti sam si svet, ti sam Gospod, ti
sam najvikši s svetim Duhom v veli-
častvu Boga Očeta. Amen.

Molitve.

Vžgi, o Bog! z ognjem svetega Duha
naša srca, da ti bomo s čistim telesom
služili in z očiščenim srcem dopadli.

O Bog, ki tistim, kateri tebe ljubijo,
vse v dobro obračaš, vnemi naša srca,
da te bomo ljubili z gorečo ljubeznijo,
katere ne bodo mogle nobene skušnjave
premakniti.

Dodeli nam, o dobrotljivi Bog, vedno
zdravje na duši in na telesu, da bomo
zamogli z dušo in s telesom le tebi

samemu služiti in vsega greha se varovati. Na prošnje prečastitljive Marije vselej Device nas reši sedanje žalosti, in dodeli nam enkrat z Marijo in vsimi svetniki večno veselje pri tebi vživati. Po Kristusu Gospodu našem. Amen.

Oče naš. Češčena Marija. Čast bodi.

Evangelij.

O Bog, stori me močnega, resnice sv. vere dobro spoznati, po njih vsak čas živeti, se vere in čednosti nikoli nikjer ne sramovati, in Jezusa Križanega vselej z besedo in v djanji pričati. Stori me srčnega raji vse hudo, tudi smrt pretrpeti, kakor tebe, o dobrotljivi Bog, zatajiti ali z grehom razžaliti.

Ti, o Marija, presveta Devica, si vse Jezusove nauke in besede zvesto ohranila in v srcu premišljevala: oh, sprosi tudi meni ubogemu grešniku to milost, da bom vselej imel prisrčno veselje in živo gorečnost za vse svete Jezusove nauke, da bom v skušnjavah na-nje mislil in

vselej zvesto po njih živel, ter se po njih zveličal. Amen.

Vera.

(Se moli, če jo mašnik moli.)

Darovanje.

O sveti Oče, vsegamogočni večni Bog! tudi jaz, ubogi grešnik, ti z mašnikom vred darujem kruh in vino, katero se bo spremenilo v Jezusovo sveto Rešnje Telo in njegovo sveto Rešnjo Kri. Darujem ga tebi, pravemu, živemu Bogu, in te ponižno prosim, zbriši mi zavoljo tega čistega darú vse moje grehe, zamere in zanikarnosti.

Darujem ti tudi samega sebe, o neskončno usmiljeni Bog! Tebi zročim vse svoje misli, želje, besede in djanja; nikar nikoli ne pripusti v moje srce, kar bi mene omadežalo in tebe razžalilo. Tebi zročim svoje roke, oči in vse počutke; dodeli mi, o Bog! da bo vsako

moje djanje in nehanje tvojo čast povikševalo.

Presveta Devica Marija! Sprosi mi milost, da s takimi svetimi občutki, kakor si ti nekdam Jezusa v tempeljni darovala, tudi jaz zdaj ta pričujoči dar na altarji z mašnikom vred Bogu darujem in obilnost vsih božjih milost dosežem.

Na priprošnje presvete Marije Device, nam dodeli, o Bog! da nam tekne ta mašnikova daritev na altarji v odpuščenje naših grehov in zasluženih strahovanj, ter v časni in večni mir in blagor.

O Bog, ki nam daješ skrivnosti obhajati, in zapovedi deliš, da bi bili tebi, neskončni lepoti, zmiraj bolj podobni; daj nam moč, popolnoma po tvojih zapovedih živeti, in po neprecenljivi daritvi svete maše nam dar goreče ljubezni v naše srca vlij, po Jezusu Kristusu, Gospodu našem.

Predglasje.

Z vsemi angelji in vikšimi angelji, s Kerubi in Serafi se sklenem, o Bog!

Daj, o dobrotljivi Jezus, da tvoja draga Kri nad menoj ne bo zgubljena.

Po povzdigovanju.

O živi Bog, pričujoč na altarju! prosim te, otmi me vsega hudega, usmili se grešnikov, potrdi pravične, ohrani nedolžne, daj svojo gnado vsim pričujočim, in reši uboge duše iz vic. Spomni se posebno tistih duš, za katere sem dolžan posebej moliti (imenuj jih po imenu), in daj jim večni pokoj, in večna luč naj jim sveti. Tudi nam daj mir v našem življenji, in brani nas vseh sovražnikov, da nas v grehe ne zapeljejo in od tebe ne odvrnejo.

O Marija! kolike nezmerne britkosti si ti trpela pod križem, ko je tvoj Sin Jezus Kristus na križu kri prelival, nezmerne muke in še zaničevanje trpel! Zavoljo teh prevelikih Jezusovih in tvojih težav mi sprosi, da bom mogel vse svoje pritežnosti voljno trpeti in s stanovitnostjo do konca večno veselje doseči. Amen.

Oče naš. Češčena Marija. Čast bodi.

Jagnje Božje.

Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemlješ, usmili se nas! Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemlješ, usmili se nas! Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemlješ, dodeli nam mir!

Pred zavživanjem.

O Jezus Kristus, Sin živega Boga! sv. Rešnjo Kri si prelil, na križu umrl in s svojo smrtjo svet odrešil. Reši me s presvetim Telesom in presveto Krvjo, ki je zdaj na altarju, od vseh mojih grehov in vsega hudega. Daj mi gnado, kadar tudi jaz k Božji mizi pristopim, da bom angeljski Kruh vselej vredno vžival, ž njim poživljen vsak čas tvoje zapovedi spolnoval, in da se nikoli od tebe ne bom ločil.

Ta trenutek pa zavolj tvoje ljubezni in neskončne popolnosti obžalujem iz cele duše vse svoje grehe in jih studim; in ako smem, te želim, o Jezus! saj v duhu prejeti. Na prošnje Marije Device me

stori vrednega te milosti, o Jezus, moja večna ljubezen!

Oče naš. Češčena Marija. Čast bodi.

Mašnikovo obhajilo.

O Jezus, angeljski Kruh! nisem vreden, te z mašnikom vred prejeti, ker sem te velikrat in obilno žalil. Iz srca mi je žal, in za trdno sklenem se res poboljšati in tvojo voljo vselej zvesto spolnovati. Stori me toraj deležnega tega svetega Obhajila, pridi v duhu s svojo gnado v moje srce; razveseli, potolaži in poživi me k vsemu dobremu. Navdaj mojo dušo z veseljem do vseh lepih čednost, in napolni jo s sovraštvom do vsega greha. Daj mi živo vero, trdno upanje, gorečo ljubezen. Amen.

Po zavživanji.

Naj, o Gospod! vžitje tega presvetega Zakramenta madeže mojih grehov zbriše, me z resnično ponižnostjo navdá in v nebeško veselje pripelje.

Ponižno prosim, o Gospod! naj milost sv. Duha moje srce razsvetli in s sladkostjo popolnoma ljubezni obilno napolni, po Jezusu Kristusu, Gospodu našem.

Dokončuje se sveta maša, neprecenljiva daritev nove zaveze. Prosimo, o Gospod, večni Bog! po tvojem trpljenji in na blažene priprošnje Marije Device naj bomo vselej in povsod obvarovani vsega dušnega in telesnega zlega. Amen.

Konec.

Blagoslovi nas, prosimo te, sveta Trojica: Bog † Oče, Bog † Sin, in Bog † sveti Duh, in tvoj blagoslov ostani vselej pri nas.

Sprosi, o mi Marija, da najobilniši Božji blagoslov vedno pri meni ostane, me obvaruje grešne priložnosti in vsacega greha, obogatuje pa s čistostjo in vsemi najlepšimi čednostmi, ter da po tem življenji večno zveličanje dosežem. Po Gospodu našem Jezusu Kristusu. Amen.

Po sveti maši.

O presveta in prečastitljiva Marija Devica, Mati našega Gospoda Jezusa Kristusa, vsega sveta Kraljica! prosim te, pristopi k Jezusu za-me grešnika, da mi po tvoji milostljivi prošnji dobrotljivo dopusti, kar koli sem pri ti visoki skrivnosti svete maše vedoma ali nevedoma zagrešil. Amen.

Molitve,

katere naj se z mašnikom vred opravljajo po vsaki tihi sv. maši.

(Klečé.)

Češčena si Marija . . . (trikrat.)

Češčena bodi kraljica, mati milosti, življenje, sladkost in upanje naše, bodi češčena! K tebi vpijemo zapuščeni Evini otroci, k tebi zdihujemo žalostni in objokani v tej solzni dolini. Oh, obrni tedaj, naša pomočnica, svoje milostljive oči v nas, in pokaži nam po tem revnem življenju Jezusa, blaženi sad svojega telesa, o milostljiva, o dobrotljiva, o sladka Devica Marija!

V. Prosi za nas, sveta Božja porodnica!

O. Da bodemo vredni obljub Kristusovih.

Molimo.

O Bog, naše pribežališče in moč, poslušaj pobožne prošnje svoje Cerkve

in dodeli, da na posredovanje častitljive in brezmadežne Marije Device, Božje porodnice, svetega Jožefa, tvojih svetih aposteljnov Petra in Pavla in vseh svetnikov, kar v sedanjih stiskah ponižno prosimo, v resnici dosežemo, po ravno tistem Kristusu, Gospodu našem.

Od. Amen.

300 dni odpustka po vsaki sv. maši. Leon XIII.
6. prosenca 1884.

Lavretanske litanije.

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Bog Oče nebeški, usmili se nas!

Bog Sin, Odrešenik sveta, usmili se nas!

Bog sveti Duh, usmili se nas!

Sveta Trojica, en sam Bog, usmili se nas!

Sveta Marija,

Sveta Mati Božja,

Sveta devic Devica,

Mati Kristusova,

Mati milosti Božje,

Mati prečista,

Mati brezmadežna,

Mati nedolžna,

Mati presveta,

Mati ljubeznjiva,

Mati prečudna,

za nas Boga pros!

Mati našega Stvarnika,
 Mati našega Odrešenika,
 Devica modra,
 Devica častitljiva,
 Devica hvale vredna,
 Devica mogočna,
 Devica usmiljena,
 Devica verna,
 Podoba pravice,
 Sedež modrosti Božje,
 Začetek našega veselja,
 Posoda duhovna,
 Posoda časti vredna,
 Posoda vse svetosti,
 Skrivnostna roža,
 Turn kralja Davida,
 Turn slonokosteni,
 Hiša zlata,
 Skrinja mirú in sprave,
 Vrata nebeške,
 Zgodnja danica,
 Zdravje bolnikov,
 Pribežališče grešnikov,
 Tolažnica žalostnih,
 Pomoč kristjanov,

za nas Boga prosí!

Kraljica angeljev,
 Kraljica očakov,
 Kraljica prerokov,
 Kraljica aposteljnov,
 Kraljica marternikov,
 Kraljica spoznovavcev,
 Kraljica devic,
 Kraljica vseh svetnikov,
 Kraljica brez madeža izvirnega
 greha spočeta.
 Kraljica sv. rožnega venca.

za nas Boga prosil

Jagnje Božje, ki grehe svetá odjemlješ;
 zanesi nam, o Gospod!

Jagnje Božje, ki grehe svetá odjemlješ;
 usliši nas, o Gospod!

Jagnje Božje, ki grehe svetá odjemlješ;
 usmili se nas, o Gospod!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Oče naš itd. Češčena Marija itd.

Molitve.

I. K presvetemu Rešnjemu Telesu.

(Kadar je izpostavljeno.)

V. Kruh z nebes si jim dodelil.

O. Kateri ima vso sladkost v sebi.

M o l i m o.

O Bog! kateri si nam v prečudnem zakramentu spomin svojega trpljenja zapustil, daj nam, te prosimo, svete skrivnosti tvojega Telesa in tvoje Krvi tako častiti, da sad tvojega odrešenja vedno v sebi čutimo. (Kateri živiš in kraljuješ z Bogom Očetom v edinosti svetega Duha, Bog vekomaj.)

2. K sveti Devici, Materi Mariji.

Pod tvojo pomoč pribežimo, o sveta Božja porodnica! ne zavrzi naših prošenj v naših potrebah, temuč reši nas vselej vseh navarnost. O častitljiva in blažena Devica, naša gospa, naša srednica, naša

besednica, naša pomočnica. S svojim Sinom nas spravi, svojemu Sinu nas priporoči, svojemu Sinu nas izroči.

V. Prosi za nas, sveta Božja porodnica!

O. Da bomo vredni obljub Kristusovih.

M o l i m o.

Dodeli nam, svojim služabnikom, prosimo, Gospod Bog! da vedno zdravje na duši in na telesu uživamo, in da bomo po častitih prošnjah presvete Marije vselej Device sedanje žalosti rešeni in večnega veselja deležni.

3. K sveti Devici, Materi Mariji.

Češčena bodi, Kraljica, mati milosti, življenje, sladkost in upauje naše, bodi češčena! K tebi vpijemo zapuščeni Evini otroci; k tebi zdihujemo žalostni in objokani v tej solzni dolini. Oh, obrni tedaj, naša pomočnica! svoje milostljive oči v nas; in pokaži nam po tem revnem življenji Jezusa, blaženi sad svojega telesa:

o milostljiva, o dobrotljiva, o sladka
Devica Marija!

V. Prosi za nas, sveta Božja poro-
dnica!

O. Da bomo vredni obljub Kristu-
sovih.

M o l i m o.

Vsegamogočni, večni Bog! ki si dušo
in telo častite Device Matere Marije, da
bi vredno prebivališče tvojega Sina biti
zaslužila, s pomočjo svetega Duha pri-
pravil, daj, da bomo, ki se njenega
spomina veselimo, po njenih milostljivih
prošnjah prihodnjega zlega in večne smrti
rešeni.

4. K svetemu Jožefu.

Glejte, zvesti in modri hlapec, ka-
terega je postavil Gospod čez svojo
družino.

V. Prosi za nas, sveti Jožef!

O. Da bomo vredni obljub Kristu-
sovih.

M o l i m o .

Naj nam, prosimo, Gospod! zasluženje ženina tvoje presvete Matere Marije pomaga, da, kar naša slabost ne premore, nam bode po njegovih prošnjah dodeljeno.

5. Za vse potrebe.

Gospod! ponižno te prosimo, razveži po svoji milosti naših grehov vezí, in ohrani po prošnjah svoje izvoljene Matere, ljube Device Marije in vseh svojih svetnikov, nas svoje služabnike, naše dobrotnike in naše pohištvo v vsi svetosti; očisti tudi vso našo rodovino in naše prijatelje od hudobe in grehov, in napolni jih z lepimi čednostmi; dodeli nam mir in zdravje, odvrni od nas vidne in nevidne sovražnike, in odženi vse hude željé; daj nam zdravo vreme in dobro letino, skaži milost našim prijateljem in neprijateljem, in obvaruj to duhovnijo z vsemi, kateri v njej prebivajo, kuge, lakote, vojske, ognja, po-

tresa, povodnji, in dodeli milostno vsem vernim kristjanom, živim in mrtvim, v nebeškem kraljestvu večno življenje, mir in pokoj. Obvaruj našega papeža I., našega škofa I., našega cesarja I., in vso našo duhovsko in deželsko gosposko, in vse krščansko ljudstvo vseh nadlog in vsega zlega. In tvoj blagoslov pridi z nebes na nas, in bodi vselej nad nami. Po Gospodu našem Jezusu Kristusu, Sinu tvojemu, kateri s teboj živi in kraljuje v edinosti svetega Duha Bog ve-komaj. Amen.

V. Božja pomoč ostani vselej pri nas.
O. Amen.

Oče naš itd. Češčena Marija itd.
(petkrat.)

Litanije vseh svetnikov.

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Bog Oče nebeški, usmili se nas!

Bog Sin, Odrešenik svetá, usmili se nas!

Bog sveti Duh, usmili se nas!

Sveta Trojica, en sam Bog, usmili se nas!

Sveta Marija,

Sv. Mati Božja,

Sv. devic Devica,

Sv. Mihael,

Sv. Gabriel,

Sv. Rafael,

Vsi sveti angelji in arhangelji, za nas
Boga prosite!

Vse svete vrste zveličanih duhov, za nas
Boga prosite!

Sv. Janez Kerstnik, za nas Boga prosi!

Sv. Jožef, za nas Boga prosi!

Vsi sveti očaki in preroki, za nas Boga
prosite!

Sv. Peter,

Sv. Pavel,

Sv. Andrej,

Sv. Jakob,

Sv. Janez,

Sv. Tomaž,

Sv. Jakob,

Sv. Filip,

Sv. Jernej,

Sv. Matevž,

Sv. Simon,

Sv. Tadej,

Sv. Matija,

Sv. Barbara,

Sv. Lukež,

Sv. Marka,

za nas Boga prosi!

Vsi sveti aposteljni in evangelisti, za nas
Boga prosite!

Vsi sveti učenci Gospodovi, za nas Boga
prosite!

Vsi sv. nedolžni otroci, za nas Boga
prosite!

Sv. Štefan,
 Sv. Lavrencij, } za nas Boga prosi!
 Sv. Vincencij, }

Sveta Fabijan in Sebastjan, za nas Boga
 prosita!

Sveta Janez in Pavel, za nas Boga
 prosita!

Sveta Kozma in Damijan, za nas Boga
 prosita!

Sveta Gervazi in Protazi, za nas Boga
 prosita!

Vsi sveti marterniki, za nas Boga prosite!

Sv. Silvester, }
 Sv. Gregorij, } za nas Boga prosi!
 Sv. Ambrož, }
 Sv. Avguštin, }
 Sv. Jeronim, }
 Sv. Martin, }
 Sv. Nikolaj, }

Vsi sveti škofje in spoznovalci, za nas
 Boga prosite!

Vsi sveti učeniki, za nas Boga prosite!

Sv. Anton, }
 Sv. Benedikt, } za nas Boga prosi!
 Sv. Bernard, }

Sv. Dominik, }
 Sv. Frančišk, } za nas Boga prosi!
 Vsi sveti mašniki in leviti, za nas Boga
 prosite!

Vsi sveti mnihi in puščavniki, za nas Boga
 prosite!

Sv. Marija Magdalena, za nas Boga prosi!

Sv. Agata, }
 Sv. Lucija, }
 Sv. Neža, } za nas Boga prosi!
 Sv. Cecilija, }
 Sv. Katarina, }
 Sv. Anastazija, }

Vse svete device in vdove, za nas Boga
 prosite!

Vsi svetniki in svetnice Božje, za nas
 Boga prosite!

Bodi nam milostljiv; zanesi nam, o Go-
 spod!

Bodi nam milostljiv; usliši nas, o Go-
 spod!

Vsega hudega, }
 Vsega greha, }
 Svoje jeze, }
 Nagle in neprevidene smrti, } reši nas,
 o Gospod!

Skušnjav hudičevih,
 Jeze, sovraštva in vse hude volje,
 Duhá nečistosti,
 Treska in hudega vremena,
 Šibe potresa,
 Kuge, lakote, in vojske,
 Večne smrti,
 S skrivnostjo svojega svetega včlo-
 večjenja,
 S svojim prihodom,
 S svojim rojstvom,
 S svojim kerstom in svetim po-
 stom,
 S svojim križem in trpljenjem,
 S svojo smrtjo in svojim pokopom,
 S svojim svetim vstajenjem,
 S svojim čudovitim vnebohodom,
 S prihodom Tolažnika svetega Duha,
 V dan sodbe,
 Mi grešniki,
 Da nam zanesi.
 Da nam odpusti,
 Da nas k' pravi pokori pripelji,
 Da svojo sveto cerkev vladaj in
 ohrani,

reši nas, o Gospod!

prosimo te,
 sliši nas!

Da pastirja apostolskega in vse cerkvene stanove v svoji sveti veri ohrani,

Da sovražnike svete cerkve ponižaj,

Da našega cesarja obvaruj,

Da krščanskim kraljem in oblastnikom mir in pravo enovoljnost daruj,

Da vsemu krščanskemu ljudstvu mir in edinost dodeli,

Da nas vse v svoji sveti službi potrdi in ohrani,

Da naše misli k nebeškim željam povzdigni,

Da vsem našim dobrotnikom večne dari dodeli,

Da duše naše in naših bratov, bližnjih in dobrotnikov večnega pogubljenja reši,

Da sad zemlji daj in ohrani,

Da vsem vernim dušam večni pokoj dodeli,

Da nas usliši,

Sin Božji,

prosimo te, sliši nas!

Jagnje Božje, ki grehe svetá odjemlješ;
zanesi nam, o Gospod!

Jagnje Božje, ki grehe svetá odjemlješ;
usliši nas, o Gospod!

Jagnje Božje, ki grehe svetá odjemlješ;
usmili se nas, o Gospod!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Oče naš (itd. tiho.)

V. In nas ne vpelji v skušnjavao.

O. Temuč reši nas hudega. Amen.

Molitve po litanijah.

K svetemu Rešnjemu Telesu.

(Kadar je izpostavljeno.)

V. Kruh z nebes si jim dodelil.

O. Kateri ima vso sladkost v sebi.

M o l i m o.

O Bog! kateri si nam v prečudnem Zakramentu spomin svojega trpljenja zapustil, daj nam, te prosimo, svete skrivnosti tvojega Telesa in tvoje Krvi tako častiti, da sad tvojega odrešenja vedno v sebi čutimo. (Kateri živiš in kraljuješ z Bogom Očetom v edinosti svetega Duha, Bog vekomaj. Amen.)

Za odvrnjenje vsih nadlog in nevarnost.

Vsegamogočni, večni Bog, nebeški Oče! poglej z očmi svoje neskončne milosti naše reve in nadloge. Usmili se vseh vernih kristjanov, za katere se je tvoj edinorojeni Sin, naš Gospod in Zveličar Jezus Kristus, voljno grešnikom v roke dal, in je tudi svojo drago kri na lesu svetega križa prelil. Po tem Gospodu Jezusu odvrni, milostljivi Oče! zaslužene šibe, sedanje in prihodnje nevarnosti, punte, vojske, kugo, lakoto, dragino, bolezni in žalostne revne čase.

Vsegamogočni, večni Bog! usmili se svojega služabnika, našega papeža I., in vodi ga po potu večnega življenja, da bo s tvojo pomočjo, kar je tebi prijetno, želel in z vso močjo storil.

O Bog, pastir in vladar vseh vernih! glej milostljivo na svojega služabnika našega škofa I., ki si ga pastirja naši škofiji postavil; dodeli mu, da tistim, čez katere je postavljen, z besedo in z djanjem k dobremu služi, in tako s čedo, ki mu je izročena, večno življenje doseže.

Bog, varh vseh kraljestev, dodeli svojemu služabniku, našemu cesarju I., spoznati in častiti tvojo moč, s katero se sovražnik premaga, da bo, ker je iz tvoje volje cesar postal, tudi v tvojem varstvu vselej mogočen.

Razsvetli in potrdi v vsem dobrem duhovske in deželske oblastnike in gosposke, da nas bodo na vse to napeljevali, kar more k tvoji Božji časti, k našemu zveličanju in k miru in sreči vsega krščanstva pripomoči.

Prosimo tudi, kakor hočeš, da nam je prositi, za svoje prijatelje in neprijatelje, za zdrave in bolne, za vse žalostne in revne kristjane, za žive in mrtve.

Vsegamogočni, večni Bog, ki gospoduješ čez žive in mrtve, in se usmiliš vseh, katere iz vere in dobrih del za svoje spoznaš, pohlevno te prosimo, da vsi, za katere smo se namenili moliti, kateri so še pri življenji, ali pa so se že s svetá ločili, na prošnje vseh tvojih svetnikov od tvoje dobrote odpušenje vseh svojih grehov dosežejo.

Dodeli nam, o Bog mirú! pravo edinost v veri brez vsega razdrtja in ločitve. Preobrni naše srca k pravi pokori in k poboljšanju našega življenja. Vžgi v nas ogenj svoje ljubezni. Daj nam goreče želje po vsi pravičnosti, da ti bomo kakor tvoji pokorni otroci v življenji in v smrti prijetni in dopadljivi.

Tebi, o Gospod! bodi vedno priporočeno vse naše djanje in nehanje, naše delo in opravilo, naše življenje in naša

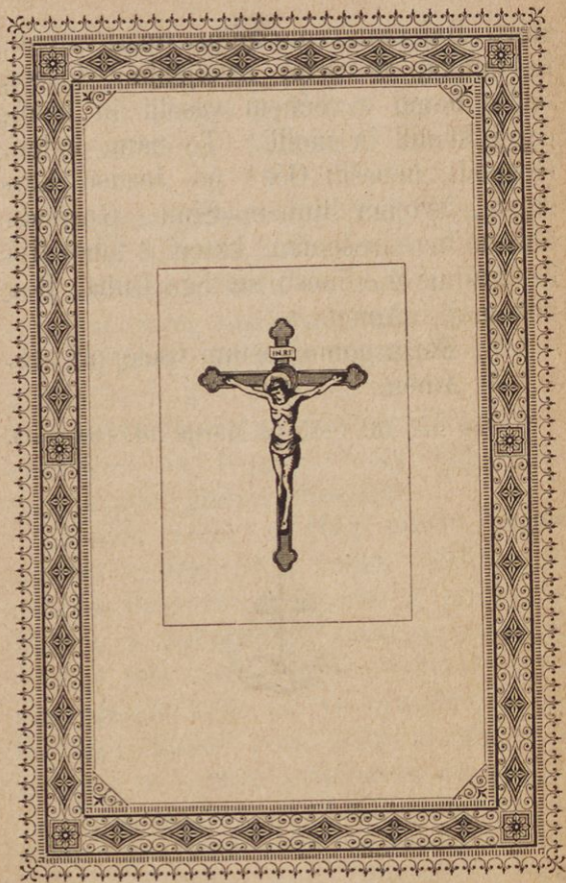
smrt. Daj nam tvojo milost tukaj vživati, in tamkaj z vsemi izvoljenimi doseči, da te bomo v večnem veselji in zveličanji hvalili in molili. To nam dodeli, Gospod, nebeški Oče! po Jezusu Kristusu, svojem ljubem Sinu, Gospodu našem in odrešeniku, kateri s teboj živi in kraljuje v edinosti svetega Duha, Bog vekomaj. Amen.

V. Božja pomoč ostani vselej pri nas.

O. Amen.

Oče naš itd. Češčena Marija itd. (petkrat).

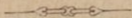

Molitev h križanemu Jezusu.

Glej, o dobri in presladki Jezus! pred tvojim obličjem se vržem na kolena, in te prosim in rotim z vso gorečnostjo svoje duše, vtisni mojemu srcu prav žive čutila vere, upanja in ljubezni, in resnično kesanje nad mojimi grehi z najtrdnišo voljo, se poboljšati. Močno ginjen in z veliko žalostjo premišlujem in v duhu gledam tvoje petere rane, ter si k srcu vzamem, kar je od tebe, o dobri Jezus, govoril prerok David: „Moje roke in moje noge so prebodli in vse moje kosti so prešteli.“

Kdorkoli to molitvico po opravljeni sv. spovedi in prejetem sv. obhajilu klečé pred podobo križanega Jezusa, katera je gotovo na vsakem altarju (zadostuje tudi podobica križanega Jezusa v bukvicah), s skesanim srcem opravi in moli v papežev namen, dobi vselej popolnoma odpustek. Pij IX. 31. mal. srpana 1858.

Tri Božje čednosti.

V e r a.

Verujem v tebe, pravi trojedini Bog, Oče, Sin in sveti Duh, kateri si vse stvaril, kateri vse ohranjuješ in vladaš, kateri dobro plačuješ in hudo kaznuješ. Verujem, da se je sin Božji včlovečil, da nas je s svojo smrtjo na križu odrešil, in da nas svet Duh s svojo milostjo posvečuje. Verujem in trdim vse, kar si ti, o Bog! razodel, kar je Jezus Kristus učil, kar so aposteljni oznanovali, in kar nam sveta rimska katoliška cerkev zapoveduje verovati. Vse to verujem, ker si ti, o Bog! večna in neskončna resnica in modrost, ki ne moreš ne goljufati ne goljufan biti. O Bog! pomnoži mojo vero.

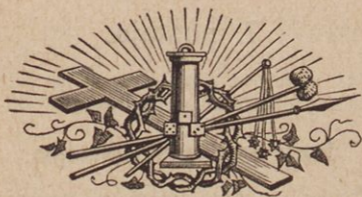
Upanje.

Upam in se zanesem na tvojo neskončno dobroto in milost, o Bog! da mi boš po neskončnem zasluženju svojega edinorojenega Sina Jezusa Kristusa v tem življenju spoznanje, pravo obžalovanje in odpuščanje mojih grehov, po smrti pa večno izveličanje dal, in dodelil, tebe z obličja v obličje gledati, ljubiti in brez konca uživati. Upam tudi od tebe potrebne pomoči, vse to doseči. Upam to od tebe, ker si ti to obljubil, kateri si vsegamogočen, zvest, neskončno dobrotljiv in usmiljen. O Bog! potrdi moje upanje.

Ljubezen.

O moj Bog! ljubim te iz vsega srca, čez vse, ker si največja dobrota, neskončno popolnoma, in vse ljubezni vreden; ljubim te tudi zato, ker si do mene in do vseh stvari neskončno dobrotljiv. Želim iz vsega srca, da bi te ravno tako ljubil, kakor so te tvoji naj-

zvestejši služabniki ljubili, in te še ljubijo. Z njih ljubeznijo sklenem svojo nepopolnoma ljubezen; povikšaj jo v meni, o dobrotljivi Gospod! bolj in bolj. Ker te tedaj resnično in iz srca ljubiti želim, in si to trdno prizadevam, mi je iz srca žal, da sem tebe, svojo neskončno dobroto, katero čez vse ljubim, tebe, svojega Stvarnika, Odrešenika in Posvečevalca, razsrdil. Žal mi je, da sem grešil, da sem tebe, svojega vsegamogočnega Gospoda, svojega najboljšega Očeta razžalil. Trdno sklenem, vse grehe in vse grešne priložnosti zapustiti, storjene grehe čedalje bolj obžalovati, in nikdar več zoper tvojo sveto voljo ne ravnati. Vzemi me spet za svojega otroka, in dodeli mi milost ta svoj sklep dopolniti. Prosim te po neskončnem zasluženju tvojega Božjega Sina, našega Gospoda in Izveličarja Jezusa Kristusa. Amen.

Sv. Križev pot.

Molitev.

Predobrotljivi Jezus! vtisni v moje srce vso ljubezen in britkost, s katero si sv. križ na Kalvarijo nesel in na njem za nas umrl.

Kesam se iz celega srca vseh storjenih grehov, ker sem tebe neskončno ljubezen z njimi razžalil. Sklenem s tvojo gnado svoje življenje resnično poboljšati. Reši me, o Jezus, s svojim zasluženjem greha in večnega pogubljenja.

Želim biti deležen vseh odpustkov Križevega pota ter jih darujem nebeškemu Očetu za svoje grehe in za duše v vicah.

I. postaja.

Molimo te, o Gospod Jezus Kristus, in te hvalimo,
Ker si s svojim križem svet odrešil.

Jezus je k smrti obsojen.

O Jezus! po tej krivični sodbi, katero sem s svojimi grehi že tolikrat podpisal, me reši sodbe večne smrti, katero sem že tolikokrat zaslužil.

Oče naš. Češčena si Marija.

Hvaljeno in češčeno bodi najsvetejše Srce Jezusovo v visoko častitem Zakramentu sv. Rešnjega Telesa.

Odg. Križani Gospod Jezus Kristus! usmili se nas, in pomagaj ubogim dušam v vicah.

II. postaja.

Molimo te, o Gospod Jezus Kristus, in te hvalimo,
Ker si s svojim križem svet odrešil.

Jezus križ na-se vzame.

O Jezus! ki si voljno težki križ na-se vzel, katerega sem ti jaz s svojimi grehi pripravil; daj, da spoznam njih velikost, ter jih objokujem ves čas svojega življenja.

Oče naš. Češčena si Marija.

Hvaljeno in češčeno itd.

Križani Gospod itd. (Kakor na str. 334.)

III. postaja.

Molimo te, o Gospod Jezus Kristus, in te hvalimo,
Ker si s svojim križem svet odrešil.

Jezus prvokrat pade pod križem.

Teža mojih prevelikih grehov, o Jezus, te je pod križem na tla potrla. Mrzí se mi nad grehi ter jih sovražim; odpusti mi, te prosim, in s pomočjo tvoje milosti nočem nič več grešiti.

Oče naš. Češčena si Marija.

Hvaljeno in češčeno itd.

Križani Gospod itd.

IV. postaja.

Molimo te, o Gospod Jezus Kristus, in te hvalimo,
Ker si s svojim križem svet odrešil.

Jezus sreča svojo žalostno Mater.

O prežalostni Jezus! O prežalostna Mati! Ako sem vama do zdaj toliko žalosti delal s svojimi grehi, se to v prihodnjič nič več ne smé zgoditi. Z

vajino pomočjo vaji hočem ljubiti, in zvest biti do smrti.

Oče naš. Češčena si Marija.

Hvaljeno in češčeno itd.

Križani Gospod itd.

V. postaja.

Molimo te, o Gospod Jezus Kristus, in te hvalimo,
Ker si s svojim križem svet odrešil.

Simon iz Cirene pomaga Jezusu križ nesti.

O Jezus! kako srečen je Simon, da ti zamore pomagati križ nesti! Kako srečen bi bil pa tudi jaz, ako bi odslej ti pomagal križ nositi s potrpežljivostjo v vsem, karkoli me zadene.

Oče naš. Češčena si Marija.

Hvaljeno in češčeno itd.

Križani Gospod itd.

VI. postaja.

Molimo te, o Gospod Jezus Kristus, in te hvalimo,
Ker si s svojim križem svet odrešil.

Jezus sprejme od Veronike potni prt.

O Jezus! ki si se tolikanj ponižal, svoj presveti obraz vtisniti Veroniki v

potno ruto, vtisni globoko tudi v mojo dušo spomin svojega britkega trpljenja in grenke smrti.

Oče naš. Češčena si Marija.

Hvaljeno in češčeno itd.

Križani Gospod itd.

VII. postaja.

Molimo te, o Gospod Jezus Kristus, in te hvalimo,
Ker si s svojim križem svet odrešil.

Jezus v drugič pade pod križem.

Moji večkrat storjeni grehi so krivi, da ti, o preljubeznjivi Jezus, že zopet padaš pod križem. Daj mi pomoč, da se ne povrnem zopet v greh.

Oče naš. Češčena si Marija.

Hvaljeno in češčeno itd.

Križani Gospod itd.

VIII. postaja.

Molimo te, o Gospod Jezus Kristus, in te hvalimo,
Ker si s svojim križem svet odrešil.

Jezus tolaži Jeruzalemske žene.

Ti, o Jezus, tolažiš žene Jeruzalemske, ki žalujejo nad tvojim trpljenjem.

Tolaži tudi mojo dušo s svojim trpljenjem,
v katero zaupam in si ga hočem v prid
obračati.

Oče naš. Češčena si Marija.

Hvaljeno in češčeno itd.

Križani Gospod itd.

IX. postaja.

Molimo te, o Gospod Jezus Kristus, in te hvalimo,
Ker si s svojim križem svet odrešil.

Jezus v tretjič pade pod križem.

Od prevelikega trpljenja, ki si ga že
prestal, o Jezus, v tretjič padeš pod
težkim križem. Stori, da se nič več v
greh ne povrnem. Moj Jezus, rajši
umrjem, kakor da bi zopet grešil.

Oče naš. Češčena si Marija.

Hvaljeno in češčeno itd.

Križani Gospod itd.

X. postaja.

Molimo te, o Gospod Jezus Kristus, in te hvalimo,
Ker si s svojim križem svet odrešil.

Jezusa slečejo ter mu kisa in žolca piti dajo.

O Jezus, ki so te slekli in ti kisa
in žolca piti dali, reši me vendar vsega

nagnjenja do časnih reči in stori, da vse zaničujem, kar je posvetnega, ali kar me v greh napeljuje.

Oče naš. Češčena si Marija.

Hvaljeno in češčeno itd.

Križani Gospod itd.

XI. postaja.

Molimo te, o Gospod Jezus Kristus, in te hvalimo, Ker si s svojim križem svet ogrešil.

Jezusa na križ pribijajo.

Po tistih grozovitih bolečinah, katere si občutil, ko so tvoje svete roke in noge z žebli prebodli, stori o Jezus, da svoje meso neprenehoma križam s krščanskim zatajevanjem.

Oče naš. Češčena si Marija.

Hvaljeno in češčeno itd.

Križani Gospod itd.

XII. postaja.

Molimo te, o Gospod Jezus Kristus, in te hvalimo, Ker si s svojim križem svet odrešil.

Jezus umrje na križu.

O Jezus! ki si na križu umrl potem, ko si tri ure v najbitkejših smrtnih

težavah na njem visel, daj mi, da préd umrjem, kakor da bi še kdaj grešil. In ako moram še živeti, naj živim, da tebe ljubim in tebi služim.

Oče naš. Češčena si Marija.
Hvaljeno in češčeno itd,
Križani Gospod itd.

XIII. postaja.

Molimo te, o Gospod Jezus Kristus, in te hvalimo,
Ker si s svojim križem svet odrešil.

Jezusa njegovi deviški Materi v naročje položé.

O prežalostna Mati! kako je bilo pač z britkostmi napolnjeno tvoje Srce, ko si svojega ljubega Jezusa mrtvega v naročji imela. O sprosi mi milost, da greh sovražim, ki je bil kriv njegove smrti in tvojih britkost, da spokorno živim in v tvojem naročji sveto umrjem.

Oče naš. Češčena si Marija.
Hvaljeno in češčeno itd.
Križani Gospod itd.

XIV. postaja.

Molimo te, o Gospod Jezus Kristus, in te hvalimo,
Ker si s svojim križem svet odrešil.

Jezusa v grob položé.

O Jezus! vsemu hočemo odmreti in
le v tebi živeti. Dokler mi je še tu živeti,
hočem le v tebi in s teboj živeti, da
enkrat v nebesih v tebi večno živim,
ter tamkaj sad tvojega britkega trpljenja
in tvoje smrti večno vživam.

Oče naš. Češčena si Marija.

Hvaljeno in češčeno itd.

Križani Gospod itd.

Molitev.

Moj Zveličar Jezus, bodi zahvaljen,
da si mi tako dolgo prizanašal in moje
pokore tako milostljivo čakal!

Daj, o Jezus, da se ne pogubi, ka-
terega si toliko ljubil in za njegovo zve-
ličanje toliko pretrpel!

Usmili se duš v vicah; naj počivajo
v miru!

Oče naš. Češčena si Marija.

Opomin: Ljubi kristjan! Kakor vidiš, je ta Križev pot prav kratek, a vendar zadostuje k zadobljenju odpustkov. Kadar imaš pa več časa, ali o posebnih prilikah, tako v postu, o petkih, svoj rojstni dan ali dan sv. obhajila itd., premišljevaj obilneje prebitko trpljenje Kristusovo in poglej natančneje v svoje življenje, ker gotovo nobena pobožnost človeka bolj od greha ne odvrtačuje, kakor spomin na prebitko trpljenje našega Zveličarja. Spominjaj se ga toraj rad in pogosto, da ti bo k obilnišemu duhovnemu pridu in v višje zveličanje.

KAZALO.

	Stran
1. dan. Marija, moja luč	1
2. dan. Marija, moja zvezda	10
3. dan. Marija, moje solnce	19
4. dan. Marija, moja pesem	29
5. dan. Marija, moje bukve	39
6. dan. Marija, moj vrt	53
7. dan. Marija, moja jed	64
8. dan. Marija, moj škit	74
9. dan. Marija, moj biser	83
10. dan. Marija, moja beseda	96
11. dan. Marija, moje drevo	106
12. dan. Marija, moje veselje	119
13. dan. Marija, moje zrkalo	131
14. dan. Marija, moja sestra	143
15. dan. Marija, moj studenec	153
16. dan. Marija, moja nevesta	166
17. dan. Marija, moja podoba	175
18. dan. Marija, moja cvetlica	186
19. dan. Marija, moj prstan	192
20. dan. Marija, moje orožje	199
21. dan. Marija, moje sidro	206
22. dan. Marija, moje pribežališče	213
23. dan. Marija, moje prebivališče	221

	Stran
24. dan. Marija, moja trdnjava, moj turen	228
25. dan. Marija, moje zdravilo	237
26. dan. Marija, moja pot	244
27. dan. Marija, moja čudodelnica	251
28. dan. Marija, moja srednica	258
29. dan. Marija, moja mati	265
30. dan. Marija, moja krona	272
31. dan. Marija, moja kraljica	283
Sveta maša	293
Molitve, katere naj se z mašnikom vred opravljajo	
po vsaki tihi sv. maši	307
Lavretanske litanije	309
Molitve	312
Litanije vseh svetnikov	317
Molitve po litanijah	323
Molitev h križanemu Jezusu	329
Tri Božje čednosti	330
Sv. Križev pot	333

Priporočljive
slovenske molitvene knjige,
katere ima v zalogi

„Katoliška Bukvarna“ v Ljubljani.

- Družbene bukvice za dekleta.** Vse v usnji 1 gld. 30 kr., zlata obreza 1 gld. 70 kr.
- Dušna paša.** Vse v usnji 1 gld. 30 kr., zlata obreza 1 gld. 70 kr.
- Gospod usliši moje molitev.** Vse v usnji 1 gld. 10 kr., zlata obreza 1 gld. 50 kr.
- Hoja za Kristusam.** Vse v usnji 1 gld. 30 kr., zlata obreza 1 gld. 60 kr.
- Jezusa in Marije, dvoje najsvetejše Sree.** Vse v usnji 1 gld. 10 kr., zlata obreza 1 gld. 50 kr.
- Ključ nebeških vrat.** Vse v usnji 70 kr., zlata obreza 1 gld.
- Kruh nebeški.** Pol v usnji 70 kr., vse v usnji 90 kr., zlata obreza 1 gld. 20 kr.
- Lilija v Božjem vrtu.** Vse v usnji 70 kr., zlata obreza 70 kr.

Mali duhovni zaklad. Pol v usnji 45 kr., vse v usnji 60 kr., zlata obreza 75 kr.

Marija Devica, Gospá Jezusovega presvetega Sreca.

Vse v usnji 1 gld. 24 kr., zlata obreza 1 gld. 70 kr.

Marija, žalostna mati. Vse v usnji 90 kr., zlata obreza 1 gld. 30 kr.

Mašne bukvice. Vse v usnji 90 kr., zlata obreza 70 kr.

Mašne in druge molitve. Pol v usnji 45 kr., vse v usnji 56 kr., zlata obreza 80 kr.

Naša ljuba Gospá presvetega Sreca! (Volčič). Vse v usnji 90 kr., zlata obreza 1 gld. 30 kr.

Nebeške iskricice. Trdo vezane 20 kr., vse v usnji 35 kr., zlata obreza 55 kr.

Nevesta Kristusova. Vse v usnji 1 gld. 24 kr., zlata obreza 1 gld. 70 kr.

Pobožni otrok. Trdo vezane 20 kr., vse v usnji 35 kr., zlata obreza 55 kr.

Pomoč dušam v vicaah. Vse v usnji 75 kr., zlata obreza 1 gld. 10 kr.

Pot v nebesa. Vse v usnji 90 kr.

Razlaganje sv. maše. Vse v usnji 1 gld. 40 kr., zlata obreza 2 gld.

Steza v sveti raj. Vse v usnji 42 kr., zlata obreza 60 kr.

Sveta Ana. Pol usnji 60 kr., vse v usnji 80 kr., zlata obreza 1 gld.

Sveta ura, moliti Jezusa v Zakramentu ljubezni Božje. Vse v usnji 1 gld., zlata obreza 1 gld. 40 kr.

Svete molitve z odpustki. Pol usnji 1 gld., vse v usnji 1 gld. 20 kr., zlata obreza 1 gld., 50 kr.

Sveti angelj varh. Trdo vezane 14 kr.

Šopek lepih mašuih in drugih molitvic. Trdo vezane 10 kr.

Ura, moliti Jezusa v Zakramentu ljubezni. Mehko vezane 12 kr., trdo vezane 20 kr.

Vedno češčenje sv. Rešnjega Telesa. Vse v usnji 1 gld. 24 kr., zlata obreza 1 gld. 70 kr.

Zvonček nebeški. Vse v usnji 52 kr., zlata obreza 80 kr.

